

Fou un dels grans teòlegs del Concili Vaticà II

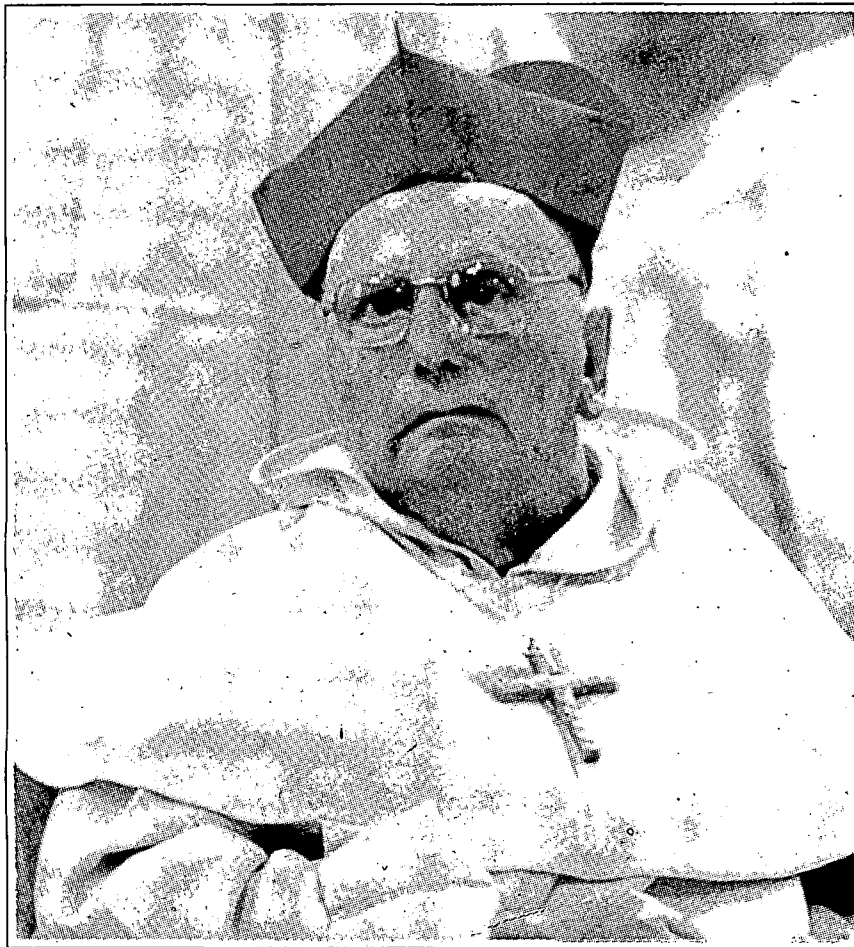
Mor el pare Yves Congar

El cardenal francès Yves Congar, considerat un dels més grans teòlegs del segle XX, va morir als 91 anys, dijous 23 de juny, a la seva residència a París.

Congar, ordenat sacerdot dominic el 1925, era un especialista en ecumenisme i fou un dels principals participants en el Concili Vaticà II, per al qual va escriure molts dels textos preparatoris.

El novembre de 1994 fou nomenat cardenal per Joan Pau II, però la paràlisi que patia des de feia anys li va impedir el desembre passat anar a Roma a rebre la birreta i l'anell cardenalicis de mans del Sant Pare. El cardenal Johannes Willebrands, enviat especial del Papa, va recordar en la cerimònia, que es va haver de celebrar a l'església de Sant Lluís dels Invàlids (París), «la grandesa i el coratge» del pare dominic, i va elogiar «la seva àmplia visió que comprèn tots els àmbits de la teologia».

El pare Congar, de qui Joan Pau II subratllà en el llibre *Travessant el llindar de l'esperança* tot allò que ell li devia personalment, formava part del grup de teòlegs que han treballat pel diàleg ecumènic i va posar les bases de l'*aggiornamento* de l'Església catòlica, realitzat a

partir dels anys seixanta amb el Vaticà II. Però, anteriorment, aquest gran teòleg havia viscut un llarg període de desgràcia.

Nascut el 13 d'abril de 1904 a les Ardenes, fill d'un director de banc, Yves Congar va ingressar al seminari als 19 anys, i va elegir l'orde de predicadors de sant Domènec, conegut pels seus treballs intel·lectuals.

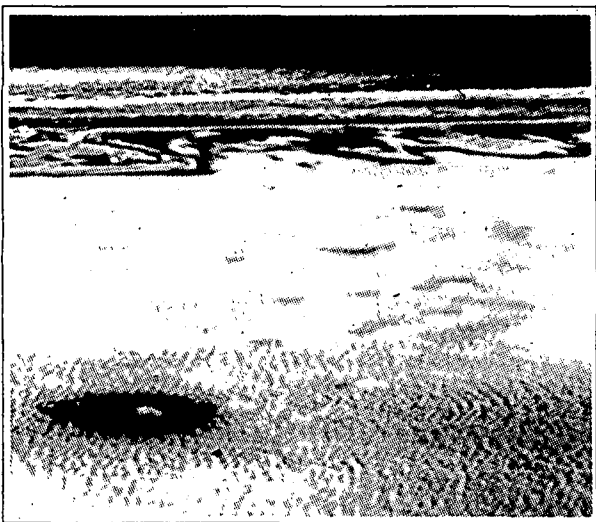
En el seu primer llibre, publicat el 1937, *Cristians desunits*, va preparar el terreny per a un diàleg ecumènic que li va costar la primera advertència del Vaticà. Sota el pontificat de Pius XI no es podia ni imaginar que cap altra Església pogués tenir una part de veritat.

Va transcórrer la Segona Guerra Mundial com a presoner de guerra a Alemanya i el 1954 Pius XII el va enviar a l'exili a Jerusalem, Roma i Gran Bretanya. L'arribada de Joan XXIII li va permetre oferir el millor de si mateix en ser convocat pel nou Papa com un dels principals experts del concili.

Gràcies al Vaticà II, «l'Església d'aquest temps va trencar les cadenes que l'havien mantingut en la Edat Mitjana», va comentar Congar. Les seves obres, abans prohibides, ara són estudiades als seminaris.

La decisió del president Chirac de reprendre les proves nuclears provoca protestes arreu del món

La Santa Seu advoca pel desarmament nuclear

Vista aèria de Mururoa després d'una prova nuclear subterrània

La Santa Seu, en adherir-se al Tractat de no-proliferaçió de les armes nuclears, ha volgut manifestar el seu suport als esforços de la comunitat internacional per limitar el perill nuclear. La Santa Seu advoca per un control internacional dels actuals recursos nuclears. La decisió del president francès Chirac de reprendre les proves nuclears està en contradicció amb els plantejaments als quals dona suport la Santa Seu.

Més informació a pàg. 3

SUMARI

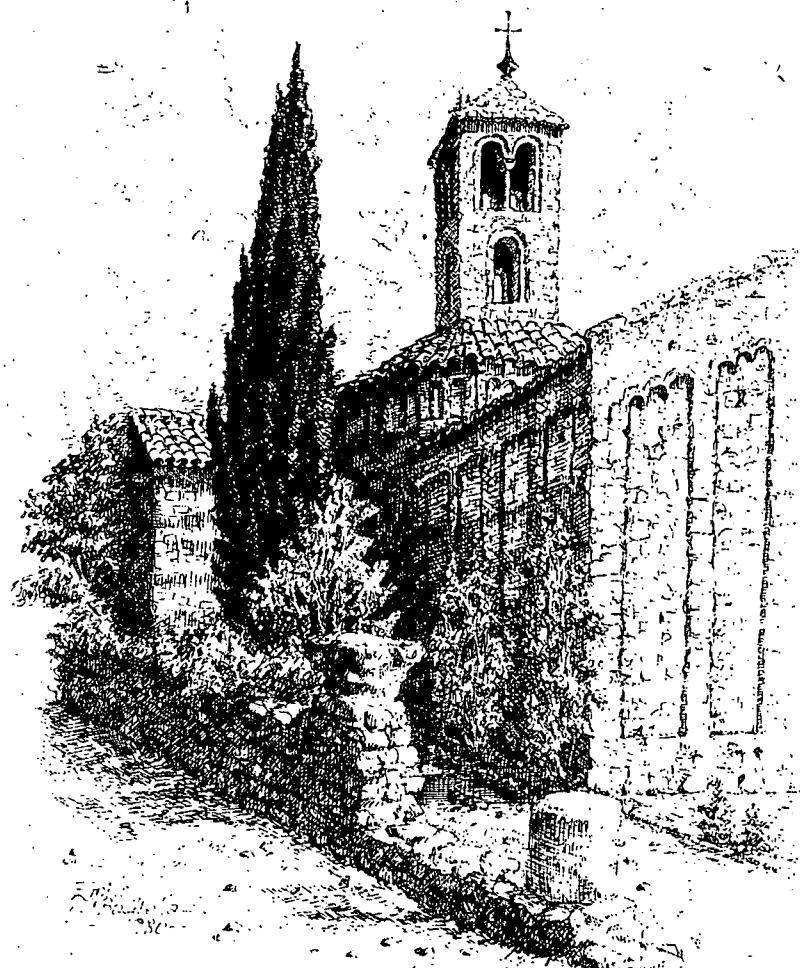
15

El desarmament, un pas fonamental per a la pau

IV

«Nigra Sum», mostra d'art sobre la Moreneta

AVUI: Especial Terrassa

Editorial

Atenció a les paraules recents del Papa

Potser el ritme accelerat amb què ens han anat arribant els últims documents del Papa no n'ha permès encara una assimilació suficient. Potser, també, una certa imatge dura de l'actual pontificat, contínuament reblada per publicacions diverses, de tan fixada ja fa minvar la curiositat pel que diu Joan Pau II. El fet és que les últimes encíclics expressen conceptes i actituds sorprenents, totalment al marge del que és habitual, i que, tanmateix, semblen passar desapercebudes.

Aquest és el moment, diu el Papa, en apropar-nos al tercer mil·lenni, de fer un ampli examen de consciència, no individual, sinó de tota l'Església. «És just que l'Església assumeixi amb una consciència més viva el pecat dels seus fills, recordant totes les circumstàncies en les quals, al llarg de la seva història, s'han allunyat de l'esperit de Crist i del seu Evangeli» i han ofert al món «l'espectacle de maneres de pensar i d'actuar que eren veritables formes d'antitestimoni i d'escàndol». Ell mateix inicia aquest examen de conscièn-

cia impulsant un «compromís de penitència i de conversió» pels pecats contra la unitat dels cristians, pels «mètodes d'intolerància i, fins i tot, de violència», per la responsabilitat de l'Església en la situació actual d'indiferència religiosa. «L'examen de consciència, diu, ha de mirar també la recepció del Concili». (Carta apostòlica *Tertio millennio adveniente*). El Papa considera que és ara, en la primera fase preparatòria de l'adveniment del nou mil·lenni, que cal fer aquest examen. Quin ressò han trobat les seves paraules?

En l'encíclica *Ut unum sint* Joan Pau II parla del seu ministeri papal amb senzillesa i amb llibertat d'esperit. Un ministeri que «havia d'haver estat un servei» però, «per raons molt diverses i contra la voluntat d'uns i d'altres va poder aparèixer sota una llum molt diferent». Parla de la «pertinença del bisbe de Roma al col·legi episcopal». Subratlla que la missió per ell rebuda per voluntat de Crist no està separada de la missió confiada a tots els bisbes que són,

també, vicaris i legats de Crist.» I diu que sent «la responsabilitat particular» de «trobar una forma d'exercici del primat que, sense renunciar de cap manera a l'essència de la seva missió, s'obri a una situació nova.» És evident que aquest esperit està destinat a desbloquejar l'ecumenisme. Però haurà de repercutir, també, a l'interior de la nostra mateixa Església.

No voldríem acabar aquesta petita mostra —que el lector podrà ampliar fàcilment acudint als textos originals— sense una referència al número 7 de la carta apostòlica *Orientalis Lumen*. Al marge de la polèmica sobre l'oportunitat de la seva citació en unes o altres circumstàncies; convé valorar el reconeixement del «dret fonamental de qualsevol poble a expressar-se d'acord amb el seu patrimoni de cultura i de pensament». Precisament una condició necessària per a l'evitació d'excessos és que l'anunci de l'Evangeli estigui profundament arrelat en el caràcter específic de les cultures i obert a la convergència —no a la dissolució— en la universalitat.

Tribuna

Una agressivitat intolerable

Piero Gheddo

(Avvenire)

Quan el 10 de febrer de 1993 el president sudanès Omar El Bashir va rebre el Papa a l'aeroport de Khartoum, es va produir un dels moments més importants de la diplomàcia vaticana. El *Times* de Londres va escriure que la Santa Seu, després de l'*Ostpolitik* dels temps de Pau VI cap als països comunistes de l'Est europeu, amb Joan Pau II intentava una política de *mutual understanding with Islam*, és a dir, de diàleg i de comprensió mútua. El Consell de les Esglésies del Sud de Sudan, per contra, amb dos bisbes catòlics (un era Mons. Paride Taban, bisbe de Torit, ciutat màrtir), en una carta del 6 de febrer precedent al cardenal Sodano mantenia que la guerra en curs al Sud del Sudan era la *jihad* (guerra santa islàmica) contra els cristians; i que el Papa hauria estret «mans vessades de sang de cristians».

A dos anys de distància, l'expulsió de quatre missioners catòlics del Sudan demostra el coratge que revela l'actitud de la Santa Seu enfront el govern sudanès. El viatge del Papa, així com les visites al

Sudan dels cardenals Arinze, Danneels, Etchegaray i l'acollida a Roma d'autoritats sudaneses (inclòs l'ideòleg de l'Islam local, Hassan El Turabi), han donat una certa credibilitat al govern sudanès, instal·lat ara ja en el camp internacional, afavorint la seva política de mostrar un «rostre humà». De l'altra part, no obstant, no hi han hagut adequades respostes positives. El govern ha abolit, sí, el *Missionary Society Act*, tal com demanaven els bisbes sudanesos, però l'ha substituït amb una nova llei que equipara les Esglésies cristianes a les Organitzacions no governamentals internacionals, per la qual cosa s'hauran d'inscriure al registre de les ONG, fer aprovar qualsevol activitat projectada, presentar el balanç a la revisió i aprovació del govern; en resum, reconèixer-se a si mateixes com a organismes internacionals, estranys en la societat sudanesa. Els bisbes del Sudan han refusat acceptar aquesta llei. El govern de Khartoum ha ofert, certament, el visat d'entrada a nous missioners estrangers; però mentrestant expulsa aquells que ja tenen residència i tenen una gran influència sobre el poble, com els quatre combonians expulsats el 21 d'abril, un dels quals, el pare Sina, té 80

anys i es troba al Sudan des del 1947.

En el marc del continent negre, el govern sudanès se sent investit d'una missió messiànica, com ha declarat diverses vegades El Turabi: exportar a l'Àfrica el veritable Islam, l'únic que aplica la lletra i l'esperit de l'Alcorà. Aquesta *agressivitat* islàmica compta amb l'ajuda financera de l'Àrab Saudita (i potser també d'altres països petrolífers del Golf) i l'ajuda militar per part de l'Iran. Sudan és el país clau entre l'àrea àrabo-islàmica i l'Àfrica negra, que en els plans dels ideòlegs musulmans és vista com camp de conquesta obert a l'Alcorà i a l'*Umma*, la comunitat dels creients. Es podria fer l'hipòtesi que l'Islam sudanès té dos objectius: a mig termini, expulsar del país els missioners estrangers, i a llarg termini, acabar d'extirpar el cristianisme de les regions i ètnies del Sud, en vistes a una projecció cap a la resta del continent, per altra banda iniciada ja fa temps.

He estat a Tanzània, Rwanda, Burundi i al Zaire el novembre passat i fa poc he visitat per segona vegada Uganda: aquests països de majoria cristiana es troben, actualment, enfrontats a l'agressivitat de la minoria islàmica: no de tots els musulmans, sinó dels

integrates ajudats pel Sudan, finançats per l'Àrab i per l'Iran. A Tanzània, per torna, hi ha qui té por de l'esclat d'una guerra civil. Al Txad els cristians denuncien fortes pressions per part del Sudan sobre els musulmans locals més extremistes, perquè es tregui de la Comissió la clàusula de la laïcitat de l'Estat. La mateixa cançó ressona en els ambients cristians de la República Centrafricana, del Camerun, del Níger.

Però no n'hi ha prou amb denunciar, cal que ens preguntem com el món cristià, occidental, democràtic, pot afrontar aquesta onada ideològico-religiosa islàmica. Primer, el fonamentalisme no es venç amb la violència, amb l'oposició frontal. És una esperança il·lusòria de pobles pobres, que no en tenen d'altres en l'horitzó. Cal el diàleg, l'ajuda, la solidaritat fraterna, l'educació; és necessari desarmar la mentida del fonamentalisme, que fa perdre als pobles africans altres decennis en el camí cap al món modern. El món modern és difícil, també nosaltres cristians no acabem d'insertar-nos-hi totalment, encara ens estem demanant com és possible viure-hi com a creients: de tota manera, l'integrisme religiós no és una resposta.

CATALUNYA
CRISTIANA

Director: Manuel Valls i Serra

Coordinació: Josefina Picas i Pauné

Redacció: Glòria Carrizosa, Miquel Àngel Codina, Guillem Farré, Francesc Gamissans, Núria Oriol, Tomàs Puntí, David Vidal

Col·laboradors: Núria Albert, Montserrat Albert, Josep M. Aragones, Jordi Bassas, Pilarín Bayés, Pietat Campmàjò, Oriol Camps, J. Carrera Planas, Rosa Collell, Miquel Estradé, Enric Graupera, Joan Guiteras, Jordi Jorba, Justo López Melús, Jaume Mora, Josep Nadal, Francesc Nicolau, Francesc Riu, Joan Salvador, Pere Saumell, Pere Tena, Josep Ventura, P-J Ynaraja

Corresponsals: Jaume Reixach, GIRONA; Jaume Montaña, LLEIDA; Antoni Mirabet, SEU D'URGELL; Lluís Badia, SOLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA; Joaquim Blanc, TORTOSA; Xavier Bardulet, VIC

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Redacció, administració, publicitat i autoedició:
C/ Puiggarí 5-7, - 08014 BARCELONA - Telèfon 490 59 88,
Fax 490 20 35Impressora: Publiagraf, S.A.L. Passatge Valeri Serra, 30,
08011 BARCELONA. D.L. B. 14.387/79 Tels. 454 16 30 / 17 77

SUBSCRIPCIONS ANUALS

Catalunya, resta de l'Estat espanyol, Andorra,
Gibraltar i Portugal 9.880 Ptes.
Resta d'Europa: 20.384 Ptes.
Amèrica i Àfrica: 25.584 Ptes.
Àsia i Oceania: 36.504 Ptes.Edita: Fundació Catalunya Cristiana, de l'Arquebisbat de Barcelona
Fundadors: Mn. Joan Jarque i Jutglar i Mn. Francesc Malgosa i Riera

PATRONAT

President: Mons. Ricard-Maria Card. Carles i Gordó, arquebisbe de Barcelona

President per delegació: Mons. Joan Carrera i Planas, bisbe auxiliar de Barcelona

Altres membres: Josep-Rafael Carreras de Nadal, Ramon Casals i Lamarca, Marcel Coromines i Balletbò, Pere Fàbregués i Morlà, Marcel·lí Joan i Alzinella, Josep Miró i Ardèvol, Pere Planellas i Reig, Josep Oriol Pujol i Humet, Mn. Manuel Valls i Serra, Gaspar Vilarrúbias i Codina

Secretari: Jaume Planas i Pahissa

Delegat executiu: Jaume Viñals i Rovira

Difusió controlada per

MEMBRE DE LA UCIP

La Santa Seu advoca per un control internacional de la tecnologia nuclear militar i civil

Vaticà

Tractat de no-prolifерació nuclear

Per a la Santa Seu, la renegociació del Tractat de no-prolifерació nuclear (TNP) ha de permetre, no solament evitar el risc d'una guerra atòmica, sinó també avançar en el domini del desarmament general. Dominique Mamberti, observador de la Santa Seu davant l'ONU, ha subratllat davant l'Assemblea, que el material nuclear civil i militar ha de ser considerat com a patrimoni comú de la humanitat i administrat a nivell internacional.

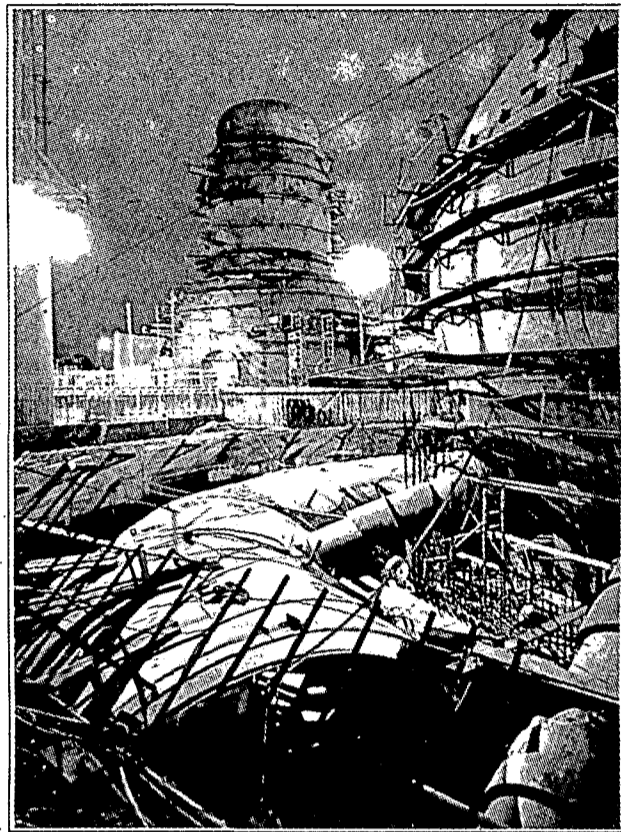
En adherir-se al Tractat de no-prolifерació de les armes nuclears, la Santa Seu ha volgut manifestar el seu suport als esforços de la comunitat internacional per limitar el perill nuclear, segons D. Mamberti. Pot parlar-se de no-prolifерació nuclear sense un desarmament, no sols nuclear sinó també general i complet? Per al Vaticà, la resposta és clarament negativa. «Molts esperaven que amb motiu d'aquesta conferència es manifestessin intencions polítiques clares en matèria de desarmament amb la finalitat de crear un marc favorable a una millor aplicació del TNP», declara el portaveu de la Santa Seu. «El manteniment del tractat no pot ser considerat com la simple confirmació d'un *statu quo*, sinó com un instrument dinàmic al servei de la pau».

Els estats nuclears estan invitats a prendre en consideració les seves respectives responsabilitats en matèria de desarmament nuclear. Els estats que no tinguin armament

nuclear han de renunciar-hi o comprometre's a no adquirir-lo, al mateix temps que obtenen garanties legals que no s'utilitzaran mai contra ells armes atòmiques, ha subratllat Mamberti.

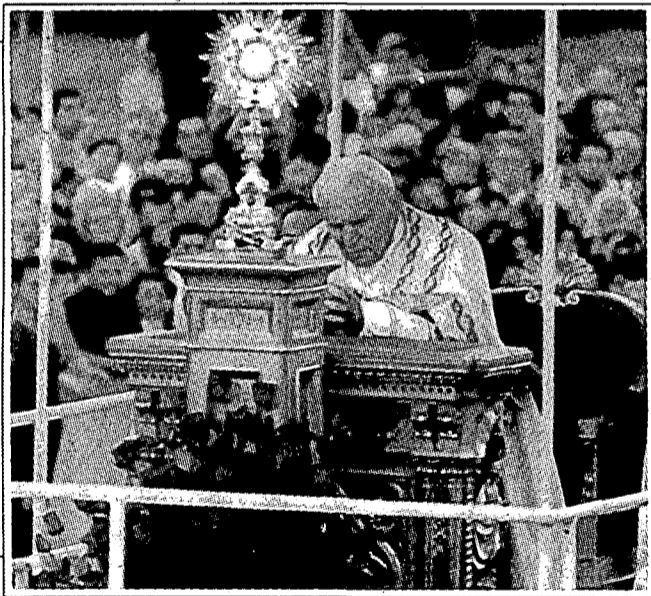
Per la Santa Seu, tant el material nuclear militar com civil, haurà d'administrar-se internacionalment, desenvolupant les organitzacions ja existents. Per aquest motiu el paper de l'Agència internacional de l'energia atòmica (AIEA), a Viena, ha de ser objecte d'una reflexió suplementària. El sistema de verificació de transferència de tecnologia ha de ser millorat, reforçat i ampliat. Això farà que l'AIEA es converteixi en un instrument més eficaç per manifestar el sentit de la responsabilitat de la comunitat internacional en l'àmbit nuclear, va revelar el portaveu del Vaticà.

«Seria convenient que a partir d'ara els recursos nuclears siguin considerats com a part del patrimoni comú de la humanitat». (APIC)

Central nuclear en construcció

ROMA.— El papa Joan Pau II, agenollat davant la sagrada custòdia amb el Santíssim, mentre era transportada en un altar portàtil durant la processó del Corpus Christi, dijous, 15 de juny, pels carrers de la ciutat eterna. Altres anys el Sant Pare havia caminat tot el trajecte d'un quilòmetre portant una creu que contenia l'Eucaristia, però l'operació del maluc després de la caiguda de l'abril del 1994, li impedeix fer llargues caminades.

Oficina Filatèlica de la Ciutat del Vaticà: emissió de segells

Europa 1995, pau i llibertat

L'Estat de la Ciutat del Vaticà ha emès una sèrie de segells dedicada al tema *Europa 1995, pau i llibertat*.

Els segells, de format horitzontal i de dimensions 40 x 30 mm, han estat realitzats en paper blanc setinat i estampats en diversos colors.

Els segells duen a la part superior la llegenda EUROPA i la indicació del valor; a la part inferior, les claus creuades coronades per la llegenda CITTÀ DEL VATICANO.

Les vinyetes són obra de Gabriella Titotto i representen: la primera; dues mans que, il·luminades per una llum provinent de dalt, sostenen unes altres dues mans deslliurades d'una cadena trencada; a la dreta la llegenda: «...si ponga fine al linguaggio delle armi...» (que es posi fi al llenguatge de les armes), i la signatura del Sant Pare. La segona: dues mans que s'estrenyen i en el fons un colom amb una branca d'olivera al bec i alguns paral·lels i meridians; a la dreta, la llegenda: «...ed i cuori si aprano al compito appassionante di costruire la pace!» (que els cors s'obrin a la tasca apassionat de construir-la pau), i la signatura del Sant Pare.

Tiratge: 500.000 sèries completes. La sèrie és a la venda, llevat que s'acabi abans, fins al 25 de setembre de 1995.

Improbable una visita del Papa a Taiwan

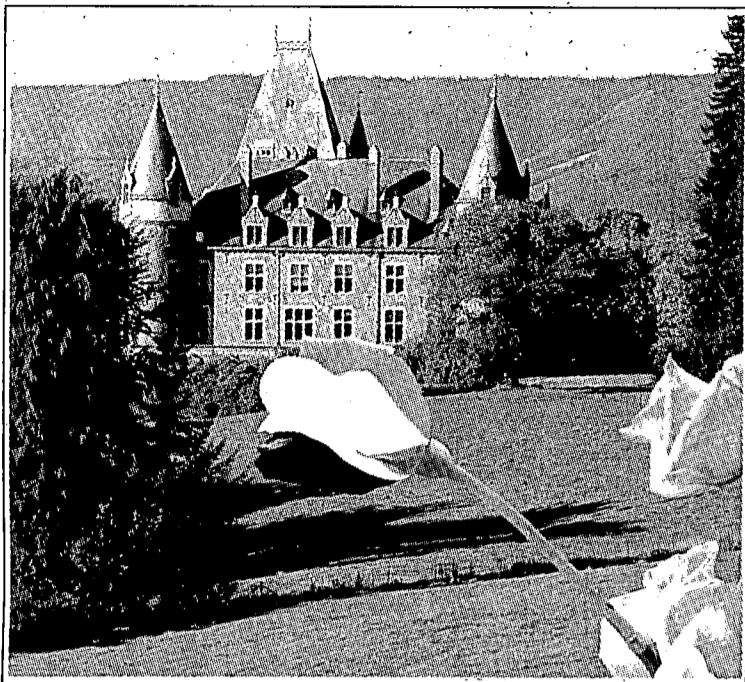
TAIPEI.— Joan Pau II ha manifestat el seu desig de visitar Taiwan en un proper viatge per Àsia, ha dit l'ambaixador del país davant la Santa Seu a l'Assemblea Nacional, Wu Tzu-yu. En el càrrec diplomàtic des del 1993, aquesta és la primera vegada que l'ambaixador intervenia davant el parlament de Taiwan per donar compte de l'estat actual de les relacions entre la Santa Seu i el Govern de Taipei. Alguns parlamentaris es van queixar que el Papa no hagi visitat el seu país, malgrat que aquest manté relacions amb la Seu Apostòlica des de fa 53 anys. El rector magnífic de la Universitat Catòlica Fu Jen, a Taipei, ha comentat que no se sent gens optimista davant la que considera improbable visita del Papa Joan Pau II. El govern comunista de la Xina continental s'ha manifestat sempre contrari a les relacions entre el Vaticà i Taiwan. (OFIM)

Dues rectificacions de C.C.

En el número 820, pàg. 5 el titular *Les Filles de Sant Pau al Zaire*, ha de dir *Les Pies Deixebles del Diví Mestre al Zaire*.

En el número 822, pàg. 3, diu «...La Germandat d'operaris diocesans i la congregació de les Deixebles de Jesús foren fundades per D. Pedro Ruiz de los Paños». Ha de dir: «...La Germandat de sacerdots operaris diocesans va ser fundada pel prevere tortosí, beat Manuel Domingo i Sol».

Per aquest estiu...

Viatge al Benelux

Del 29 de juliol al 12 d'agost

BÈLGICA: el nucli de la nova Europa

HOLANDA: un país guanyat al mar

LUXEMBURG: un ducat de personalitat reconeguda

OBERTA LA INSCRIPCIÓ - DEMANEU INFORMACIÓ - PLACES LIMITADES

Pelegrinatge a Terra Santa

Del 4 al 13 d'agost

**Feu-vos pelegrins de la
paraula seguint de prop
les petjades de Jesús**

JUDEA / GALILEA

Jerusalem (sant sepulcre, via Dolorosa, Litóstratos, cenacle, muralles de la ciutat, muntanya de les Oliveres, esplanada i mur occidental del Temple, Betesda, mont Sió, etc.), els seus barris i el seu entorn (Betània, Ain Karem, etc.), així com Betlem, Jericó i la muntanya de la Quarentena, monestir i coves de Qumran, la mar Morta i el riu Jordà, el llac de Tiberiades, el mont Tabor, Cafarnaüm, Canà de Galilea, Natzalet, el mont Carmel, Cesarea Marítima, etc.

...i també:

OBERTA LA INSCRIPCIÓ - DEMANEU INFORMACIÓ

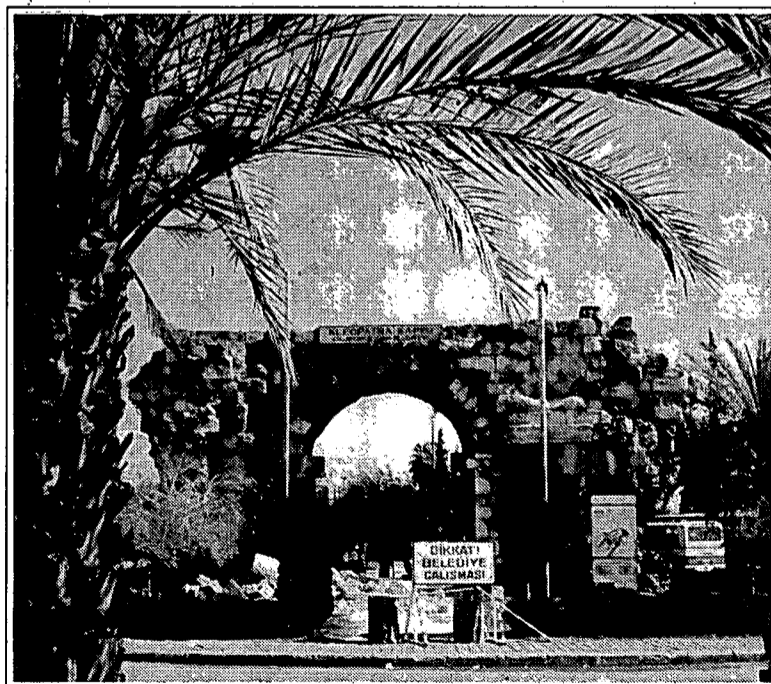
Ruta de Sant Pau

(Turquia / Grècia)

Del 20 de setembre al 8 d'octubre

Seguint els indrets de l'expansió apostòlica i les esglésies de l'Apocalipsi

Assistència tècnica **ULTRAMAR EXPRESS**

Podeu demanar-ne informació per telèfon, per correu o bé personalment a l'associació

AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA:

Pelegrinatges i viatges: Plaça Urquinaona, 11 3er. A. 08010 Barcelona - Telèfon: **(93) 301 37 18**

2.432 milions han estat dedicats a l'acolliment i assistència

Càritas va invertir més de 14.000 milions en la lluita contra la l'exclusió

MADRID.— Càritas va invertir més de 14.000 milions de ptes. durant 1994 a programes i projectes d'acció social. El capítol més important es refereix al dedicat a acolliment i assistència, en el qual s'invertiren 2.432 milions de ptes., davant un augment constant de les situacions d'exclusió i marginació.

Un altre dels programes destacats, pel que fa a la captació de fons, ha estat el de Cooperació Internacional que ha doblat les xifres de recaptació de 1993.

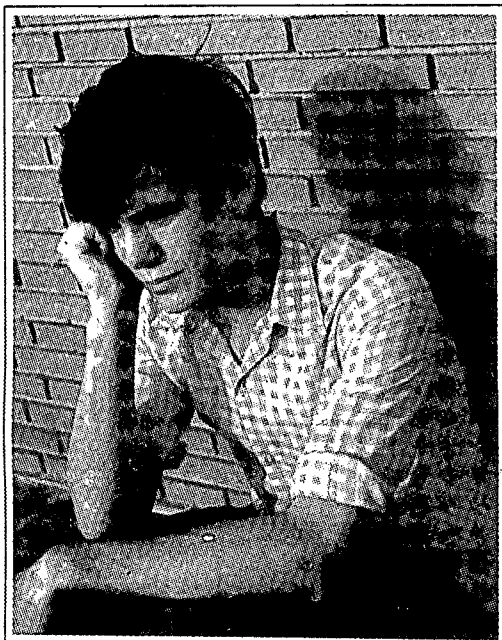
La tercera partida més important fou per als més grans, amb 1.996 milions de ptes., seguida de programes per al foment de llocs de treball, que s'eleva a 1.364 milions de ptes. i la lluita contra la droga, a la qual invertiren 972 milions de ptes. També han dedicat els seus recursos als transeünts, immigrants, joves, dones, comunitat gitana, minusvàlids i malalts de sida, entre altres.

Les diòcesis que més han aportat a aquesta organització han estat Madrid i Barcelona, amb 1.256 milions de ptes. i 1.236 milions de ptes. respectivament.

Sigues tolerant, sigues solidari. Comparteix fou el lema elegit per al Dia de Caritat d'enguany.

Mans Unides

Per la seva part, 5.567 milions de ptes. ha estat la recaptació de la XXXVI Campanya contra la fam, organitzada per Mans Unides: 92,4% ha anat directament a finançar un miler de projectes de desenvolupament a països d'Àfrica, Amèrica i Àsia en els quals moltes persones lluiten cada dia per unes condicions de vida dignes, en els

Mil nou-cents milions s'han destinat al foment de llocs de treball

terrenys sanitari, educatiu, social agrícola i de promoció de la dona.

Mans Unideas invertirà, en sensibilitzar a la població espanyola, és a dir en prevenir les causes de la injustícia, el 4,5% dels ingressos, i gràcies al treball voluntari de centenars de persones, només el 3,1% es destina a despeses de gestió i administració. (SIC)

Mossèn Camilo Lorenzo Iglesias, de 55 anys fins ara rector del seminari diocesà d'Orense, ha estat nomenat nou bisbe de la diòcesi d'Astorga. Lorenzo Iglesias succeeix al català Mons. Antoni Briva

Espanya

Immoralitat de les escoltes il·legals

OSCA.— El bisbe de la diòcesi, Mons. Javier Osés, entén que el sentit de la festa del Corpus Christi és una lliçó de veritable urgència en aquest moment social en què «vivim hores de gran descoratjament a causa d'escoltes il·legals, espionatges, persecucions i que almenys, en molts dels casos presentats, té caràcter indiscutible de gravíssima immoralitat».

El prelat afirma rotundament que tenen caràcter de gravíssima immoralitat per «ser un atemptat a la sagrada intimitat que es deu a les persones» i assenyala «que són moralment responsables els qui les han promogut d'una o altra manera, els qui les han dut a terme de manera més directa i dels qui les propaguen als quatre vents causant danys incalculables a les persones, famílies i institucions socials. (SIC)

La tolerància requereix solidaritat

SIGÜENZA.— El bisbe de Sigüenza-Guadalajara, Mons. José Sánchez, adverteix que la tolerància, sobretot quan és exercida per un no cristià, no equival a passivitat, indiferència, neutralitat o fals irenisme. «Tolerància és fidelitat al propi credo i al projecte de Déu amb el respecte, comprensió i estima de tota persona, encara que pensi diferent, estigui equivocat o tingui una conducta desviada».

En aquest sentit, Mons. Sánchez assenyala que el comportament solidari comença quan se senten com a propis, el dolor i les necessitats dels altres. I «això es traduirà en obres, com s'esdevé sempre amb l'amor sincer». «Moguts per aquests nobles sentiments —explica— que tenen com a darrer sentit l'amor, compartirem el que som i el que tenim amb aquells que ho necessiten: pa, sostre, roba, salut, casa família, pàtria, llibertat, fe, amor i amistat». (SIC)

«Mundo Cristiano» publica el seu número 400

MADRID.— La revista *Mundo Cristiano* acaba de publicar el seu número 400. Aquesta xifra, tractant-se d'una revista mensual significa que durant 32 anys ha estat fidel als milers de lectors que la segueixen. El 1963 i de la mà de don Jesús Urteaga, el seu director fins fa dos anys, va començar aquesta singladura amb un únic propòsit, com explicava en el seu primer editorial: «apareixem sense cap més pretensió que la d'informar en cristià».

Durant aquests 32 anys, han estat nombrosos els periodistes destacats que han treballat per a *Mundo Cristiano*.

Des de fa dos anys, la revista ha iniciat una nova etapa, sota la direcció de Jorge Molinero: més força informativa, entrada en els temes de fons, convenciment que hi ha moltíssimes coses bones que la gent diu i fa i que val la pena que siguin conegudes. (M.C.)

«¡Bravo!» a García Escudero i a Santiago Gil de Muro

MADRID.— José M.ª García Escudero i Santiago Gil de Muro són els noms destacats dels premis «¡Bravo!» 1995. Del primer es reconeix la seva aportació a crear un esperit de diàleg a Espanya; del segon, la seva dedicació al cinema educant el sentit crític de l'espectador. Completen el palmarès, la centenària Associació de la Premsa de Madrid; José André Hernández Vivente, ex-director general de la COPE; la trilogia de Kieslowski: *Azul, Rojo, Blanco*; i Manuel Elvira, director de la Coral S. José de la Chantrea. Desert el Premi de TV. (SIC)

Marxa mariana al monestir de la Vid

BURGOS.— *Maria, transparència de Déu* fou el lema de la vuitena marxa mariana que més de dos mil persones, procedents de poblacions de Burgos, de Segòvia i de tot Espanya, protagonitzaren el dissabte 3 de juny des de la Plaça de Peñaranda de Duero fins al monestir de la Vid. La marxa, que va combinar pelegrinatge, pregària, convivència i festa, col·labora a incrementar l'interès i la participació popular al voltant d'aquest monestir de Burgos. (V.N.)

Internacional

A Ibero-amèrica l'Església aposta per la petita pantalla

Canals de televisió contra les sectes

«Tele Vida» de Puerto Rico i «Red Vida» al Brasil són les primeres iniciatives que mostren l'aposta l'Església catòlica per la petita pantalla. L'èxit de canals protestants i la proliferació de les sectes han estat motius determinants per llançar-se a aquesta aventura.

«Tele Vida» és el primer canal catòlic de la televisió de Puerto Rico amb fórmules noves: incorporació de professionals de prestigi en atur i emissió de programes adreçats a la família, sempre des d'un angle d'inspiració cristiana. El nou canal espera cobrir entre un terç i la meitat de l'illa. El cardenal Aponte, promotor d'aquest canal a Puerto Rico, ha nomenat el sacerdot Guillermo Peña director de la cadena, per supervisar la qualitat de la programació i perquè aquesta sigui sempre fidel als principis cristians. Per això, totes les emissions —fins i tot la publicitat— se sotmetran a un codi ètic.

A Puerto Rico emeten actualment 14 canals televisius de l'Església evangèlica. Generen més de dotze milions de dòlars anuals i propicien al voltant de 500 llocs de treball directes. Els seus continguts són molt diversos i abasten des de la medicina natural i els consultoris psicològics fins els informatius —depurats d'imatges vio-

lentes o morboses— i entrevistes d'actualitat. Han aconseguit una gran audiència.

La nova cadena catòlica espera tenir l'èxit d'aquestes televisions evangèliques.

Al Brasil

També al Brasil ha començat a emetre recentment el canal de l'Església catòlica «Red Vida» amb la intenció de recuperar, en els pròxims quatre anys, els fidels que han passat a les sec-

tes i erigir-se en vincle dels prop de 112 milions de catòlics brasilers.

La iniciativa, que compta amb el suport de la Conferència Episcopal brasilera, emetrà en primera instància pels Estats de Minas Gerais i Sao Paulo, els més poblats del país. L'extensa superfície del Brasil no permet que el senyal es capti immediatament per les 7.616 parròquies catòliques.

El creixement de les sectes preocupa l'Episcopat brasiler. A través d'aquest nou canal de televisió s'intentarà, a més d'evangelitzar els catòlics no practicants, recuperar els que han engruixit les files de les sectes. Una de les que més adeptes ha captat és l'«Església Universal del Regne de Déu», implantada al Brasil des de fa gairebé vint anys, i que actualment compta amb tres milions de seguidors. Els seus dirigents ataquen habitualment l'Església catòlica, a la qual qualifiquen com «la major desgràcia del Tercer Món».

Amb aquestes iniciatives l'Església pretén servir-se de la cultura televisiva dominant per accentuar la religiositat dels seus fidels, ajudar a superar la crisi ètica que viu la societat i promoure el sentit de la solidaritat qüestionant l'individualisme imperant. (C.C.)

Una iniciativa de Clara Lubich, fundadora dels Focolars

100 milions de joves per la pau

Uns 14.000 joves van participar el 20 de maig passat, a Roma, al sisè «Festival internacional dels joves per un món unit», animat pels Focolars.

Retransmès en directe per la televisió pública italiana, l'esdeveniment ha estat difós per tot el món a una audiència estimada en 100 milions de persones. A Lourdes, els joves participants en el pelegrinatge militar internacional també van poder viure l'esdeveniment.

Aquests joves de raça, llengua i religió diferents, reunits per aquest «Goufest 95» han manifestat la seva voluntat de promoure una cultura en la qual els valors són el respecte, la tolerància, el diàleg i la solidaritat. Joan Pau II els va encoratjar a «resistir a la mentida i la violència i a comprometre's per la veritat».

Davant de Chiara Lubich, la fundadora del moviment s'han anat succeint, música, dansa, teatre, testimonis i pregàries. El moment fort de la trobada va ser el testimoniatge de pau dels joves vinguts de Bòsnia, del Pròper Orient, d'Algèria i de Sri Lanka.

Els Focolars són actualment presents 156 països. Compten amb 80.000 membres i un milió i mig de simpatitzants. Reconeixuts per l'Església, els estatuts preveuen una presidència assumida per una dona laica. Chiara Lubich està convençuda que un «nou tipus de dona, plenament realitzada en el seu ésser femení, és en camí de néixer al si de l'Església». (F.M.)

HAITÍ

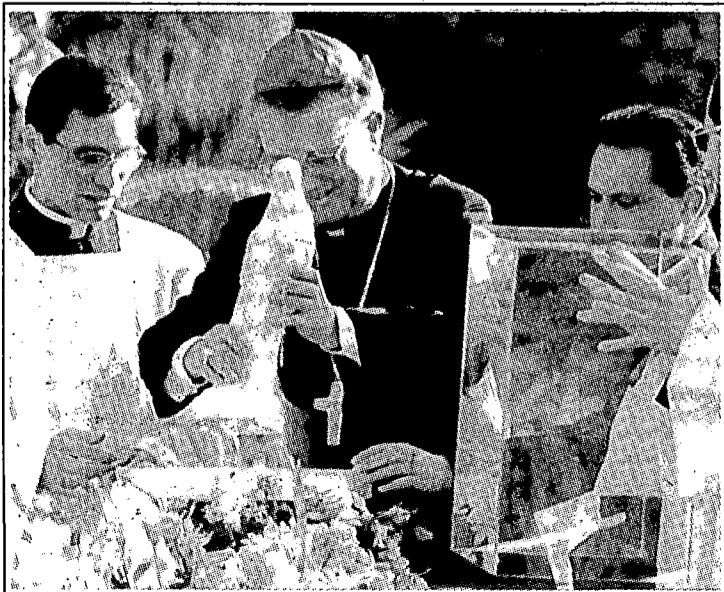
Pròxima beatificació d'un esclau

PORT-AU-PRINCE.— Pere Toussaint, un esclau negre natural d'Haití, nascut el 1766 i mort a Nova York el 1853, serà probablement beatificat per Joan Pau II, el vinent mes d'octubre, durant el viatge del

Papa als Estats Units. Des de molt poca edat serví com a esclau la família Bernard, d'origen francès, afincada a Haití. Davant la revolució dels esclaus, que assolí la independència d'Haití, Pere Toussaint hagué de traslladar-se amb els seus amos als Estats Units, on obtingué la llibertat quan morí la senyora Bernard. Des d'aleshores es consagrà a recaptar diners per comprar la llibertat d'altres esclaus. En la seva pròpia casa va muntar una llar per infants orfes negres i en construí un altre per infants orfes blancs. Morí servint els malalts de còlera i febre groga. Està enterrat a la catedral de Sant Patrici, de Nova York. (O.F.I.M.)

ITÀLIA

CIVITAVECCHIA.— Monsenyor Girolamo Grillo, bisbe de Civitavecchia, posa en una plataforma la imatge de la Mare de Déu que va plorar llàgrimes de sang humana, abans d'una missa el 17 de juny. La imatge està apartada del públic mentre es realitzen proves per determinar les causes de les llàgrimes de sang

RWANDA

Continua el genocidi

KIBEHO.— La matança de 2.000 hutus al campament de refugiats de Kibeho, al sud-oest de Rwanda, fa unes setmanes, tornà a sembrar el temor entre els membres d'aquesta ètnia. Tanmateix, els supervivents no han atès la petició del president del país, Pasteur Bizimunga, perquè abandonin aquell lloc i tornin als seus pobles. Les seves poros no són infundades. N'hi ha prou amb cinc denúncies perquè siguin detinguts. Després, amuntegats a les presons, el seu únic judici serà la mort. ¿Fins quan?

Els reptes ecumènics després del Concili

Barcelona

«Hem d'avançar pel camí del diàleg i la col·laboració mútua»

Glòria Carrizosa

BARCELONA.— Representants de diverses religions, que havien estat convidats a participar com a observadors en el Concili Provincial de la Tarraconense, van formar part de la taula rodona organitzada pel Centre Ecumènic de Catalunya el passat 13 de juny a la facultat de Teologia, sobre «les relacions interconfessionals i interreligioses a Catalunya després del Concili».

El pare Joan Botam, caputxí, director del Centre Ecumènic de Catalunya que va moderar l'acte, va dir que ara, tot just finalitzat el Concili, és un bon moment per promoure un major intercanvi interconfessional i que en l'etapa post-conciliar fóra bo que es creés una mena de comissió de seguiment que afavorís les relacions interreligioses.

Antoni Matabosch, director de la fundació Joan Maragall, que ha estat consiliari del Concili Provincial, com a representant de

l'Església catòlica, es va referir a algunes propostes ecumèniques aprovades al Concili, com la que afirma el caràcter secular i plural de la societat religiosa catalana i aquella on l'Església catòlica demana perdó per haver-se mostrat intolerant amb altres religions en el passat. Matabosch també va citar altres propostes que sol·liciten la potenciació del diàleg amb altres religions i una major formació ecumènica. També en el primer tema es constata una nova situació inter-cultural i religiosa a Catalunya i es fa una crida a la convivència i al respecte mutu.

El director de la Fundació Joan Maragall també va parlar sobre la darrera encíclica del Sant Pare, *Ut unum sint*, que expressa «un compromís irreversible d'avançar pel camí ecumènic, perquè creure en Crist significa voler la unitat dels cristians». Segons Matabosch, Joan Pau II aquest cop manifesta, de forma més clara que en altres documents pontificis, «la

seva ferma voluntat de potenciar el diàleg ecumènic».

Diàleg i comprensió

Els representants de les altres religions van agrair el fet d'haver estat convidats a participar en el Concili Provincial de la Tarraconense, «tot un gest ecumènic i una fita històrica dins la història dels concilis de la Tarraconense». Carles Benarroch, president de la comunitat jueva de Catalunya, va animar tots els cristians a predicar el «shalom» per tot el món, «una paraula que no es pot traduir perquè té molts significats: pau, tolerància, comprensió entre tots els pobles, etc.».

Jaume Hereu, president de la comunitat ortodoxa de Barcelona, va definir les esglésies d'Orient i d'Occident com les vies d'un tren que sempre van de costat però mai s'ajunten, però «igual que el fetus s'uneix a la mare pel cordó umbilical, el nostre cordó és la tradició que ens porta a les arrels

de la religió cristiana». Hereu que va lloar l'esperit democràtic del Concili, va dir que el camí post-conciliar «ens porta a una pentecosta definitiva en una sola església santa, catòlica i apostòlica».

Gabriel Amat, representant de la comunitat anglicana a Catalunya es va referir a la necessitat de treballar conjuntament com a cristians però sense abandonar la pròpia tradició. «Hem de sortir d'una mateixa estació i arribar junts encara que per vies diferents».

Per la seva banda, Enric Capó, pastor de l'església evangèlica de Catalunya, va citar el principi d'autoritat com el més gran obstacle per l'ecumenisme. Capó va reivindicar «una sola església universal i indivisible malgrat la desunió dels cristians». El camí ecumènic ha de ser vers el Crist, centre de la nostra unitat. «Tots els cristians hem de buidar-nos perquè Déu ens il·lumini a avançar pel camí del diàleg i la col·laboració mútua».

Tarragona

S'edita un àudio-visual sobre les activitats de Càritas

Joan Boronat

TARRAGONA.— Ha aparegut recentment un muntatge àudio-visual editat pel departament de Comunicació i Sensibilització de Càritas Diocesana de Tarragona, que té com a objectiu concretar i donar a conèixer millor l'acció social de Càritas i les seves finalitats pastorals en la pràctica directa.

Aquest muntatge porta per títol *Què és Càritas* i ja s'ha fet arribar a totes les parròquies per a l'ús intern i també es cerca la seva difusió a les escoles. L'edició de l'àudio-visual respon bàsicament al fet que el material existent a Càritas, per la promoció i divulgació de la tasca humanitària que propugna «s'havia quedat exhaurit o bé obsolet», segons ha declarat Andreu Muñoz, responsable de l'esmentat àudio-visual.

Els temps canviants han fet que Càritas hagi hagut d'esmerçar esforços en el camp de la drogaaddicció, per exemple, entre d'altres necessitats que planteja la societat actual.

El nou material consisteix en una col·lecció de 38 diapositives i una cassette per acompanyar la projecció. En la primera part s'expliquen les línies conceptuals i la filosofia de Càritas dins del camp d'acció social: tot sensibilitzant la societat, es pretén captar recursos humans i econòmics; així com la promoció de la persona i la denúncia de la injustícia.

Un altre apartat important esmenta l'organigrama de la institució, en determina el nucli principal, que és Càritas parroquial i explica l'eficàcia que s'obté mitjançant la coordinació amb l'estament interparroquial, a través del programa d'objectius com l'atenció i ajut en l'àmbit de l'atur, la promoció d'ocupació, l'animació i orientació en el camp de la droga o bé la preocupació per l'escolarització i habitatge del col·lectiu de gitanos, sense oblidar l'atenció als malalts i a la tercera edat.

Altres aspectes reflectits en l'àudio-visual són els serveis d'infraestructura com la formació del voluntariat, la informació i les campanyes, la secretaria i l'economia. També es fa incidència en l'estructura de Càritas Diocesana, que és la que promou i sosté els programes d'atur, mostrant el taller ocupacional de fusteria i altres activitats. Completa el contingut de l'àudio-visual, un recull d'accions i campanyes organitzades des de Tarragona, com recollida d'aliments, catequesi o trobades de cristians.

FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA

Estat de comptes del trasllat i del condicionament dels nous locals

Benvolgut lector,

Seguim rebent ajuts. Set donacions més per un total de 272.000 ptes. ens han reduït el dèficit, que ara el tenim en 3.930.129 ptes.

Inversions i despeses	9.054.657 ptes.
122 donatius	5.124.528 ptes.

Dèficit actual.....	3.930.129 ptes.
---------------------	-----------------

Gràcies una vegada més pels 122 donatius!

Seguiu enviant-los a qualsevol de les entitats bancàries que anotem a continuació, fent constar: «Donatiu trasllat Catalunya Cristiana»

Moltes gràcies

«La Caixa»	2100 3013 20	2200391741
Banc de Sabadell	0081 0025 27	0001490358
BANESTO	0030 2018 41	0085025172

IMPORTANT (per a la declaració de la Renda i Impost sobre societats)

Les persones físiques tindran dret a deduir-se:

«El 20% (20 per 100) de les quantitats donades per a la realització de les activitats de la Fundació en compliment dels fins previstos en l'article 42.1.a» (Art. 59.3 L.30/1994).

Les persones jurídiques:

Tindrà consideració de partida deduïble de la base de l'impost sobre societats, el 100% (100 per 100) de l'import dels donatius que es realitzin en favor de les fundacions a què es refereix la L.30/1994, amb el límit de:

«...no podrà excedir del 10% (10 per 100) de la base imposable prèvia a aquesta deducció, del donant, corresponent a l'exercici econòmic en què es realitza la donació...».

«Alternativament l'entitat donant podrà acollir-se als límits del 1% (1 per 1.000) del seu volum de vendes respectivament, sense que, en cap cas, l'aplicació d'aquests percentatges pugui determinar una base imposable negativa» (Art. 63.2 i 3 L.30/1994).

Lleida

La segregació de les parròquies aragoneses de la diòcesi de Lleida

Crònica d'una separació anunciada

LLEIDA— El Vaticà ha aprovat el decret que suposarà la cessió al bisbat de Barbastre de més de cent parròquies aragoneses que depenen de la diòcesi de Lleida. La Nunciatura Apostòlica a Espanya va anunciar el 15 de juny aquest traspàs, motivat per la sol·licitud presentada per la Conferència Episcopal Espanyola amb vistes a «afavorir el major bé espiritual dels fidels».

Núria Oriol i Palarea

Des del 1981, un total de 11 parròquies estaven pendents del fet que es fixessin els límits diocesans per poder incorporar-se a l'administració eclesiàstica aragonesa. La Santa Seu ha decidit que la segregació es faci en dues fases per motius sociològics i per donar temps a la reorganització dels respectius bisbats. En un termini de tres mesos es durà a terme el primer traspàs i el segon (que afecta els arxiprestats de Llitera i Baix-Cinca) dins de tres anys. Segons el bisbe de Lleida, Ramon Malla: «Aquest és un tema que ha preocupat des de sempre els bisbes de Barbastre. Es tractava d'engrandir la seva diòcesi, perquè tingués més vitalitat. Més endavant, es va creure convenient que els territoris pertanyents a l'Autonomia d'Aragó es vincuessin als bisbats aragonesos i, per tant, a la Província Eclesiàstica de Saragossa».

El prelat lleidetà va reconèixer que des de l'any 1981 la Conferència Episcopal Espanyola era favorable a aquest desmembrament de manera, que la part aragonesa, fins ara anomenada Barbastre, passarà a denominar-se Barbastre-Montsó. I afegeix: «Crec que quan la Santa Seu pren una decisió, no ha de comptar si agrada o no agrada. S'ha pogut veure que els fidels no estaven descontents de l'atenció pastoral rebuda des de Lleida i, trencar la relació habitual amb persones que han estat bons col·laboradors i als qui s'estima, mai no és una cosa agradable».

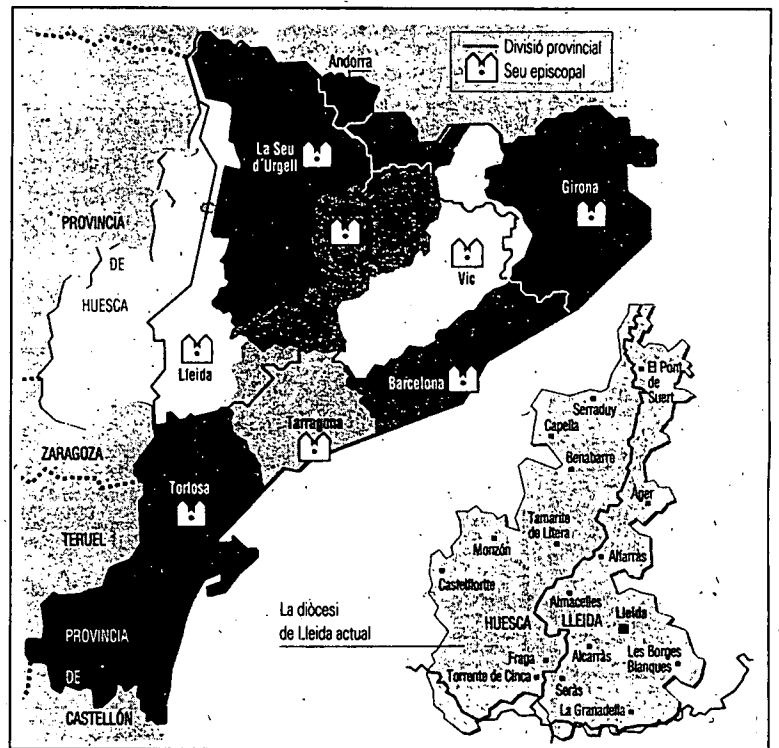
Tot i així, la decisió no ha agafat per sorpresa, ja que no es descartava que un dia es prengués aquesta resolució. «El fet de la consolidació de les Autonomies —continua dient el bisbe Malla— ha prevalgut a les raons administratives, més que no pas a les històriques i les sociològiques».

Pel que fa a l'acció pastoral les línies continuaran sent les mateixes a la diòcesi lleidetana. «I més ara que estan reforçades per les decisions del nostre Concili Provincial —explica el prelat—. Valien, com és lògic, tant per part de la franja com per a la Ciutat i per a la resta de la diòcesi. Preveig que probablement la seva aplicació serà més senzilla».

Hi ha previst que el bisbe de Lleida i el bisbe de Barbastre, Ambrosio Echevarría, col·laborin estretament a fi d'ajudar a resoldre de la millor manera possible els problemes que puguin sorgir amb una visió amplia i no localista, de l'Església.

El traspàs de les diòcesis aragoneses implica que el bisbat de Lleida, que compta amb 250.000 persones, en perdi al voltant de 70.000 i una part important del territori; mentre que el bisbat de Barbastre-Montsó triplicarà la població actual que és de 35.000 habitants.

«Aquesta decisió —precisa el bisbe Ramon Malla— que retalla a la meitat el territori de la diòcesi de Lleida aconsella que es revisi la delimitació d'aquesta diòcesi. Si s'hagués de remodelar Lleida, les diòcesis afectades serien les limítrofes a Catalunya, és a dir, Urgell, Solsona i Tarragona. Decidir quines han de ser les hipotètiques modifi-

Mapa de les diòcesis catalanes

cacions no resulta fàcil, ja que s'han de sospesar bé totes les circumstàncies i les conseqüents repercussions i no sols mirant el moment present, sinó amb perspectiva de futur». — I acaba afirmant: «El criteri bàsic ha de ser la major facilitat i eficàcia per atendre millor les exigències d'una bona i adequada pastoral dels fidels».

Reunió anual de diaques permanents de Catalunya

«La missió fonamental és donar vida a les petites comunitats»

Miquel Rierola i Puigderajols

Diaconat

El passat 17 de juny va tenir lloc al seminari de Vic la Trobada anual de diaques de Catalunya.

A les 10 del matí van començar les inscripcions dels diaques i les seves esposes, en total 67 persones. Després del rès de Tèrcia, el bisbe Mons. Josep M. Guix ens dirigí unes paraules de salutació, i féu una breu i brillant història del bisbat de Vic i el seu paper dins la història religiosa de Catalunya.

Va seguir una informació sobre el desenvolupament del Concili Català, a càrrec dels diaques Aureli Ortín (Barcelona) i Joan Perera (Urgell), fent especial incidència en tot allò que el Concili ha dit sobre els diaques: La seva tasca consisteix a promoure escoles pràctiques d'evangelització i també impulsar el treball en la pastoral del jovent a les diòcesis. També ens van informar que la proposta de revaloritzar el diaconat perma-

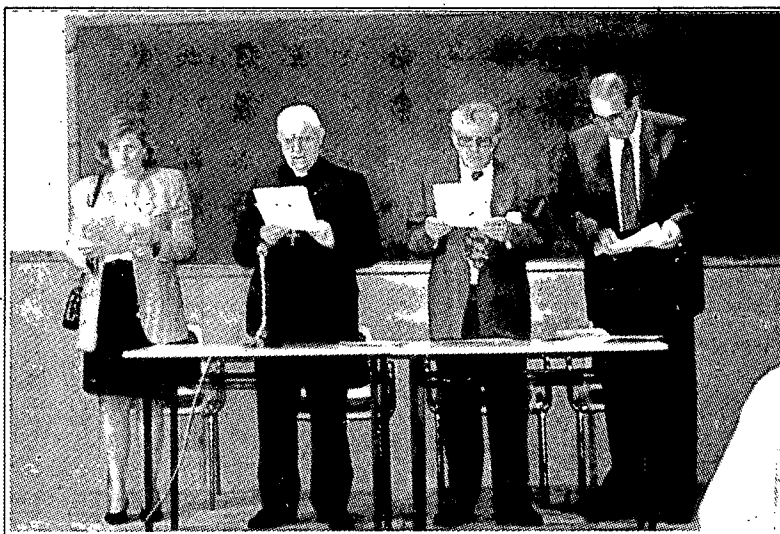
nent, defensada pel doctor Antoni Mata-bosch, fou aprovada amb el 75% dels vots.

En Joan Perera ens va llegir les paraules del Sr. Josep Hereu, representant de l'Església ortodoxa al Concili, fent esment del paper dels diaques com a conductors de petites comunitats mancades de prevere: «No deixeu que emmudeixin les campanes dels

vostres pobles, el diaca té la missió fonamental de donar vida a petites comunitats».

Després va tenir lloc una taula rodona sobre la situació del diaconat permanent a Catalunya, moderada per Mn. Josep Casals, rector del seminari de Vic. Es constata l'absència de diaques permanents a Girona, Solsona i Tortosa. En alguns arxiprestats els

L'esposa de Miquel Rierola (darrer diaca ordenat a la diòcesi de Vic), Mons. Guix, Antoni Monclús i Lluís Nadal, durant l'acte

Vic

diaques estan plenament integrats a la pastoral amb l'equip dels preveres, en d'altres hi ha menys integració. La formació de candidats i les ordenacions semblen disminuir a Barcelona, mentre es mantenen a les altres diòcesis. Mn. Casals féu esment de la importància de la crida del bisbe, que confirma la vocació subjectiva del candidat. També convindria una acurada formació teològica i pastoral del futur diaca i la seva integració als arxiprestats.

En la posterior roda de comentaris es va parlar de la necessitat que els laics siguin informats de les diferències entre prevere i diaca, atès que molts creuen que el diaca és un prevere casat, cosa que comporta confusions curioses.

Fóra bo desitjar un millor acolliment dels diaques per part d'alguns preveres, que ens consideren com un clergat inferior o una mena de sagristans promocionats. No hem d'oblidar que la jerarquia de l'Església està formada pels bisbes, els preveres i els diaques, «sense els quals no es pot parlar d'Església» (St. Ignasi d'Antioquia. Carta als treballans, cap. 3).

Als vols de la una del migdia vam celebrar l'Eucaristia. A continuació un bon àpat de germanor presidit pel Sr. Bisbe i l'equip de formació dels diaques de Vic. A l'hora del cafè es va lliurar un record de Vic als assistents.

Girona

Recordant el pare Butinyà

La dona i el treball

Jaume Reixach

GIRONA.— No deixa de ser una ironia de la vida que l'Església s'hagi de justificar tantes vegades davant dels qui l'acusen de no integrar prou la dona, en termes generals, i, en canvi, són homes d'Església els qui més han treballat a favor de la dona i els qui han creat comunitats de vida religiosa femenina que són —diguem-ho clar— autèntics pilars de l'acció social.

La meua crònica d'aquesta setmana vol ser un homenatge al fundador d'una d'aquestes comunitats, les religioses filles de Sant Josep, popularment conegudes amb el nom familiar de *butinyanes*, en honor del seu fundador, el jesuïta Francesc Xavier Butinyà. Però... qui era el P. Butinyà?

Les religioses josefines han editat, amb ganes d'empentar la causa de beatificació del seu fundador, un tríptic que és una meravella de bon gust. En aquest tríptic se'ns explica que Francesc X. Butinyà va veure la llum del món el 16 d'abril de 1834. Els seus pares es deien Salvador i Teresa. Va néixer a Banyoles i va ser batejat el mateix dia a la parròquia de Santa Maria dels Turers. Va estudiar al Seminari de Girona i alternava els seus estudis amb la feina del taller familiar. A l'edat de 20 anys se'n anà a Loliola (24 d'octubre de 1854) i va ingressar al noviciat dels jesuïtes. Sempre va considerar que aquesta crida va ser una de les gràcies majors de la seva vida. El 30 d'octubre de 1856 va fer la primera professió i el 15 d'agost de 1871, la professió solemne. Va ser ordenat sacerdot als 32 anys (1866) i va

Les filles de Sant Josep realitzen una tasca molt gran a Girona

patir tres desterraments. Va ser professor, confessor, predicador, escriptor, missioner i fundador...

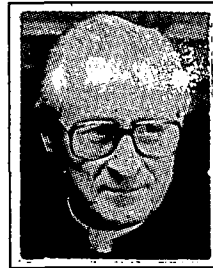
Aquest va ser el jesuïta Butinyà. Si avui el recordem és perquè la seva vida, lluny de perdre actualitat, en guanya. És el que sol succeir amb els homes veritablement virtuoses. Són profètics. Francesc Butinyà va començar el Primer Taller a Salamanca. No havia oblidat el taller familiar, font d'aprenentatge per la vida. I se sentia commogut per la situació de la dona treballadora. Feminista abans de temps, va decidir que calia cercar nous camins per a la dona. Volia (són paraules seves) sembrar la civilitzadora llum evangèlica en els llocs més pobres i en els ambients obrers. Desitjava que la prosperitat material dels pobles i el seu progrés espiritual anessin plegats. És així com descobreix l'espirituali-

tat de Natzaret, autèntica paràbola del Regne en el món del treball quotidià.

El segon Taller va trobar el seu bressol a Calella de la Costa. Som al febrer de 1875. Si del primer en van néixer les Serventes de Sant Josep, d'aquest segon Taller en naixerien les Filles de Sant Josep. Butinyà té el mèrit d'haver estat un dels primers en presentar la figura de Crist obrer. D'haver posat l'accent en la cristianització del món del treball i en els problemes de la dona. És pioner en aquesta visió de la dona obrera consagrada a Déu. No m'estranya que hagués de patir molt. I no em costa d'imaginar-me'l com un home de caràcter optimista i emprenedor. Les seves despulles reposen a la Cripta de la casa Mare de Girona, davant per davant de l'idíl·lica placeta dels Lladoners, placeta ombrívola i recol·lecta, a tocar de la catedral de Girona.

Carta Dominical

RICARD M. CARLES

Cardenal, arquebisbe de Barcelona

L'home, somni del Pare

Lector: has estat a la ment i al cor de Déu, pensat per ell il·lusionadament, quan no valies res per a ningú, quan ningú no podia pensar en tu, perquè res no havia estat creat. I, per a més gran admiració, aquest somni de Déu Pare, que eres tu, anava unit indissociablement a la imatge del seu Fill. El Fill, que havia de redimir el món i l'havia de portar a la santedat fent-se home —Jesucrist—, era algú en qui (sembla increïble!) tu hi eres. Des de sempre, el teu nom, aquest nom amb què et coneixen i t'aomenen els qui t'estimen, i pel qual ells et recordaran, quan ja no hi siguis, era un nom que pronunciava el Pare juntament amb el del Fill. «Elegits en Crist abans de la creació.»

Tu, que penses i pronuncies el nom del Pare Déu o de Jesús moltes vegades, ¿has pensat que, des de l'eternitat, era ell qui pronunciava el teu nom sense parar i que ara el continua pronunciant sense interrupció, i per això vius? No cal dir que també quan, culpablement o sense culpa, no et records d'ell. És que la teva consciència d'home no és aquell «fosc racó que pensa» del poeta. Ni tan sols una consciència radiant de coneixement i d'amor de tot allò —no tan sols de tu mateix— que t'omple la vida d'interès i d'alegria. Ets, abans que res, una consciència convocada per Déu a ser això. Nosaltres pronunciem el nom d'una persona, quan la reconeixem. Déu va pronunciar el nostre nom des de l'eternitat perquè arribéssim a l'existència.

¿Què es va proposar amb això? El que hi ha al fons d'aquest article. Tu, cridat a viure per a ser «sant i irreprotxable a la seva presència, en l'amor». Convocat a «ser fill adoptiu per mitjà de Jesucrist». I tota aquesta meravella de pla de Déu —la meravella de la teva vida— es «per a lloança de glòria de la seva gràcia». Perquè el seu nom sigui santificat amb la teva vida. Tres vegades ens ho recorda Pau a l'inici de la carta als d'Efes.

Per això podem llegir —entenent—ho a fons i agraint—ho, literalment, amb tot el cor— el que ens diu la Bíblia sobre aquesta paternitat eterna de Déu envers nosaltres.

«Beneït sigui Déu, Pare de nostre Senyor Jesucrist, que ens beneï amb tota mena de benediccions espirituals dalt del cel, en Crist, d'acord amb l'elecció que en ell féu de nosaltres abans de la creació del món per ésser sants i immaculats a la seva presència, ja que en el seu amor ens ha predestinat a esdevenir fills seus per Jesucrist, segons el beneplàcit de la seva voluntat, per a lloança de glòria de la seva gràcia» (Ef 1:3-6a).

Potser en llegir aquestes darreres línies pensis que, tot i ser veritat això d'abans, caldria afegir-hi la tremenda ambigüitat que han introduït en aquest pla de Déu els nostres pecats i els pecats dels homes. Convé, davant la temptació perenne de desànim que amenaça tot home, recordar, amb més força encara que la temptació, la magnificència del pla de Déu, que «ha estat un devessall per a nosaltres». Fins i tot després del pecat de l'home, «tant estimà Déu el món, que li donà el seu Fill únic» (Jo 3:16). «Jo els he estimat a ells -diu Jesús al Pare- com m'heu estimat a mi» (Jo 17:23).

Tortosa

Paraules del bisbe Lluís M. Sistach en la solemnitat de Corpus

«Que els nous consistoris treballin amb encert i honestedat»

J. Blanc i Bahima

TORTOSA.— En l'homilia de la solemnitat de Corpus Christi a la catedral de la ciutat, el bisbe Lluís Martínez i Sistach va saludar tots els Ajuntaments de totes les ciutats i els pobles de la diòcesi que iniciaven un nou període de confiança que els atorgava el poble. Amb actitud de pregària, va demanar a Déu que concedeixi a tots els membres dels Consistoris municipals encert, prudència, generositat i honestedat per treballar sempre pel bé comú, cercant el bé de les persones i fent també una opció preferencial pels pobres i marginats.

També va parlar del do meravellós del Cos i de la Sang de Crist en el context de l'amor etern, infinit i gratuït de Déu. La multiplicació dels pans i dels peixos, que narra l'evangeli, va ser la figura de l'eucaristia, però alhora és tot un símbol del que podem fer els cristians, alimentats pel sagrament de l'amor i de la comunió. L'amor és capaç de multiplicar els béns d'aquest món que Déu ha posat al servei de tota la humanitat.

Finalment, el prelat va manifestar que el pecat de la humanitat és mantenir el 80% dels recursos al servei del 20% de la població.

Solsona

Vic

I ara, postconcili

Lluís Badia i Torras

SOLSONA.— El bisbe Antoni, així que s'han acabat les tasques pròpiament conciliars, ja es proposa convertir-se en missatger d'aquesta «bona nova», visitant, entre finals de juny i primers de juliol, tots els arxiprestats del bisbat solsoní per parlar de la seva consigna: *Fem nostre el Concili*. Farà les visites acompanyat d'alguns dels membres conciliars de la nostra diòcesi per tal que, entre tots, puguin animar millor tothom a posar en pràctica, amb el treball i la gràcia de l'Esperit

que no faltará, les propostes aprovades. Com ell mateix diu en la carta adreçada als arxiprestos anunciant-los la visita, «voldria que ens engresquéssim tots plegats a treballar decididament per fer realitat aquesta renovació de la nostra Església. Pensem que tot és possible amb la força d'aquell Esperit que tot ho fa nou. Hem de proposar-nos de treballar, sota el guiatge de l'Esperit...»

El primer diumenge d'agost, dia 6, es farà a totes les esglésies del bisbat de Solsona la col·lecta per ajudar a sufragar les despeses conciliars.

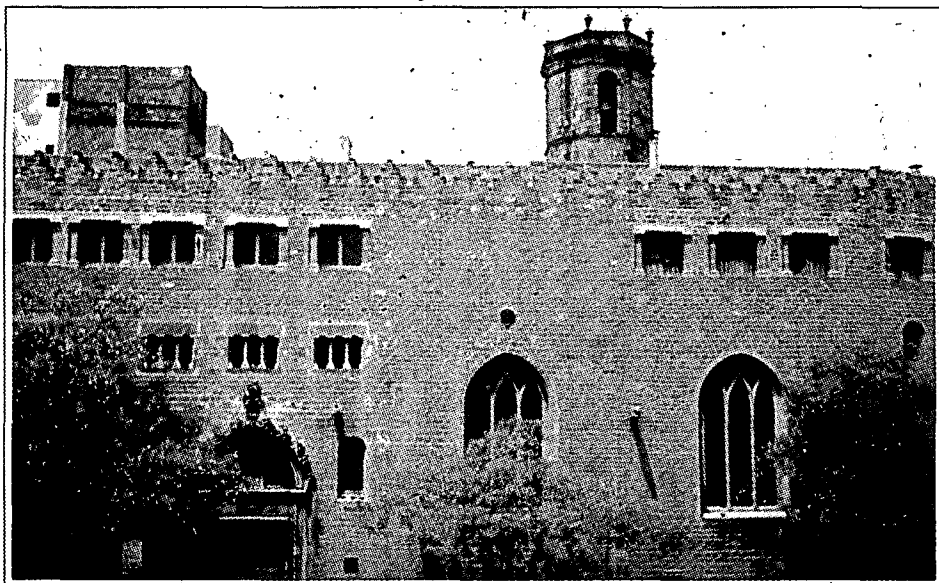
Aplec arxiprestal de Navàs

BALSARENY.— Recentment l'arxiprestat de Navàs va celebrar, al castell de Balsareny, el seu V Aplec. Missa presidida pel bisbe Antoni i concelebrada per una colla de sacerdots d'arreu de l'arxiprestat; fira, cant coral, berenar i un clauer de record per a tots els assistents. Al final es va enviar un missatge al bisbe missioner Pere Casaldàliga, fill de Balsareny, i la delegada diocesana de Catequesi M. Mercè Tuneu i Borràs va adreçar unes sentides paraules als assistents.

Celebració dels 1.050 anys de Sant Pere de les Puel·les

C.C.

Des de l'inici havia estat una abadia de monges benedictines, situada a l'antiga Vilanova de Sant Pere, extramurs, que més endavant seria un dels barris de la ciutat. Va ser fundada pels comtes de Barcelona Sunyer I i Riquilda. L'any 945 va ser consagrada la seva església i s'hi va aplegar la comunitat. Les monges d'aquest monestir van viure molts canvis socials i eclesials i també la destrucció i la reparació del monestir inicial 5 vegades des del 1697 fins el 1936. Ja en el segle XIX va ser traslladat al carrer d'Anglès de Sarrià, on sota la direcció de l'arquitecte Antoni Robert, es va construir l'actual de línies neoromàniques. Després de la guerra, l'església va ser restaurada i consagrada el 1945, amb motiu del mil·lenari de la funda-

ció del monestir. Recentment, doncs, es van celebrar els 50 anys d'aquest esdeveniment. Des del 1974, la comunitat compta amb una petita casa filial al santuari de Puiggraciós, al Vallès Oriental.

Amb motiu de la celebració del 1050 aniversari, el 29 de juny, dia de Sant Pere, es va celebrar una eucaristia, presidida pel cardenal Carles, arquebisbe de Barcelona, i a la qual van participar les monges benedictines de l'actual monestir. El dissabte 1 de juliol, la coral Mata de Jonc oferirà un concert a l'església parroquial i el diumenge 2 es farà una ballada de sardanes a la plaça de Sant Pere amb la cobla Jovenívola de Sabadell.

ció del monestir. Recentment, doncs, es van celebrar els 50 anys d'aquest esdeveniment. Des del 1974, la comunitat compta amb una petita casa filial al santuari de Puiggraciós, al Vallès Oriental.

Amb motiu de la celebració del 1050 aniversari, el 29 de juny, dia de Sant Pere, es va celebrar una eucaristia, presidida pel cardenal Carles, arquebisbe de

Barcelona, i a la qual van participar les monges benedictines de l'actual monestir. El dissabte 1 de juliol, la coral Mata de Jonc oferirà un concert a l'església parroquial i el diumenge 2 es farà una ballada de sardanes a la plaça de Sant Pere amb la cobla Jovenívola de Sabadell.

Mini-Campanya contra la fam de Mans Unides

Josep Nadal i Mir

IGUALADA.— Amb el goig d'haver aconseguit més de tres milions sis-cents mil pessetes en la Campanya de febrer per pagar un Tot-Terreny necessari per a una missió prop de Ndola, Àfrica, com cada any Mans Unides organitza aquest mes l'anomenada Mini-Campanya. Enguany es vol recollir esperit de vi, aigua oxigenada, benes, gasses, aspirines, vitamines per a nens, xeringues, cotó-fluix i d'altres medicaments, destinats a un campament a l'Argentina, a cura d'un missioner que té al seu càrrec 80 nens.

L'èxit de cada projecte esperona els col·laboradors a treballar amb més il·lusió, perquè sempre són felicitats.

Visita pastoral del Sr. Bisbe

S'està preparant la visita pastoral del Sr. Bisbe per elaborar el Mapa Pastoral tan pel que fa a les activitats en aquest camp com les arxiprestals. Per això es recollen dades per veure les necessitats que hi ha i les solucions que es poden prendre.

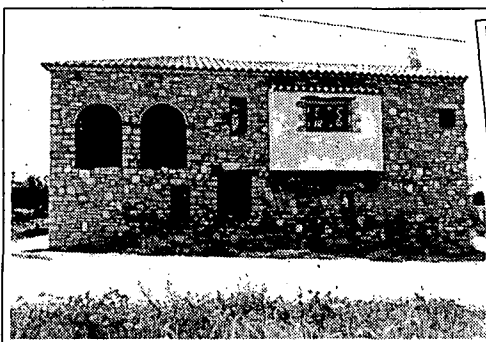
Barcelona

Homenatge al Dr. Àngel Fàbrega

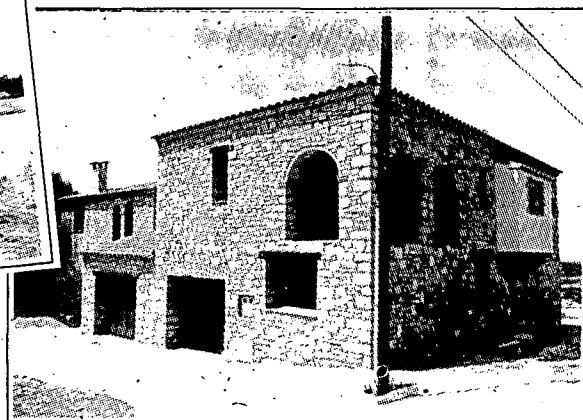
C.C.

BARCELONA.— Recentment les Fundacions eclesiaístiques Balmesiana i Cultura religiosa (C. de Duran i Bas, 9, de Barcelona) van homenajar el Rev. Dr. Àngel Fàbrega i Grau, que commemorava les Noces d'Or sacerdotals. A l'homilia de la Missa, concelebrada amb els sacerdots col·laboradors d'ambdues Fundacions, Mn. Fàbrega va demanar a la gernació de fidels que omplia la Capella de l'antic «Foment de Pietat», que l'ajudessin a donar justes gràcies al Senyor i que l'encomanessin a Déu perquè pugui continuar essent fidel a la seva vocació.

CASES RURALS

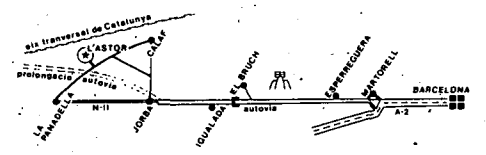
Pla de l'Església

INFORMACIÓ
I VENDA

ASTOR
2000 S.A.

Tel. 869 90 05
744 40 27

a 1 hora de Barcelona

Tortosa

Entrevista amb el delegat d'Ensenyament

«El present de la religió a l'escola és estadísticament bo»

TORTOSA.— Mn. Josep M. Tomàs i Prats, recentment reelegit com a Vicari general de la diòcesi, és el capellà més indicat per explicar-nos en quin moment es troba la classe de religió a l'escola. Fa 16 anys —des de 1979— que pren el pols del cos docent que ensenya Religió a la diòcesi. Coneix bé els llocs i les persones i estima la feina que fa.

J. Blanc i Bahima

—Com comentàrieu el passat recent i el futur de les classes de religió segons l'estadística?

—Cal mirar el passat amb satisfacció. Observa que en 16 anys que portem d'estadística, en Educació Primària solament hi ha hagut un descens de 6 punts. Això és positiu. Vam començar l'any 1979 en un 96,26%, i ara ens trobem en un 89,93%. En l'Ensenyament Secundari hi ha hagut un descens de 13 punts. Les causes d'aquest percentatge tan alt cal buscar-les en la religiositat dels nostres pobles, en l'interès de les famílies a incloure, com una tasca pastoral més, la temàtica de la classe de religió a l'escola. Ara bé, el futur el miro amb preocupació. La Legislació no ajuda gens ni mica i, també, l'ambient secularitzat pot influir-hi.

—Però els membres del ple de la delegació d'Ensenyament es van fer ressò del futur immediat que ens ofereix la implantació de la LOGSE: Què pot passar en l'ensenyament de la Religió en l'etapa secundària: ESO?

—Amb el Reial Decret referent a l'estudi de la Religió continua la discriminació acadèmica dels alumnes que s'inscriuen a la classe de religió, per-

què evidentment no serà impartida en igualtat de condicions com les altres àrees; no en parlem de l'avaluació que no té cap valor acadèmic al moment d'ingressar a la universitat i de demanar ajut en forma de beques. I, sobretot, s'accentuarà cada cop més la incultura religiosa i la manca d'educació en valors, que prou falta ens fa. Això farà que disminueixi molt el percentatge.

—Una possible solució seria que els pares adoptessin una postura diferent.

—Els pares han de ser pares també a l'hora de matricular els seus fills a l'escola. No deixar-ho en mans del fill. Tenen un dret natural, afermat per la Constitució i reconegut pel Reial Decret, perquè el fill sigui educat sota el prisma de la dimensió religiosa. Si és un dret, tenen el deure d'exercitar-lo. La paternitat no s'acaba a la porta de l'escola. Si demanen la Comunió i la Confirmació també han de demanar la classe de religió.

—I també que augmentés la qualitat de l'oferta per part de l'Església. O sigui, la formació permanent del Professorat.

—La corresponsabilitat en aquesta matèria educativa també arriba al professorat, tant de religió com d'altres àrees. El mestre cristià ha d'evangelitzar amb el seu testimoni dins l'escola. A més, al mestre professor de religió se li exigeix fer una bona oferta de la seva assignatura. Per això és necessària la seva formació tant doctrinal com metodològica. Cada curs ha d'assistir a unes jornades de reciclatge. El professor de religió ha de fer una classe molt activa, sense oblidar els continguts, per encoratjar als alumnes a què continuïn en la classe de religió i animar als qui no ho fan a fer-ho en el proper curs. Si als pares se'ls demana ser responsables per matricular el fill, al professor de religió se li demana ser responsable, molt responsable, a l'hora d'impartir la seva assignatura.

—De quina manera contribueix la delegació diocesana d'Ensenyament a la formació permanent del profes-

sorat de Religió?

—Cada any, a l'estiu, fem una trobada del professorat de Religió. La dinàmica es mou entre exposicions del que s'ha fet i estudi de noves tècniques. Al llarg del curs es fan dues trobades per zones per tractar un tema concret elegit pel professorat. Pel que fa a la formació doctrinal el professorat assisteix als cursos de teologia que imparteix l'Institut de Teologia. L'assistència a aquest curs és lliure; però a les altres trobades és gairebé obligatori.

D'altra banda, pensem que el profes-

El delegat diocesà d'Ensenyament, Mn. Josep M. Tomàs i Prats

sorat cristià també necessita alimentar el seu esperit, tenir cura la seva vida espiritual. Des de fa 3 anys, a la Quaresma, s'organitzen per zones del bisbat recessos per als mestres cristians. Cal destacar la presència del Sr. Bisbe dirigint un d'aquests recessos. Ben bé podem parlar d'una espiritualitat educativa i que cal cultivar.

—Què és la diada de l'Ensenyament de la Religió a l'Escola?

—El Sínode diocesà, en una de les seves propostes pastorals, va recomanar que la delegació d'Ensenyament, cada any organitzés la jornada de l'Ensenyament Religios Escolar (ERE). Ho venim fent des de fa 6 anys i coincideix amb un diumenge al voltant de l'inici de la renovació de matrícula als Centres Escolars. Volem que sigui un dia de pregària i una setmana de reflexió. S'envien a les parròquies material per ambdues coses. Hi ha un gran objectiu: Potenciar el servei de l'Església a l'Escola, mitjançant la presència qualificada i coordinada dels pares, professorat creient i alumnes.

Fets i criteris

RAMON TORRELLA CASCANTE

Arquebisbe de Tarragona i Prímat

Quan els malalts passen a ser la gent més important

Anar a Lourdes en el tren dels malalts és una experiència humana i cristiana que val la pena; és trencar la vida rutinària i tenir ocasió de parlar amb els malalts i amb els seus familiars.

Els brancadiers i les infermeres són les persones dedicades a l'atenció dels malalts en tots els detalls: són conscients que van a Lourdes per a fer aquest servei.

L'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes és una associació que ajuda moltes persones a fer aquest aprenentatge d'acompanyar els malalts i d'aprendre a escoltar-los i a parlar-los de manera adient.

Hi ha infermeres i brancadiers que, per la seva experiència viscuda, són com una escola pràctica que, amb el seu exemple van formant altres persones que s'han de convertir, amb el temps, en servidors dels malalts.

Servir els malalts vol dir ajudar-los en allò que necessitin. A la pràctica, la cosa més important és saludar-los amb afecte, preguntar-los si estan contents, què els preocupa més, què esperen de la seva anada a Lourdes, què els fa més il·lusió, i tantes altres coses de la seva vida.

Conversar amb un malalt suposa una actitud interior d'amor, de confiança i de comunicació. La malaltia marca les persones, però també és una experiència que prepara per ajudar els altres. Les paraules d'un malalt tenen la seva força, el seu to, la seva lliçó i l'exemple per als qui estem bé de salut.

Lourdes és una ciutat on els malalts són la gent més important. Una visita a la gruta ens recorda l'aparició de la Mare de Déu a la Bernardeta i el seu missatge de penitència i de conversió.

Qui no té necessitat de convertir-se? Qui no està malalt de l'esperit? Qui no és egoista? Qui no està replegat sobre si mateix?

A Lourdes som cridats a ser generosos, a ser servidors dels altres, a ser oberts i senzills. Si sabem escoltar la veu interior, si sabem mirar amb amor, a Lourdes, en el sentit espiritual, tindrem cada dia una sorpresa: són els miracles invisibles, però reals, que fa la Mare de Déu en aquesta ciutat que ella va escollir com a lloc de pelegrinatge.

La nostra societat moderna amaga el dolor i el sofriment. Tots ens agafem a les aspirines o a d'altres calmants. Hem de tenir el coratge d'afrontar les dificultats, els contratemps, la rutina, el treball de cada dia.

Donem a conèixer l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes. Fem, almenys una vegada al mes, la visita a un malalt. El cristianisme té com a fonament la passió i la resurrecció de Jesucrist. No podem separar allò que Ell va unir per sempre.

GESTIÓ

Compra - Venda

VALORACIONS

TRANSACCIONS

IMMOBILIÀRIES

ASSESSORS DE CONFIANÇA

EUROBASE - 3
BALMES Nº 152, TEL. 413 57 33

IMMOBILIÀRIA

Mirador

Tota la preocupació que té queda reflectida en el rostre d'aquesta dona bosniana que, des de darrere les reixes de la finestra contempla els moviments de les tropes a Sarajevo

Oriol Camps

Rússia i Txetxènia

La guerra entre el gegant i el pastoret no s'ha resolt, ni molt menys, amb el desplegament de l'exèrcit rus a la minúscula República. L'acció militar russa no ha fet més que destruir aquell país, i no ha obtingut altra cosa que fer retirar els txetxens a les muntanyes, i excitar més el seu impuls guerrer i l'ansia de llibertat per la qual han lluitat sempre, i per la qual han resistit sempre tota mena de penalitats, fins i tot la deportació al Kazakhstan, i al Kisguizistan després de la segona guerra mundial. Aleshores, com tot el que s'esdevenia a l'antiga URSS, va passar desapercbut. Es comprèn, doncs, fins a cert punt la seva ferotgia, que els ha portat a sortir de les fronteres i conquerir la ciutat russa de Budiànovsk, al nord dels seus límits, i cometre la barbaritat de retenir alguns milers d'ostatges, reclamant que l'exèrcit rus aturés la guerra al seu país i que l'evacués... L'operació txetxena ha causat centenars de morts entre la població, els russos han hagut de cedir en algun punt, i els guerrillers han tornat a les seves bases. Amb gran indignació de la població russa, els guerrillers han abandonat Budiànovsk, enduent-se

provisionalment vuitanta ostatges per assegurar la retirada, que finalment han alliberat, s'han endut també els propis morts en un camió frigorífic, per enterrar-los al seu país. Malauradament s'ha repetit una vegada més el fet dels escuts humans, encara que sigui diferent de com ho feren dies enrere el serbis.

El problema de la petita República queda pendent de la recerca d'una solució definitiva. Certament molt difícil de trobar en aquestes circumstàncies, quan l'ira domina les persones.

Més sobre les eleccions municipals a França

No podem eludir de parlar del que s'esdevé a França després de la segona volta de les eleccions municipals. Els ultradretans, si bé han perdut en 147 candidatures de les 150 que havien presentat, el seu triomf a Toló, la base naval mediterrània, i a dues ciutats més, serà des d'ara motiu de preocupació. I serà bo seguir de prop el nou batlle de Toló, Jean-Marie LeChevallier, un lloctinent del líder del Front Nacional, Le Pen, ja que el seu radicalisme xenòfob diu prou clarament les seves intencions. Cal tenir en compte, però, que ha estat elegit democràticament, i que haurà d'actuar en conseqüència. El racisme és

una arma de dos talls i pot ajudar a la pròpia destrucció.

El que és sorprenent és que quan recentment s'ha commemorat el cinquantenari del màxim desastre racista, a França, que també en patí les conseqüències, on el culte a la llibertat és patent des de segles, pugui tenir cabuda una ideologia totalment contrària als més elementals drets de l'home. A la terra de la llibertat, la igualtat i la fraternitat, li ha sortit un gra molt perillós.

Coses de Llatinoamèrica

El govern de Xile està disposat que almenys es faci una «mica de justícia» —encara que «una mica» no passa de ser un simbolisme i no reflecteix la que s'hauria de fer—, i ha impulsat als tribunals que estudiïn els casos dels principals responsables de les violacions dels drets humans i dels assassinats a sang freda promoguts i perpetrats pel règim pinochetià. I si la

setmana passada parlàvem del general Contreras, que es resisteix a ser condemnat o a acceptar la condemna, molt benévola, per cert, atenent a les seves responsabilitats efectives durant la dictadura, ara el diari ens porta la notícia que el brigadier Pedro Espinoza ha estat condemnat per l'assassinat de l'opositor Orlando Letelier, i que ha estat donat de baixa de l'Exèrcit, així que ha ingressat a la presó...

I encara una altra notícia força interessant: a Cuba, segons sembla, les coses, encara que a pas de formiga, van evolucionant. I, en aquest sentit, és simptomàtica l'entrevista entre Fidel Castro i el cap de l'oposició cubana, Eloy Gutiérrez Menoyo... Segons aquest, en l'entrevista, que tingué lloc a Cienfuegos, on se celebrava un seminari sobre *Democràcia Participativa* (?), «tinguérem paraules de cordialitat. Fou un encontre normal, i ens donàrem la mà amb afecte»... Desitgem que la cosa avanci per camins de veritable democràcia.

Una dona russa es desmaia després que li comuniquen que el seu fill ha estat capturat com a ostatge pels rebels txetxens, a l'hospital de Budiànovsk

La filosofia dels poderosos

Miquel Àngel Codina

Halifax, ciutat canadenca, capital de Nova Escòcia i el més important centre administratiu, comercial i industrial de la província, va ser recentment l'escenari on va tenir lloc la reunió anual del Grup dels Set (G-7), que aplega els països més industrialitzats del món. Això no obstant, caldria tenir en compte que ser poderós econòmicament no implica gens ni mica que s'estigui en possessió de la veritat ni de les millors idees, coneixements i decisions per fer avançar positivament el planeta. La prepotència econòmica —que sovint és acompanyada de supèrbia i suficiència—

i l'art de coordinar i dirigir les estructures político-econòmiques a nivell mundial no són qüestions que hagin d'anar obligatòriament paral·leles.

Estats Units, Canadà, Japó, Alemanya, França, Itàlia i el Regne Unit són els membres que constitueixen el G-7, els estats que gaudeixen d'un pes econòmic rellevant. La Federació Russa, com en anys anteriors, fou convidada per participar exclusivament en temes polítics. Cada cop s'incrementa el nombre de persones que dubten de l'eficàcia real d'aquestes trobades d'alt nivell, atapeïdes de bones intencions, multitud de propostes i interessants projectes però que, finalment, s'esfumen. Les resolucions dels *rics*

esdevenen —tant qualitativament com quantitativament— paradoxalment pobres, ambigües i insuficients. D'aquestes conclusions, només una minoria es duen a la pràctica. Segons sembla, aquesta és la filosofia dels poderosos.

El reforçament del Fons Monetari Internacional, el reconeixement de la sobirania dels mercats i el manteniment de la reducció de l'atur com a màxima prioritat són els escassos resultats de la cimera. Pel que fa a la guerra als Balcanes, els líders del G-7 no han dut a terme cap nova iniciativa diplomàtica i tan sols s'han limitat a una declaració que insta a totes les parts a suspendre els combats. La filosofia dels poderosos. Una cimera marcada pel fracàs i la frustració.

Ensenyament universitari catòlic amb projecció internacional a Madrid

Dins el panorama de l'ensenyament universitari catòlic, destaca el Centro Universitario Francisco de Vitoria, adscrit a la Universitat Complutense de Madrid, amb el Director del qual, José Manuel García Ramos, comentem diversos aspectes de l'esmentat ensenyament i l'enfocament específic del centre que dirigeix.

—Què és i quines activitats desenvolupa el Centro Universitario Francisco de Vitoria?

—El Centro Universitario Francisco de Vitoria és un Centre d'ensenyament superior adscrit a la Universitat Complutense de Madrid. Aquesta adscripció implica l'impartiment dels programes de l'esmentada Universitat, la més gran d'Espanya, i que els títols atorgats són els oficials de l'Estat Espanyol, cosa que és una garantia de reconeixement i acceptació dels joves professionals per part del mercat laboral.

Les carreres impartides són les Llicenciatures en Dret, Ciències Econòmiques i Empresarials, i Periodisme, a les quals cal afegir aquest any la Diplomatura en Empresarials. Cal assenyalar aquí que el Centre també atorga títols privats, que complementen la formació oficial rebuda en aspectes i temes que el mercat exigeix o exigirà a curt termini amb la qual cosa els nostres titulats estaran en millor posició competitiva enfront als d'altres centres a l'hora de trobar treball.

Només des d'un compromís social podem millorar les professions, la societat i, especialment, l'entorn més o menys proper en què vivim

El Centro Francisco de Vitoria està promogut per la Fundació FIDES, sota la inspiració i atenció espiritual de la Congregació dels Legionaris de Crist; aquesta Congregació es va fundar a Mèxic els anys quaranta i des d'aleshores va desenvolupant una àmplia tasca en els camps d'assessoria familiar, assistència i treballs a missions, mitjans de comunicació i formació de nens i joves, a diferents països. Aquestes característiques i la joventut de la pròpia Congregació, imprimeixen un segell especial al nostre Centre, pel què fa a dinamisme, esperit pràctic, sensibilitat als problemes de la societat i projecció internacional.

—Quines característiques pròpies assenyalaria vostè del Centro Francisco de Vitoria?

—Es tracta d'un Centro Universitario Catòlic que promou un model d'educació integral i personalitzada. No es tracta, en el cas nostre, d'utilitzar conceptes «a la moda» com qui llança una campanya de «marketing publicitari», sinó d'una realitat constatable que ha nascut d'un procés de reflexió profunda sobre el significat dels esmentats conceptes. Quan nosaltres vàrem començar, érem els únics que parlàvem d'educació integral i personalització educativa; d'ideari catòlic, i de projecte educatiu preocupat per la formació de cada persona, de

cada alumne. Aleshores també parlàvem, d'assessoria acadèmica, d'acció social, d'orientació psicopedagògica...; tot això ho estem duent a terme amb esperit de millora contínua i de servei als nostres alumnes i a la societat. Ens sentim profundament compromesos amb ells perquè pensem que només des d'un compromís social podem millorar les professions, la societat, i especialment l'entorn més o menys proper en el qual vivim.

—Vostè, com valoraria l'ensenyament catòlic pel que fa a preparació per a l'entorn professional?

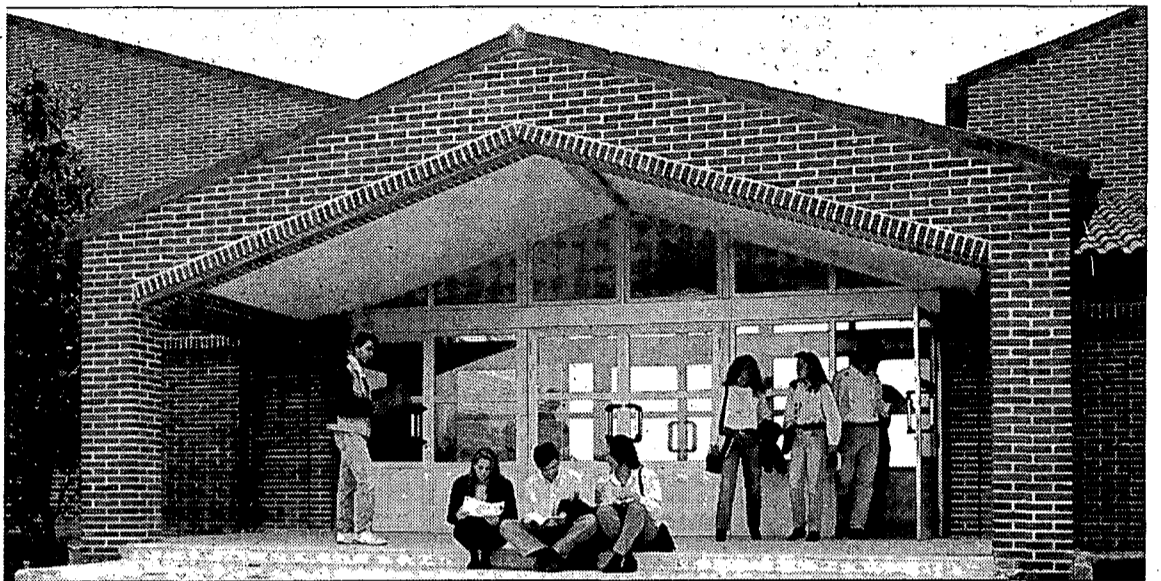
—És sabut que el major índex de col·locació en el mercat laboral correspon als Centres d'inspiració catòlica; una de les raons principals és l'èmfasi en la formació humanística bàsica i el reconeixement del concepte de la persona com a pedra angular de tota relació humana. Cal no oblidar que aquesta sòlida base de formació humana és exigida per les empreses per als seus quadres professionals i que, de fet, és una de les característiques que la immensa majoria d'experts i consultors a nivell internacional postulen com a factor clau per a la selecció dels directius i el seu èxit posterior en l'àmbit professional.

—Quin significat té en la nostra societat actual el que un Centre Universitario es defineixi catòlic?

—Significa diverses coses, que deriven totes de la seva naturalesa. El respondre a un ideari catòlic implica que la seva finalitat és contribuir als objectius de l'Església catòlica, de Jesucrist, i, per a tot catòlic, Jesucrist és el model, el camí i la mateixa vida, el fi al qual ens projectem. Un centre catòlic, per tant, ha d'inserir en la seva mateixa història i objectius particulars els ideals, els comportaments, les actituds, els ensenyaments i el compromís del Mestre.

—Té alguna relació aquest compromís amb l'enfocament humanista característic del Centro Francisco de Vitoria?

—En efecte, de la naturalesa catòlica del seu ideari es deriva el nostre compromís amb l'home i la societat de la qual abans parlàvem, des d'un profund respecte a les opinions, conviccions i posicions

personals de cada u. El nostre projecte educatiu està inspirat en l'humanisme cristià que va donar origen a les universitats en el món. En el mateix concepte d'universitat hi ha inscrit, a sang i a foc, el compromís amb la recerca de la Veritat, amb majúscula i minúscula, i el servei a la humanitat a través del coneixement, la cultura, la ciència, l'ensenyament i la investigació.

Una sòlida base de formació humana és exigida per les empreses per als seus quadres professionals, i és factor clau per a la selecció i èxit dels directius

—Davant d'un concepte cada vegada més banalitzat i gastat d'educació personalitzada, quin és l'enfocament específic del Centro Francisco de Vitoria?

—Abans de tot, aquest enfocament consisteix en la consideració de tot alumne com una persona, amb les seves qualitats i defectes; amb les seves potencialitats, majors o menors, però diferents, amb la seva autonomia, la seva llibertat, la seva irrepitibilitat... Un dels principals motors de la creació del nostre Centre fou la consideració d'aquesta realitat; cada alumne ha de ser tingut en compte com a persona individual, i ha de tenir el suport i l'assistència que li permeti desenvolupar la seva personalitat i les seves qualitats al màxim.

Per això, hem introduït en el nostre model educatiu molts elements d'individualització i personalització. A nivell estructural, l'existència de grups reduïts, de quaranta a seixanta alumnes, que permeti una relació propera entre professor i alumne, una avaluació contínua dels aprenentatges que els alum-

nes van realitzant; i un departament d'orientació psicopedagògica, preocupat per detectar els aspectes millorables en els hàbits d'estudi, les actituds i les motivacions dels alumnes. Però, sens dubte, l'element que considerem més important en aquesta tasca, l'hem definit com l'assessor acadèmic; som el primer centre que ha introduït aquesta figura a la universitat espanyola, figura en la qual creiem profundament.

L'assessor acadèmic és un professional que treballa desenvolupant la formació universitària rebuda al llarg de la seva carrera, com a advocat, periodista, gestor empresarial, etc., i la tasca del qual implica el seguiment de deu o quinze alumnes durant tota la seva carrera universitària. Cada alumne té, per tant, un assessor acadèmic amb qui es troba entre cinc i vuit vegades a l'any; un veritable tutor personal amb qui sempre pot comptar per rebre ajuda i assessorament durant aquests anys tan importants. L'assessor acadèmic aconsella, orienta, resol dificultats, ajuda a i facilita problemes tractar així una veritable orientació professional i humana, que permetrà a l'alumne prendre decisions de millora personal, elecció d'alternatives acadèmiques, optimització d'esforços, etc. etc.

L'assessor acadèmic és, abans de tot, un professional ben format, amb una profunda vocació universitària i el sentit del qual es justifica pel servei a l'alumne. Aquesta figura és tan important, i té tan poca tradició a Espanya que, durant els dos primers anys de carrera hem considerat que tots els alumnes tinguin assessor, deixant-ho com opcional a partir del tercer, enregistrant-se actualment un percentatge de continuïtat del 80%.

—D'on procedeixen els alumnes del Centro Francisco de Vitoria?

—Estem segurs que el nostre Centre és atractiu, no sols pels estudiants de Madrid, sinó per als d'altres Comunitats Autònomes que apreïen i valorin les seves característiques i ideari de cara a la seva formació personal i professional. També és atractiu per a les famílies dels estudiants, poder tenir punts concrets de referència de la seva evolució, especialment, però no exclusivament, a través del seu assessor acadèmic. Igualment, els programes de cooperació internacional i acords amb empreses, suposen un al·licient més que el nostre Centre ofereix als seus alumnes com a complement de la seva formació acadèmica.

Cal destacar, en aquest sentit, que la quarta part dels nostres alumnes procedeixen de fora de la Comunitat de Madrid.

—Quin tipus d'activitats complementàries desenvolupa el Centro Francisco de Vitoria i quina és la seva aportació al seu objectiu de formació integral?

—Les activitats complementàries del Centre es poden classificar en dos tipus: unes, vinculades a la activitat acadèmica, que sorgeixen com a iniciatives de suport a les diferents carreres, i altres, de tipus cultural general, on es tracten temes d'actualitat i es debaten problemes de la societat. A través d'aquestes activitats també es promouen les iniciatives que sorgeixen de la comunitat universitària, així s'enriqueix la vida acadèmica i contribueix a la formació integral dels alumnes.

L'assessor acadèmic és, abans de tot, un professional ben format, amb una profunda vocació universitària, i el sentit del qual es justifica pel servei a l'alumne

Solemne Obertura del curs 94-95 en el Paraní de la Universitat Complutense de Madrid. D'esquerra a dreta D. Fernando Garrido Falla; Monsenyor Rouco Varela, Arquebisbe de Madrid, el Magnífic i Excel·lentíssim Rector D. Gustavo Villalobos; D. José Manuel García Ramos, director del Centre i D. Hèctor Guerra Ibarra, president de la Fundació FIDES

VI Trobada de Barcelona, organitzada per la Fundació per la Pau i Justícia i Pau

El desarmament, pas fonamental per construir una cultura de pau

BARCELONA.— La VI Trobada de Barcelona, organitzada per la Fundació per la Pau i Justícia i Pau, ha constatat la necessitat de col·laborar per construir un món que resolgui els conflictes de forma pacífica i que consideri la convivència entre els pobles i les persones un valor fonamental per fer avançar la humanitat. Els assistents varen deixar clar que la despesa militar és una greu limitació al benestar econòmic del món.

Miquel Àngel Codina

La VI Trobada de Barcelona va tractar el tema *Comerç d'armes i polítiques de desarmament*. Hi van participar una seixantena de membres de diferents moviments per la pau i ONG, pertanyents a diversos països d'Europa (Alemanya, França, Suïssa, Malta i Regne Unit, entre d'altres).

Al llarg de les esmentades jornades es van debatre i analitzar els elements claus del procés de desarmament: les limitacions al comerç d'armaments convencionals, el control i la proliferació d'armes de destrucció massiva i les propostes de reconversió de la indústria militar. Tots els assistents a la trobada coincidiren que les guerres, lluny de resoldre els conflictes, els agreugen, i només serveixen per augmentar el nombre de víctimes innocents. Una realitat és inqüestionable: les guerres són possibles gràcies a les armes, i aquestes es fabriquen, es compren i es venen en considerables quantitats i amb escassos controls.

Educar per a la pau

Davant la immensa i escandalosa malversació de recursos invertits en la fabricació i comerç d'armament, els organismes del moviment per la pau lluiten i treballen de valent per tal de crear mitjans, materials i mètodes per educar per a la pau i teixir una xarxa ciutadana internacional en favor de la vida.

L'any 1990 la Trobada de Barcelona va desenvolupar la qüestió *Per una Europa sense blocs*; el 1991 el tema va ser *Món àrab i Occident: present i futur d'uns conflictes*; el 1992 les jornades es van dur a terme al voltant de la *Interdependència mundial*; l'any següent la Trobada de Barcelona s'ocupà del tema *Quina defensa per a l'Europa de demà?*; i el 1994 s'hi va parlar d'una matèria de gran trans-

cedència avui dia: *Els nacionalismes, factor de violència?*

Alfons Banda, president de la Fundació per la Pau, i Joan Gomis, president de Justícia i Pau, van ser els responsables d'inaugurar les sessions de la VI Trobada de Barcelona. Tot seguit, va tenir lloc la conferència inaugural, a càrrec del Dr. Jörg Huffschtmidt, professor de la Universitat de Bremen, titulada *Els efectes econòmics del desarmament*.

«Les conseqüències econòmiques del desarmament —va afirmar el Dr. Huffschtmidt— han estat sempre contemplades com el transsumpte de les conseqüències econòmiques de l'armament o de la carrera d'armes. Aquest ha estat l'argument predilecte de les Nacions Unides. Nombroses informacions indiquen que la despesa militar és una greu limitació al benestar econòmic del món». També va dir que «els beneficis potencials del desarmament encara no s'han materialitzat».

El mercat civil

El Dr. Jordi Molas, de la Universitat de Sussex, va impartir la conferència *Indústria, tecnologia i comerç; el cas espanyol*. El ponent manifestà que els Ministeris de Defensa europeus es troben que, d'una banda, estan reduint la despesa militar i, per altra banda, el cost del material militar s'incrementa cada cop més. El Dr. Molas va donar com a possible solució la intervenció del sector civil, «un mercat molt més ampli que pot invertir en desenvolupament i investigació més, en termes absoluts, del que poden fer-ho els Ministeris de Defensa». Així mateix, va fer esment de les tecnologies de doble ús, «unes tecnologies que posseeixen tant una utilització civil com militar».

«El comerç internacional d'armes —expressà Jordi Molas— ja no és un mercat de productes finals (sovint pertanyen a material

El Dr. Jordi Molas, al centre, acompanyat del traductor i del moderador de la ponència

de tecnologia dual), cosa que fa que es compliqui el seguiment i control del mercat d'armament». Pel que fa a la situació a l'Estat espanyol, va opinar que «les exportacions d'armament convencional han sofert una davallada molt forta» i va explicar el procés que hi ha hagut entre la dècada dels 80 i els 90, d'eufòria i d'abament, respectivament.

Programa Konver

Arcadi Oliveres, vice-president de Justícia i Pau, va comentar les línies directrius del programa Konver de la Unió Europea, promogut l'any 1993 pel Fons Europeu de Desenvolupament Regional i el Fons Social Europeu, amb l'objectiu de cobrir diferents necessitats sorgides en els països comunitaris arran de la fi de la guerra freda. «El programa Konver —va declarar Oliveres— ofereix recursos econòmics per a aquelles regions europees on s'han produït o s'estan produint pèrdues de llocs de treball a la indústria d'armament o subsidiàries, estudis de viabilitat industrial de cara a noves produccions, reciclatge del personal, millores mediambientals, etc.».

Sota el títol *La reconversió de les indústries d'armaments: recursos i projectes en marxa*, el Dr. Jean Paul Hebert, del Centre interdisciplinari d'investigacions so-

bre la pau i estudis estratègics de París, va parlar dels processos de reconversió a Rússia i a França. Se celebraren també dues ponències: *Mesures per a la transparència en el comerç d'armaments. El paper de les Nacions Unides*, a càrrec de Vicenç Fisas, del Centre Unesco de Catalunya, i *Tica Font, de Justícia i Pau, i La unió europea i el futur del mercat de l'armament*, a càrrec del Dr. Jean Paul Hebert.

L'alternativa europea

«L'alternativa davant la qual es troben situades les indústries europees d'armament —va asseverar el Dr. Hebert— és la següent:

si elles no volen desaparèixer davant la pressió tecnològica i política dels Estats Units, ni ser obligades a una fugida endavant, perillosa i incerta dins la recerca d'exportació, han de constituir una estructura que els assegurï un mercat d'una talla suficient».

El darrer dia de la Trobada de Barcelona van tenir lloc les ponències titulades *El control de les armes de destrucció massiva*, realitzada per Vicente Garrido, del Centro de Investigación para la Paz de Madrid, i *Les Nacions Unides i el desarmament: un balanç de 50 anys*, impartida per Rafael Grasa, professor de relacions internacionals a la Universitat Autònoma de Barcelona.

MADRAZO-D

Torre 3.ª Edad

- Cambres dobles i individuals amb bany
- Cuina pròpia
- Menjador-terrassa i jardí per a l'estiu
- Assistència mèdica
- Missa dominical
- Estades diürnes

Alt de Gironella, 22
TRES TORRES - 08017 BARCELONA

Clausura del curs 1994-95 de la Fundació Joan Maragall

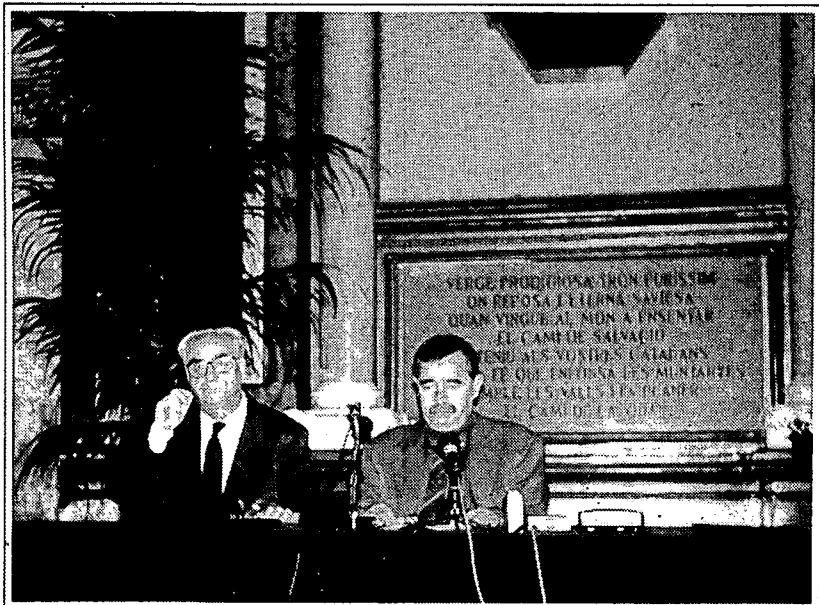
Una reflexió filosòfica sobre el nexse entre l'individu i el sagrat

Miquel Àngel Codina

BARCELONA.— A la sala d'actes del Seminari Conciliar de Barcelona va tenir lloc recentment l'acte de clausura del curs 1994-95 de la Fundació Joan Maragall. El filòsof Eugenio Trias va impartir la conferència titulada *Religió i cultura a Occident en el llinard del tercer mil·lenni*. Un cop finalitzada la seva ponència, s'hi va desenvolupar un fructuós diàleg entre el Dr. Trias i el nombrós públic assistent, moderat per Josep Maria Rovira Belloso. Posteriorment, el president de la Fundació Joan Maragall, Antoni Matabosch, va donar per conclòs el conjunt d'activitats que s'han dut a terme al llarg d'aquest curs amb el desig de «volen continuar, a partir del proper setembre, la tasca de conrear el cristianisme a la nostra societat».

Rovira Belloso va fer en el seu breu parlament de presentació de l'acte una referència constant al llibre *La edad del espíritu*, escrit per Eugenio Trias. «Aquest llibre —va dir— m'ha refermat en la visió del que podria anomenar-se una evangelització realment profètica d'una comunitat religiosa que estudia i creu la Paraula que li ha estat donada».

«Cal que la religió es reflexioni des d'un punt de vista filosòfic perquè, si no es fa d'aquesta manera, aleshores apareixeria el seu

Josep Maria Rovira Belloso i Eugenio Trias, a l'inici de l'acte

rostre més obscè, més fonamentalista i més sectari», va afirmar Eugenio Trias en començar la seva conferència. Així mateix, també manifestà que hi ha actualment, arreu un palès ressorgiment del fet religiós.

L'individu i el misteri

La filosofia de Trias es fonamenta en el concepte —sempre ambigu— de límit. Una de les seves conclusions estableix l'existència de tres elements essencials: l'individu (l'ésser de la frontera), el misteri (el sagrat) i el símbol (el responsable de l'articulació dels dos anteriors).

El ponent va exposar set categories simbòliques: la matèria simbòlica, el món com a cosmos, l'encontre presencial entre l'individu i el misteri, la comunicació entre ambdós principis, les claus herme-

nèutiques per desxifrar aquesta comunicació, la mística i, finalment, la conjunció de totes les categories esmentades. «Totes —va dir el filòsof— han de ser-hi presents per tal que el símbol s'esdevingui». També va fer esment que alguna de les set configuracions del símbol podia prendre un paper hegemònic al llarg del procés.

Eugenio Trias va recordar a tots els assistents que, mitjançant el símbol, segons el filòsof alemany I. Kant, es produïa l'articulació entre «la imaginació i el món de les idees». L'home és testimoni del misteri, alhora que el misteri —identificat amb el sagrat— és allò que cerca l'individu al llarg de la seva vida.

Horitzó ecumènic

El conferenciant va realitzar després una reflexió sobre el concepte de revelació. «No hi ha misteri sense revelació, i a l'inrevés», opinà. Tot seguit, el Dr. Trias va afegir: «La revelació d'algunes de les categories del símbol (abans esmentades) dóna lloc a vertaderes religions». El filòsof va manifestar que ignorava si hi havia de debò una religió vertadera però sí que estava convençut de cap a peu de la realitat d'unes vertaderes religions.

Va finalitzar la seva ponència amb una consideració força positiva. Eugenio Trias va qualificar el límit, el fonament substancial de la seva reflexió filosòfica, com «un horitzó ecumènic».

Hi participa Javier Prado, especialista en evangelització pràctica

El Monestir de les Avellanes acull el Multifestival «David'95»

Guillem Farré

Aquesta setmana ha començat la desena edició del Multifestival «David '95», que enguany se celebra al Monestir lleidatà de les Avellanes. El tema general que s'hi debat és l'evangelització dels batejats, i un dels ponents és el missioner de l'Esperit Sant, especialista en teologia bíblica i en evangelització pràctica, Javier Prado, que pot fer aportacions molt interessants. El seu germà, José Prado, ha donat un impuls molt important arreu del món a les escoles d'evangelització.

Segons els organitzadors del Multifestival, les xerrades mostren les diferències entre l'evangelització kerigmàtica i la catequètica, per tal de donar claus apropiades per adequar el missatge a un receptor que ja té un bagatge religiós. Els seminaris, completen amb unes taules rodones on participen el bisbe de Lleida, Ramon Malla, i el de la Seu d'Urgell, Joan Martí Alanís.

A més dels concerts al llarg del dia i la nit, cal destacar el segon seminari específic per a creatius —d'on sortirà una aportació a la teologia de la bellesa i l'art—, els tallers sobre música contemporània i experiència religiosa, la celebració d'un rosari creatiu el dissabte a mitjanit, i el dia de la família que tindrà com a moment culminant l'eucaristia dominical.

Monsenyor Cheuiche, bisbe de Porto Alegre

«Les sectes no aconsegueixen adeptes entre els catòlics preparats»

E.P.

El bisbe auxiliar de Porto Alegre (Brasil), monsenyor Antonio do Carmo Cheuiche, va assenyalar que «els enemics de les sectes són els catòlics practicants i ben preparats, entre els qui difícilment aconsegueixen adeptes».

Monsenyor Cheuiche va clausurar, a la Universitat de Navarra, el XVI Simposi Internacional de Teologia, en el qual van participar 300 teòlegs, historiadors i filòsofs.

Monsenyor Cheuiche va afegir que també són enemics de les sectes «els indiferents, amb qui entaulen amistat, però sense arribar al compromís». No obstant, va dir que «els catòlics que emigren del camp a la ciutat, on perden les seves arrels, són terreny adobat per a les sectes».

Segons aquest bisbe, a Amèrica llatina hi ha un gran nombre de «catòlics batejats però no evangelitzats. Alguns arriben a la Primera Comunió, s'apropen al sagrament del matrimoni, a la missa de diumenge, als enterraments i poc més. Aquest podria ser el catolicisme no evangelitzat, de devoció popular, que no és suficient. Resulta habitual que s'hereti quelcom tan bo com les devocions, però mancades de fonament per la falta de formació».

Sobre la Teologia de l'Alliberament, va indicar el seu origen acertat i alguns postulats «perfectament assumibles, com l'opció pels pobres, tant en el sentit material com en el moral, perquè hi ha criatures de Déu que viuen moralment com autèntics pobres, gairebé miserables».

**CASA
GAY**

**MÉS DE 100 ANYS ORGANITZANT
CONGRESSOS I REUNIONS
L'EXPERIÈNCIA ENS AVALA**

ROGER DE LLÚRIA, 12 I 14
Tels. 318 14 95 - 301 67 31 - Fax: 412 44 55

Vargas Llosa

Jaume Reixach

Vaig estar content quan l'escriptor Vargas Llosa va ser guardonat amb el Premi Cervantes de Literatura, que ve a ser el Premi Nobel de les lletres espanyoles. Sigui dit de passada, l'espanyol —aquesta llengua que alguns creuen que a Catalunya viu amenaçada— es parla en 22 països d'arreu del món. El premi Cervantes no són únicament els 15 milions que s'haurà embutxacat Vargas Llosa, sinó la seva repercussió mundial. El Cervantes és, sens dubte, el segon premi més important després del Nobel.

Vargas Llosa té ara 59 anys i és el vintè escriptor guardonat amb el Cervantes; i el desè hispanoamericà que ha rebut aquesta distinció. És també el més jove de tots els guardonats fins ara.

Ho torno a dir: me n'alegro. Vargas Llosa és un gran cavaller de la literatura. I jo li dec uns quants favors: em va descobrir la bellesa literària del *Tirant Lo Blanc* i em va introduir en l'orgia perpètua de la lectura de Flaubert, el seu gran mestre, per davant de Balzac i de Faulkner, però configurant amb ells una trinitat literàriament sagrada.

Però sobretot li dec el favor d'haver-me ajudat a evadir-me de la presó del Seminari, quan les parets del pati m'oprimien o la cel·la se'm feia massa petita. La lectura de *Los Cachorros* em va il·lustrar més sobre els internats que la meua perllongada estança en aquests centres, primer al Seminari i després vint-i-tants anys fent de director al col·legi del Col·lell. La desmitificació de la disciplina casernària —arma de doble fil— ja és present a *La ciudad y los perros*, escrita l'any 1963. Però recordo sobretot la lectura de *Conversaciones en la catedral*, una de les millors novel·les iniciàtiques que he llegit. Llegida sobretot a les nits, no trobava mai l'hora d'apagar la llum. Després van venir totes les altres. Cada nou títol ha

estat una nova sorpresa. Autor d'una trentena de llibres, no en té cap de decebedor. Fins i tot, els tres volums d'articles *Contra viento y marea* resulten esplèndids.

Com s'ho fa aquest home per no envellir? Ell continua sent un *gentleman* i les seves obres, amb el pas dels anys, no s'arruguen, mantenen el tremp i el nervi amb què van ser concebudes.

Vargas Llosa és un dels pocs autors que defensen el compromís de la literatura amb la societat i la política, sense caure mai en el parany del sectarisme. És un home lliure, de mirada comprensiva i somriure bondadós, que va avançant com qui està de tornada. No perd la il·lusió de fer noves descobertes. Ha aconseguit reunir una in-sòlita col·lecció de literatura russa, més de 2.200 volums, que ha anat llegint un per un. D'altra banda, és de les poques persones que sap fer estimar el que ell mateix estima, sap comunicar als altres els seus entusiasmes. Ara s'ha proposat que els estudiants aprenguin a estimar el *Quixot*, i de segur que ho aconseguirà.

L'any 1967, en plena eufòria de Beatles i de hippies, Vargas Llosa ja va proclamar els tres punts que justifiquen la raó de ser de l'escriptor. Són: la protesta, la contradicció i la crítica. Precisament perquè accepta la contradicció com un element de progrés, inevitable en la recerca personal, aquest home ha pogut dibuixar una trajectòria apassionant, que va de Sartre a Camus, i de Marx a Karl Popper. Únicament que ell —a diferència d'altres— no ha perdut, a cada nova bugada, un llençol, sinó que ha sabut vestir-se amb una camisa més neta.

L'home no és un raig de llum, no està cridat a fer de la seva vida una recta eterna. L'home avança a les palpentes. A cada instant, com deia el poeta Màrius Torres, li cal buscar l'estel del nord, en la nit nostra, perdedora i viva.

La sardana i la dansa

35 ciutats pubilles

Josep Ventura

L'editorial El Mèdol acaba de publicar el llibre *Les ciutats pubilles de la Sardana (1960-1995)*, de Lluís Subirana. Aquest treball configura el volum 2 de la Sèrie Gran de la col·lecció L'Agulla de l'esmentada editorial i s'ha publicat en edició commemorativa del cinquantenari de l'Obra del Ballet Popular, la institució que promou l'atorgament d'aquestes distincions a les poblacions que així ho demanen, en reconeixement als seus mèrits i especialment a la tasca de foment i difusió de la nostra dansa nacional.

Aquest nou llibre és, doncs, la crònica d'una època del món de la sardana per mitjà de les proclamacions de Ciutat Pubilla per l'Obra del Ballet Popular. El llibre ressegueix, al llarg de les seves 328 pàgines, els actes celebrats amb motiu de les festes de proclamació de les 35 ciutats que ostenten el títol de Meritíssima en la Sardana, des de Girona (1960) fins a Encamp (1995), així com també l'homenatge nacional de Catalunya a la Sardana celebrat a Barcelona l'any 1979. Els missatges al món sardanista, els monuments erigits a la sardana (les fotografies dels quals són de Josep Llobet), les places i carrers que li han estat dedicades, les lliçons magistrals, les festes organitzades, les caravanes de la flama de la sardana, els concerts, les composicions dedicades expressament a la festa, les pubilles, els organitzadors, les autoritats, els fets singulars i les anècdotes aplegades en el transcurs de 35 anys, hi són evocats de forma precisa i amena.

Es tracta, doncs, d'un útil compendi de dades, ben presentades sobre una manifestació característica del fet sardanista i que es completa amb un interessant i enriquidor glossari amb els apunts biogràfics de les diferents personalitats vinculades als Pubillatges i als Premis del Dia de la Sardana.

BALLADES AL MAREMAGNUM.— Des del dia 14 de juny, cada dimecres a la tarda, hi ha sardanes davant del nou centre comercial Maremagnum, al Port Vell de Barcelona. Es tracta d'una iniciativa de la Unió de Colles Sardanistes i la Federació Sardanista de Catalunya d'apropar la nostra dansa als llocs de renovat interès social, per tal que la sardana estigui present en els punts habituals de trobada dels barcelonins en aquest final del segle XX. Aquest cicle estiuenc de sardanes al Maremagnum se celebrarà cada dimecres, a dos quarts de vuit de la tarda, i hi ha la possibilitat que s'ampliï amb més audicions altres dies de la setmana.

CENTRO UNIVERSITARIO FRANCISCO DE VITORIA

Adscrito a la Universidad Complutense

Te ofrecemos el CENTRO UNIVERSITARIO FRANCISCO DE VITORIA, como nueva posibilidad de cursar cuatro carreras superiores con titulación oficial por la Universidad Complutense de Madrid y con una formación integral de la persona a través de un sistema de enseñanza basado en los principios de la EXCELENCIA ACADÉMICA Y DEL HUMANISMO CRISTIANO.

■ ATENCIÓN ESPECIAL A LOS IDIOMAS.

El Centro pone todos los medios necesarios para que, arranques del nivel que arranques, puedas cursar asignaturas en Inglés durante el segundo ciclo de tu carrera y por tanto tengas el nivel necesario para acceder a cualquier Master en una universidad europea o americana. Todo ello sin olvidar un tercer idioma a tu elección.

■ LA INFORMÁTICA AL SERVICIO DE TU FORMACIÓN.

Con un Aula de Informática a tu disposición que dispone de los equipos y programas más modernos del mercado. Para que cuando termines tu Carrera no tenga ningún secreto la informática para ti.

■ ASESORÍAS PROFESIONALES MENSUALES.

Además de las tutorías académicas de tus profesores, el Centro cuenta con 70 asesores, todos ellos profesionales de prestigio, encargados de las asesorías mensuales de los alumnos, en las que te dibujan la utilidad de lo que estás estudiando de cara a la vida profesional, te orientan en lecturas complementarias, metodología de estudio, etc. y te ayudan, en resumen y a lo largo de toda la carrera, para que tu aprovechamiento universitario sea el máximo en todos los órdenes, preparándote desde el principio de tus estudios para "los otros exámenes": los de la vida profesional.

■ CARRERA DE PERIODISMO

OBTENCIÓN DE DOBLE TÍTULO EN CINCO AÑOS.

Además del plan de asignaturas oficiales de la Universidad Complutense, el Centro imparte un programa ambicioso de materias y módulos prácticos dirigido hacia aspectos puramente profesionales: Diseño de Programas en Radio y Televisión, Información y Presentación en Radio y Televisión, Reportaje Audiovisual, Dirección de Arte Final, Periodismo de Fuente e Investigación, Edición Multimedia, Producción y Planificación Audiovisual, Diseño y Planificación Publicitaria, Investigación de Mercados y Audiencias, Reportaje Fotográfico, etc. El soporte de esta formación práctica y técnica permite la obtención del TÍTULO DE TÉCNICO EN COMUNICACIÓN INTEGRAL, además y simultáneamente al título de Licenciado en Periodismo por la Universidad Complutense de Madrid.

■ CARRERA DE DERECHO

ESPECIAL ATENCIÓN A LA PRÁCTICA JURÍDICA.

La formación teórica del plan de estudios de la carrera se completa con un ambicioso programa de práctica jurídica, que consta de 230 horas, donde el alumno, en contacto con la realidad del medio jurídico, es guiado por profesionales en ejercicio. Este PRACTICUM se compagina con visitas a juzgados y a las principales instituciones públicas y privadas de interés para el jurista y se imparte en colaboración con el Ilustrísimo Colegio de Abogados de Madrid.

■ CARRERAS DE ECONÓMICAS Y EMPRESARIALES

IMPLANTACIÓN DEL NUEVO PLAN DE ESTUDIOS: CUATRO AÑOS DE CARRERA.

Acogidas al nuevo Plan de Estudios aprobado por la Universidad Complutense, podrás cursar estas carreras en

cuatro años, con una combinación muy exigente de contenidos teóricos y formación práctica. El nuevo Plan contiene un porcentaje elevado de asignaturas optativas, de forma que puedes diseñar el currículum que más te atraiga o que mejor te prepare para tus aspiraciones profesionales. A este Plan el Centro añade un PRACTICUM extenso, orientado muy especialmente a las exigencias prácticas que demandan las empresas a los recién licenciados.

■ DIPLOMATURA EN CIENCIAS EMPRESARIALES

EN MENOS AÑOS; ACCESO AL MUNDO DE LA GESTIÓN.

En los últimos años ha crecido la demanda por parte de las empresas, de profesionales que, sin necesidad de un título superior, se adapten técnica y profesionalmente a puestos de gestión. Por ello, el TÍTULO DE DIPLOMADO EN CIENCIAS EMPRESARIALES, de tres años de duración, se estructura como una excelente alternativa a las carreras superiores, no exigiendo la superación de la Selectividad y conduciendo, en menos años, a una rápida inserción en el mercado laboral.

DESDE HACE MÁS DE 30 AÑOS Y EN 12 PAÍSES FORMAMOS UNIVERSITARIOS,

FORMAMOS PROFESIONALES,
FORMAMOS PERSONAS.

Deseo recibir información completa del CENTRO UNIVERSITARIO IC

FRANCISCO DE VITORIA, sin ningún compromiso por mi parte.

Ctra. Pozuelo-Majadahonda, Km. 1,800. 28223 Pozuelo de Alarcón (Madrid)

TEL.: (91) 351 03 03 FAX.: (91) 351 17 16

Nombre:

Apellidos:

Dirección:

Teléfono: (.....) C.P.:

Localidad:

Provincia:

Centro de COU:

Estoy interesado en recibir información sobre:

Carrera de Derecho.

Carrera de Periodismo.

Carrera de Económicas.

Carrera de Administración

y Dirección de Empresas.

Diplomatura en Ciencias

Empresariales.

CENTRO UNIVERSITARIO
FRANCISCO DE VITORIA

VINCE IN BONO MALUM

Ctra. Pozuelo-Majadahonda, km. 1,800
28223 Pozuelo de Alarcón (MADRID)

*Que en són de variades, Senyor, les
vostres obres, i totes les beu fetes amb
saviesa. La terra és plena de les
vostres criatures.*

(Salm 103,24)

Ciència

FRANCESC NICOLAU

**Professor de la Facultat
Eclesiàstica de Filosofia
de Catalunya**

Els elements que
componen el cosmos

40. El bari, germà de l'estronci

El potassi i el sodi que explicàvem al capítol anterior eren els dos primers elements que es descobriren del grup IA, dit també dels alcalins. Aquest grup comprèn, a més, el liti, el rubidi, el cesi i el franci, que es descobriren més tard. L'element següent que **Humphry Davy** va descobrir després d'aquells dos va ser el bari que, com l'estronci de què ja vam parlar, pertany al grup IIA, que comprèn, a més, el beril·li, el magnesi, el calci i el radi. Aquests dos últims amb el bari i l'estronci són anomenats alcalinoteris per les seves propietats. De l'estronci vam dir que se sol considerar **Adam Crawford** com el seu descobridor el 1790. Però, ja ho vam explicar, en realitat només va aïllar l'òxid d'estronci. Va ser el mateix **H. Davy** qui el va aïllar per primera vegada (encara que no pas pur del tot) quan també ho va fer amb el bari. Expliquem-ne la història:

De la «lapis solaris» a la baritina i al bari

Això comença el segle XVII: a Itàlia es descobreix un mineral d'aspecte de pedra que mostrava una pesantor desacostumada entre les pedres, i per això començà a

anomenar-se *espat pesant*. Un sabater de Bolònia, **Vicenzo Casciarolo**, va tenir l'ocurrència de polvoritzar aquella pedra i barrejar-la amb vernís i carbó, i es va trobar amb una gran sorpresa: la mescla presentava fosforescència! És a dir, després d'haver estat una estona a plena llum, si es posava a les fosques lluia encara un cert temps. Un mineralogista, **Scipione Begatello**, s'interessà pel fenomen i comprovà que era l'espat pesant el responsable d'aquella lluosor i li posar el nom de *Lapis solaris* (pedra solar). La cosa adquirí celebritat i tots els científics europeus la conegueren, però veient que químicament presentava les mateixes reaccions que el guix (que és sulfat de calci) hom va creure que n'era una varietat especial, mol curiosa, però res més.

No és fins l'any 1774 que el famós químic suec **Karl W. Scheele** (1742-1786) descobreix que l'espat pesant no és un compost de calç, com el guix; ha de tenir una altra composició. El francès **Guyton de Morveau** va proposar el nom de *baryte* (barita), derivant-lo del grec *barys* (pesant), per al mineral. I així es digué, però acabà predominant el nom de *barytine* (baritina). I arribem al 1790 quan **A. Crawford** descobreix que la baritina procedent de Strontian (Argyllshire, Escòcia) conté dues substàncies distintes i la que no és baritina és anomenada *estroncianita*. D'ella obtindrà **Carwford** la *stronciana*, o sigui l'òxid que contenia l'element estronci.

I arribem al 1808. Aplicant el mateix mètode que va fer servir mesos abans per obtenir el potassi i el sodi, **H. Davy** obtindrà l'estronci i el bari. Ho ha de fer a partir dels hidròxids obtinguts de la baritina i estroncianita. I batejarà els dos nous metalls obtinguts amb els noms de *Barium* (bari, símbol Ba) i *Strontium* (estronci, símbol Sr). Cal dir, no obstant, que el mètode de Davy no ha permès aïllar-los en un bon estat de puresa. L'estronci, sobretot, ha quedat molt alterat. **Berzelius** aconseguí d'obtenir-lo una mica millor. Però en estat de puresa gairebé absoluta no seran aïllats aquests dos metalls fins el 1855 per obra de **Bunsen** i **Matthiesen**, que ho aconseguiran a partir dels seus clorurs.

Avui dia ja no és problema l'obtenció del bari i l'estronci. I s'han descobert nous minerals que els contenen. Concretament per al bari tenim la *witherita*, que n'és el carbonat, a més de la baritina que n'és el sulfat.

Aplicacions del bari

Igual que l'estronci el bari s'oxida ràpidament en contacte amb l'aire, i ja es veu que solt tindrà poca utilitat. Però s'ha tret partit d'aquest defecte: el bari pur es fa servir per a treure tot vestigi d'oxigen de les vàlvules de ràdio i de televisió tot aprofitant el seu afany de combinar-s'hi.

Però els compostos de bari tenen multitud d'aplicacions. Com l'estronci també es fa servir per als focs artificials: les sals d'estronci proveeixen de llum vermella les bengales, i les de bari ho fan de llum verda. El sulfat de bari és opac als raigs X, i per això en fan les *farinetes* que hom ha de prendre quan necessita que li facin una radiografia de l'estómac o dels intestins; també es fa servir en pintura: amb sulfur de zinc origina un pigment blanc anomenat litopó, molt utilitzat.

La mateixa baritina esmicolada i feta fang serveix de lubricant del trepant de les prospeccions petrolíferes i, al mateix temps, per a retenir els gasos que s'hi escapen en perforar. I també té moltes aplicacions industrials: setinat de paper, aprest de teixits, en la preparació de certes pintures, per a certes pastes,... Per tot això no és estrany que vagi en augment la seva producció mundial que ja ha sobrepassat el milió de tones anuals; tres quartes parts surten dels Estats Units (Arkansas i Missouri), i, val la pena de dir-ho, també en produïm al nostre país: un filó ben notable que es troba a la serra de Prades i va des de l'Espluga de Francolí fins més enllà de Rojals proporciona baritina a la mina «Atrevida» de Vimodí que explota aquest jaciment.

I encara podríem parlar d'altres compostos de bari: el carbonat, que fa de raticida, el cromat, que es posa en els llums de seguretat, el nitrat, que serveix per als esmalts i vidres, el titanat, que s'introdueix en amplificadors elèctrics i en transductors d'ultrasons...

I per ara no hi ha perill que se'ns acabi el bari. A l'escorça terrestre en tenim un 0,04% (el doble que d'estronci), cosa que vol dir que ocupa el 16è lloc en l'ordre d'abundància dels elements. Per tant és més abundant que el plom, que l'estany, que el zinc,... I en últim terme encara en podríem treure de l'aigua del mar que per metre cúbic en conté mig centígram.

CATALUNYA CRISTIANA

Pulgarí 5-7
08014 Barcelona

CATALUNYA CRISTIANA nasqué ara fa 16 anys i, malgrat les dificultats, ha esdevingut un fet i una realitat amb què molts ja comptem, i no en podem prescindir.

CATALUNYA CRISTIANA actualment Fundació de l'Arquebisbat de Barcelona, no es vol limitar a aquesta diòcesi, sinó que vol aprofundir la seva vocació de servei a totes les diòcesis catalanes.

CATALUNYA CRISTIANA se sent cridada a esdevenir vincle d'unió de tots els catòlics de Catalunya, obrint-se a tots els sectors de la nostra Església.

CATALUNYA CRISTIANA per tant, no es vol quedar on és. Vol renovar-se amb el vostre ajut. Us demanem la vostra subscripció.

SUBSCRIVIU-VOS A CATALUNYA CRISTIANA!

Nom Adreça.....

Població D.P..... Província..... Tel

Se subscriu a "CATALUNYA CRISTIANA" català/castellà per l'import anual (52 números) de 9.880 ptes.
 semestral (26 números) de 4.940 ptes.

El pagament de l'esmentada subscripció el faré mitjançant

domiciliació bancària xec nominatiu que adjunto
(en aquest cas empleu l'ordre de domiciliació)

Data..... Signatura del subscriptor

ORDRE DE DOMICILIACIÓ

Banc / Caixa Agència.....
Adreça.....

Senyors,
Els prego que, a partir d'ara i fins a nou avís, paguin els rebuts que els presentarà **FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA** per la meua subscripció a "CATALUNYA CRISTIANA" amb càrrec al meu compte corrent/llibreta

Entitat Oficina DC Compte

Data..... Signatura del titular del compte/llibreta

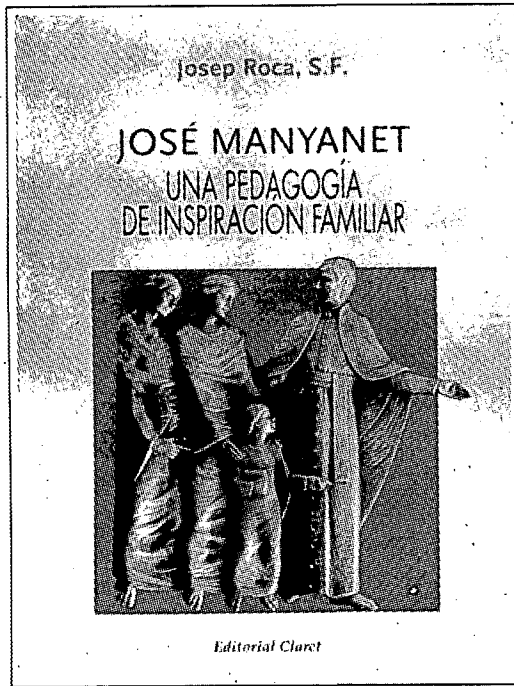
Una pedagogia de valors

M.S.

Aquesta obra ofereix un estudi complet sobre la pedagogia impulsada per José Manyanet, a la llum dels seus escrits, de la tradició dels dos instituts i de la praxi actual de l'escoles manyanetianes, repartides per Europa, Amèrica i l'Àfrica.

L'autor considera que la pedagogia manyanetiana continua viva i operant a les escoles, tot i el llarg trajecte recorregut. Les seves línies de fons són les de l'escola cristiana de sempre i les variants són més aviat accidentals. Precisament en això es pot descobrir la seva validesa i allò que li confereix el segell d'autenticitat.

Josep Roca, autor del present estudi, és llicenciat en Pedagogia per la Universitat de Barcelona i ha treballat la major part de la seva vida als Col·legis que regenta la Congregació masculina a Espanya.

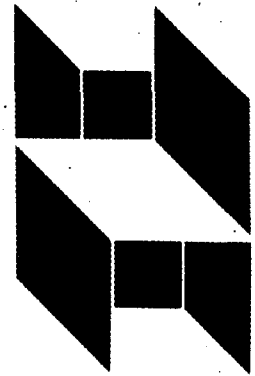
Josep Roca.
José Manyanet. Una pedagogia de inspiración familiar.
Ed. Claret.

La relativitat d'allò que anomenem realitat

C.C.

A primera vista, tots els parlants estem d'acord sobre el sentit del terme *realitat*: és el terreny segur, la base incommovible de les nostres vides, és el terme oposat a *opinió* o *punt de vista* particular i subjectiu. Amb el seu estil característic, Watzlawick mostra als seus oients —i lectors— la fragilitat d'aquest consens. No recorre per això a complicades reflexions sistemàtiques, filosòfiques o històriques, reservades a especialistes; la seva exposició se centra més aviat en les nombroses paradoxes i contradiccions de la vida quotidiana. Amb l'ajuda d'algunes cites brillants i oportunes, l'autor fa prendre consciència als seus lectors de com la *realitat* no és cap altra cosa que el sentit o sense sentit que tenen les coses i els esdeveniments en les nostres vides. És una xarxa de relacions que cadascun de nosaltres es construeix al llarg de la seva vida. En psicoteràpia, aquest és un punt de partida del tot decisiu: a poc a poc —estratègia dels petits passos, per oposició a un canvi bruscat i revolucionari— podem dotar de sentit els nostres gestos, de manera que fins allò més absurd comenci a tenir sentit. En concloure la lectura d'aquestes pàgines, el lector té la sensació d'haver posat una pedra més als murs de la pròpia casa.

Paul Watzlawick
EL SINSENTIDO DEL SENTIDO
EL SENTIDO DEL SINSENTIDO

Herder

Paul Watzlawick.
El sinsentido del sentido o el sentido del sinsentido.
Ed. Herder.

Educar en la llibertat i la tolerància

M.S.

La cultura actual ha concedit a la llibertat un valor inestimable. La llibertat —afortunadament— es cotitza avui a l'alça.

Alfonso Aguiló.
La tolerancia.
Ediciones Palabra.

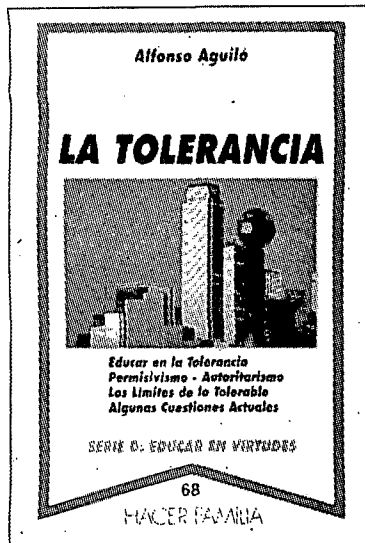
No obstant, la història recent demostra que tota aquesta sensibilitat no ha aconseguit acabar amb moltes formes de violència i d'intolerància —personal i social— que tots abominem.

La llibertat no és una qüestió gens senzilla. Planteja una sèrie de dilemes que suggereixen apassionants temes de debat per a qualsevol societat que recone-

gui i protegeixi els drets naturals dels seus ciutadans.

Perquè és evident que tot no es pot tolerar. I és evident també que cal respectar la llibertat. El problema que aquí es planteja és on està el punt d'equilibri entre ambdues afirmacions òbvies, atès que crear una vertadera cultura de la tolerància requereix fixar els límits del que és intolerable.

Aquest llibre —que coincideix amb la proclamació de 1995 com a Any Internacional de la Tolerància per part de la ONU, la Unesco i el Consell d'Europa— pretén assenyalar, partint de successos històrics i d'exemples i d'anècdotes diverses, algunes idees que poden contribuir a una veritable i positiva educació en la tolerància.

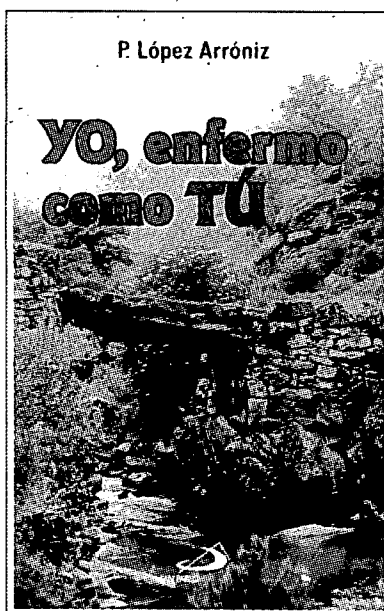

La resposta cristiana al problema del dolor

F.P.

Yo, enfermo como tú no és un llibre sobre el dolor, sinó des del dolor i el sofriment. És la conseqüència d'haver sentit personalment les dentades ferotges del dolor inmisericorde i d'un patiment interioritzat en pura sensibilitat. No és un llibre de respostes fetes, dirigides, empalagoses. Com tot malalt en una situació límit, el primer crit incontenible que se li escapa a l'autor és: «¿Per què, Déu meu, per què?». I a partir d'aquí, reflexiona, dialoga, conversa, medita, prega, per resumir, des d'una vivència molt personal, gairebé tot el que avui es pot dir: la resposta cristiana al problema del dolor.

P. López Arróniz (Lerín, Navarra 1921), sacerdot redemptorista, és un especialista en espiritualitat i pregària i ha dedicat diversos anys de la seva vida a la pastoral de la salut. Aquesta obra sorgeix com a fruit de la seva vivència del sofriment i la malaltia i de la profunditat de la seva espiritualitat.

P. López Arróniz.
Yo, enfermo como tú.
Ed. San Pablo.

IMPORTANT PUBLICACIÓ PER A LES COMUNITATS CRISTIANES DE CATALUNYA

PREGUEM AL SENYOR

Pregàries dels fidels per a totes les festes i tots els dies ferials, preparades per Mn. Pere Farnés

- Fórmules pròpies per a tots els diumenges i festes.
- Col·lectes conclusives pròpies per a cada diumenge, amb al·lusió al missatge del dia.
- Pregàries per a totes les solemnitats i festes del Calendari universal, i textos propis per a les de Catalunya.
- Formularis per a les festes de les principals famílies religioses amb cases a Catalunya.
- Breus intencions per afegir a la pregària ferial de totes les memòries obligatòries.
- Pregàries per a les misses rituals, per a les necessitats ordinàries i extraordinàries de l'Església, per als aniversaris, per diverses necessitats dels fidels i de la societat.
- Diverses celebracions de difunts.
- Peticions per afegir en determinades circumstàncies.
- Formularis breus per a les misses amb nens.
- Fórmules melòdiques per a la pregària universal!

Format: 17 x 24 cm. 479 pàgines. P.V.P.: 3.500 ptes.

—De venda a les llibreries—

EDITORIAL REGINA, S. A. Mallorca, 87-89 - 08029 Barcelona

Cinema

Balas sobre Broadway

(Bullets Over Broadway)

Director: Woody Allen. Intèrprets: John Cusack, Dianne Wiest, Chazz Palmintieri.

P.A. Urbina

(Aceptensa)

Un jove autor teatral aconsegueix dur a escena la seva obra amb el patrocini d'un gangster, que exigeix la presència en el repartiment de la seva amant, desastrosa com a actriu, sempre acompanyada per un escorta.

La pel·lícula —candidata a set Oscars— està constituïda per curtes i humorístiques escenes, mantingudes per uns personatges als qui, a través d'uns estils estereotípics donen vida amb facilitat a uns excel·lents actors, per a la brillantor dels quals s'han escrit encertats diàlegs.

La buscada brevetat i el constant canvi no permeten el cansament, i així aconsegueixen una espurnejant i amoral frivolitat. També és molt acurada l'ambientació del anys 20, amb escenaris reals o reproduccions fidels fins al mínim detall, i amb especial atenció al color i a la llum; amb l'habitual director de fotografia, Di Palma. També les cançons d'època com a banda sonora juguen un paper preponderant. Tot això és un harmònic conjunt d'exquisit gust.

La història, escrita per Woody Allen, anirà mostrant *in crescendo* la capacitat creativa del

gangster escorta, amb les seves correccions i aportacions, durant els assaigs, a la trontollosa obra de teatre; mentre el jove autor mostrarà més aviat la seva mediocritat i, amb això, la tesis conclusiva: la seva obligada entrada al món del matrimoni i de la moral anomenada despectivament tradicional; i en canvi, el gangster creador afirmarà, a causa de la seva natural genialitat, el dret a viure allò que és immoral o, amb paraules de Nietzsche, que sona millor, més enllà del bé i del mal. Una mica de perspicàcia permet advertir aquí una falsa autojustificació.

Crònica televisiva

Lluita sobre rodes

Miquel Àngel Codina

«A la societat actual les principals barreres per als minusvàlids són les mentals. Aquestes són les primeres que han de caure, sobretot les corresponents a la gent que administra i gestiona els interessos de la col·lectivitat. Després, les arquitectòniques», va afirmar l'Esther Fernández, tetraplègica, en el reportatge titulat *Vivir sobre ruedas*, realitzat per Lluís Remolí i Pilar Ruiz Cruz, que es va emetre dins l'espai televisiu *Línea 900*, sota la direcció d'Antoni Esteve. El programa ens va acostar a la vida quotidiana de diferents individus amb discapacitació física que necessiten la cadira de rodes per poder portar una existència si fa no fa normal. Cal remarcar que un dels periodistes que elaboraren el reportatge, Lluís Remolí, paraplègic, va oferir el testimoni de la seva pròpia experiència.

Esther Fernández, de 35 anys, és la coordinadora de l'àrea de minusvàlids de la Unió de Consumidors d'Oviedo. «Jo vull justícia, no compassió», manifestà davant les càmeres. Escaleres, voreres, ascensors no adaptats i un munt d'obstacles més fan que viure depenent tothora d'una cadira de rodes no sigui gens fàcil. «Tenim —va afegir— els mateixos drets que qualsevol altra persona. Hem de lluitar perquè les nostres reivindicacions es facin realitat». L'Esther ha plantejat per carta al Ministeri d'Afers Socials la idea d'incorporar als anuncis de les pàgines grogues de la Telefònica un codi que identifiqui l'accessibilitat dels locals per a individus amb disminucions físiques.

«Viure en una societat com la nostra, amb una discapacitat física, significa estar gairebé sempre en lluita amb la comunitat, les persones, l'hàbitat, amb tot», digué Mari Carme Riu, de 43 anys i professora de pedagogia terapèutica, que pateix una lesió a conseqüència d'una poliomièlitis quan tenia 6 anys. Junt amb altres tres companyes, la Mari Carme ha creat a Barcelona l'entitat Dones No Estàndar, adreçada al col·lectiu femení minusvàlid. Moltes barreres de tota mena encara han de caure per tal que totes aquestes persones puguin assolir millores substancials a la seva vida *sobre rodes*.

Veus d'Església

TELEVISIÓ

TV1

Dimarts 04.15 *Testimonio*: meditació sobre un tema religiós (catòlic).

TV2

Dissabte 08.30 *Últimas preguntas*.

Diumenge 10.30 *Pueblo de Dios*.

11.00 *La Misa*: amb la participació del Cor Parroquial de Sant Martí de Tous (Añoia, bisbat de Vic), sota la direcció de Teresa Tort; (director i celebrant habitual: Mn. Manuel Valls i Serra; coordinador: Jaume Planas i Pahissa).

CANAL 33

Divendres 17.30 *Signes dels temps*: el programa, en la darrera edició d'aquesta temporada, presenta un programa especial d'una hora de durada: Debat sobre el Concili Provincial Tarraconense. Convidats: Jaume Camprodon, bisbe de Girona; Salvador

Cardús, periodista i sociòleg; Núria Gispert, membre del Concili; Roser Bofill, directora de «Foc Nou»; Ramon Prat, capellà i relator del Concili; Albert Sàez, professor de periodisme.

Tres persones del món de la comunicació debaten amb tres membres conciliaris els punts següents: la preparació del Concili, les sessions conciliaris i el post-Concili. Aquests seran també els blocs de què constarà el programa.; (director: Josep-Maria Pont).

Dissabte 13.00 *Signes dels temps*: (repetició).

TELEVISIÓ DE MATARÓ (Canal 64)

Dv 30/06 22.45 *Creure avui*: Tema d'avui: els pelegrinatges als santuaris i parlem amb mossèn Ballarín. Informatiu i Agència; (director: Ramon Safont-Tria).

DI 03/07 15.00 *Creure avui*: (repetició).

Dv 07/07 22.45 *Creure avui*: Tema d'avui: parlem amb el bisbe Joan Godayol de Mataró, bisbe a la parròquia d'Ayaviri (Perú). Informatiu i Agència; (director: Ramon Safont-Tria).

RÀDIO

FUNDACIÓ MISSATGE
HUMÀ I CRISTIAN

RÀDIO ESTEL (Barcelona: FM 106.6)

Cada dia:

de 07.00 a 22.00h.: Cada quart d'hora, butlletins d'informació general, serveis, d'Església i cultura. Comentaris, cada mitja hora, després de la informació general i d'Església. Comentaris de l'Evangeli a les 7.30 i 21.30.

00.30 *Dietari de música i músics.*

00.35 *Ràdio Vaticana.*

00.55 *Espurna d'alba.*

Dilluns

22.05 *Diàleg d'Església.*

22.30 *Vida sana.*

23.00 *Panorama de cinema.*

00.00 *Sons i ressons.*

Dimarts

22.05 *Versió original.*

22.30 *Perfil.*

23.00 *Temps d'acció.*

00.00 *Novetats a cau d'orella.*

Dimecres

22.05 *Els veïns de l'escala.*

22.30 *Converses amb la ciència.*

23.00 *Panorama cultural.*

00.00 *Nit d'estels.*

Dijous

22.05 *De persona a persona.*

22.30 *Temps de Paraula.*

23.00 *La família per dins i per fora.*

00.00 *Deliciosament instrumental:* Música sense paraules, d'orquestrats o de solistes.

Divendres

22.05 *Set dies a l'Església.*

22.30 *Caixa de sastre.*

23.00 *Mots encreuats.*

00:05 *Swingèneris.*

Dissabte

23.00 *Paraules d'amor.*

00.00 *Estels de colors.*

Diumenge

19.00 *Eucaristia.*

20.05 *Contemporània.*

20.30 *Cant Gregorià.*

21.05 *Música del Nou Món.*

21.55 *Raons per viure.*

22.05 *Mosaic.*

23.00 *Amb molt de gust.*

00.00 *Estel de Colors.*

CADENA NOVA (Barcelona: FM 100)

Diumenge

09.05 *Informatiu religiós* (director: José Lazaro).

CATALUNYA MÚSICA (Barcelona: FM 101.5)

Diumenge

10.00 *La música religiosa: Schmücke dich, o liebe Seele (Engelna't oh ànima estimada), cantata BWV 180, de Bach; Deu cançons bíbliques, op. 99, de Dvorak.*

11.00 *Retransmissió de la missa conventual des de Montserrat.*

CATALUNYA RÀDIO (Barcelona: FM 102.8)

Diumenge

15.05 *Paraules de vida:* conversa sobre un tema d'actualitat des de l'òptica de la fe (director: Francesc Romero).

COPE/RÀDIO MIRAMAR (OM 702)

De dilluns a divendres

20.30 *El Brocal.*

21.00 *El Espejo.*

Diumenge

08.30 *Letra y música:* de temes religiosos.

09.00 *Retransmissió de la missa, des de les Carmelites Descalces de Terrassa.*

09.45 *Testimoni:* recull d'informacions i notícies de caire religiós.

10.00 *Iglesia es noticia:* informació diversa de les diòcesis, de la Conferència Episcopal Espanyola i de l'activitat del Sant Pare i de la Santa Seu.

22.00 *La linterna de la Iglesia.*

RÀDIO 1 (RNE, OM 738; Barcelona: FM 88.3)

Diumenge

08.15 *La Misa de España* (des de Madrid).

RÀDIO 5 (RNE/Catalunya, OM 1:503)

Dissabte

08.05 *Fets i criteris:* paraules de l'arquebisbe Torrella, de Tarragona.

Diumenge

08.15 *La Misa de España* (des de Madrid).

14.00 *Avui és el teu dia:* informacions, comentaris i entrevistes.

RÀDIO ANDORRA (FM 91.1-94.2)

De dilluns a divendres

07.05 *Déu vos guard!* Santoral, reflexió i agenda.

Diumenges i festius

09.00 *Santa Missa.*

RÀDIO BALSARENY (FM 105.7)

Diumenge

10.30 *La veu de la parròquia:* amb la «conversa setmanal» del bisbe Deig, de Solsona.

RÀDIO BARCELONA (OM 666)

Diumenge

22.05 *Objectiu, l'home:* el cas de la setmana; un espai per a la solidaritat; entrevista: amb Josep Oriol Pujol i Humet president de la Coordinació Catalana de Colònies, Casals i Clubs d'Espai cristians; suggeriments per viure millor la vida i la «Carta Dominical» de l'arquebisbe Ricard M. Carles, de Barcelona (director: Josep-Maria Alimbau).

RÀDIO CERVERA (FM 99.2)

Diumenge

08.00 *Cristians:* amb la «conversa setmanal» del bisbe Deig, de Solsona.

RÀDIO CIUTAT DE BADALONA (FM 104.4)

Diumenge

09.45 *Vida i esperit.*

RÀDIO MARICEL (Sitges FM 107.7)

Divendres

De 20.00 a 20.30h. *La punta:* (director: Jordi d'Arquer i Terrasa).

RÀDIO MOLINS DE REI (FM 91.2)

Dissabte

09.00 *Obrim camins:* programa de valors humans i cristians (director: Octavi Sánchez).

RÀDIO POPULAR DE LLEIDA (OM 1.224)

Dissabte

13.40 *Iglesia es noticia:* entrevista de caràcter humanístic-religiós i paraules del bisbe Malla, de Lleida.

RÀDIO POPULAR DE TARRAGONA (OM 1.143)

De dilluns a divendres

19.30 *Església viva* (producció de l'arquebisbat).

Dissabte

13.50 *Fets i criteris:* paraules de l'arquebisbe Torrella.

Diumenge

09.45 *Església viva* (producció de l'arquebisbat).

RÀDIO PUIG-REIG (FM107.3)

PROGRAMES PER A MÉS D'UN MITJÀ

PRODUCCIÓ DE L'ARQUEBISBAT DE TARRAGONA

ESGLÉSIA VIVA: informacions, comentaris i entrevistes.

L'emeten: Ràdio Popular de Tarragona, Ràdio Valls, Tarragona Ràdio, i també:

• **Alforja Ràdio** (FM 104.3) diumenge 09.00h.

• **Calafell Ràdio** (FM 107.7) diumenge 09.20h.

• **Cadena Cope-Reus** (OM 1143) diumenge 10.30h.

FETS I CRITERIS: missatge setmanal de l'arquebisbe Torrella (es publica a «Catalunya Cristiana»).

L'emeten: Ràdio 5, Ràdio Popular de Tarragona, Ràdio Valls, Tarragona Ràdio, i també:

Calafell Ràdio (FM 107.7) dissabte 12h.

Ràdio La Canonja (FM 102.3) divendres 20h.

L'Espluga FM Ràdio (FM 107.4) dissabte:

Ràdio Falsset (FM 107.0) dissabte, a partir de les 14h.

Ràdio El Morell (FM 105.7) dilluns, a partir de les 21h.

Ràdio Montblanc (107.0) diumenge, a partir de les 11 h.

Ràdio Santa Coloma de Queralt (FM 107.5) dissabte 13h.

Ràdio Sant Pere i Sant Pau (FM 101.0) dissabte, a partir de les 20 h.

Ràdio La Vilella Alta (FM 102.3) dissabte 12 h. i diumenge a les 13h.

EL MIRALL: Cadena Cope-Reus (OM 1143) dilluns 21h.

PRODUCCIÓ DEL BISBAT DE GIRONA

Departament de Ràdio: d'Albareda 15 pral 1a 17004 Girona; Tel (972) 22.27.75; Fax: 20.18.55.

ESGLÉSIA VIVA: programa setmanal de 30 minuts de durada amb reportatges i entrevistes d'actualitat cristiana, social i humana. Té les seccions: *La Paraula del Bisbe* (comentari setmanal del Bisbe de Girona), *A la ribera del Jordà* (reflexions escrites per Miquel Àngel Ferrés), *La Veu dels Joves* (comentaris de Jaume Reixach), *Notícies i El significat de l'Evangeli* (amb Pere Carreras). Algunes d'aquestes seccions canvien segons l'època de l'any. Presenta: Àngel Rodríguez. L'emeten:

Cope Figueres-la Jonquera (AM 1269-FM 88.0) diumenge 9.35h.

Ona Jove Riudellots (FM 104.0) dissabte 17.30h.

Ràdio Arenys de Mar (FM 91.2) diumenge 9.45h.

Ràdio Arenys de Munt (FM 107.0) diumenge 10.30h.

Ràdio Banyoles (FM 107.3) dissabte 9.00h.

Ràdio Begur (FM 97.7) diumenge 9.00h.

Ràdio Besalú (FM 107.8) diumenge 11.00h.

Ràdio Canet de Mar (FM 107.6) dissabte 10.30h.

Ràdio Grup Girona (FM 89.9) diumenge 8.00h.

Ràdio l'Escala (FM 107.6) divendres 16.05h

Ràdio la Vall (FM 107.6) diumenge 9.00h.

Ràdio la Vall d'en Bas (FM 107.9) diumenge 9.00h.

Ràdio les Planes (FM 107.9) diumenge 9.30h.

Ràdio Palafrugell (FM 107.8) diumenge 8.15h.

Ràdio Salt (FM 97.7) diumenge 9.00h.

Ràdio Sant Joan (FM 107.0) diumenge 9.00h.

Ràdio Santa Coloma (FM 103.6) diumenge 9.00h.

Ràdio Shalom Palau (FM 106.6) diumenge 10.30h.

Ràdio Sarrià de Ter (FM 87.6) diumenge 9.30h.

Ràdio Gironès-Antena Cassà (FM 92.8) dissabte 19.30h

MÚSIQUES I CANTS: programa setmanal de 30 minuts de durada que fa un repàs a la música «gospel» des dels seus inicis fins a l'actualitat, amb gravacions inèdites i d'importació. Presenta: Josep Maria Pont. L'emeten:

Ona Jove Riudellots (dissabte 17.05h). Ràdio Arenys de Mar (diumenges 9.15h). Ràdio Banyoles (dissabte 9.30h). Ràdio Begur (diumenge 9.30h). Ràdio Besalú (diumenge 11.30h). Ràdio la Vall (dimecres 21.00h). Ràdio les Planes (dissabte 17.00h). Ràdio Palafrugell (dimarts 14.30h). Ràdio Sant Joan (dimecres 20.00h).

EL CAFÉ INTERNACIONAL: programa setmanal de 30 minuts de durada que recull els grans artistes de la música lleugera, grups inoblidables i les grans cançons romàntiques. La música es combina amb frases, missatges humans i paraules de reflexió. Presenta: Àngel Rodríguez. L'emeten:

Ona Jove Riudellots (dissabte 15.00h). Ràdio Arenys de Mar

Diumenge

09.30 *Reflexió:* amb la «conversa setmanal» del bisbe Deig, de Solsona.

RÀDIO SABADELL (OM 882)

Diumenge

09.45 *Testimoni:* recull d'informacions i notícies de caire religiós a Sabadell i comarca (director: Juanjo Yunquera).

RÀDIO SALUD (FM 89.1)

Dissabte

De 07.00 a 09.00h. *Rosari:* meditat per joves, entrevistes a catòlics en el món, concurs de Cultura religiosa, meditació mariana, heroics del segle XX, etc.

Diumenge

De 07.00 a 09.00h. Presentació de l'Evangeli del dia i meditació, tema marià, etc.

RÀDIO VALLS (FM 103.2)

Dissabte

09.05 *Fets i criteris:* paraules de l'arquebisbe Torrella, de Tarragona.

Diumenge

09.00 *Església viva* (producció de l'arquebisbat de Tarragona)

RÀDIO VATICANA (OM 1.530, entre d'altres)

Cada dia

20.40 *Rosari:* en llatí des del Vaticà.

22.10 *Noticiero.*

RÀDIO LA VEU DE NAVARS (FM 107.9)

Diumenge

10.15 *Església viva:* amb la «conversa setmanal» del bisbe Deig, de Solsona.

TARRAGONA RÀDIO (FM 102.6)

De dilluns a divendres

15.30 *Café i pastes:* informacions, comentaris i entrevistes.

Dissabte

08.15 *Església viva* (producció de l'arquebisbat).

(dissabte 19.00h). Ràdio Arenys de Munt (divendres 9.00h). Ràdio Banyoles (dissabte 10.00h). Ràdio Begur (per determinar). Ràdio Besalú (diumenge 12.00h). Ràdio la Vall (diumenge 14.30h). Ràdio les Planes (dissabte 17.00h). Ràdio Palafrugell (dijous 21.00h). Ràdio Sant Joan (dilluns 21.30h). Ràdio Santa Coloma (per determinar). Ràdio Sarrià de Ter (divendres 22.00h).

LA PAROLA DEL BISBE: Micro-espai presentat pel Bisbe de Girona Mn. Jaume Camprodon i Rovira. Periodicitat setmanal amb 5 minuts de durada. L'emeten:

Ràdio Calella (FM 107.9) diumenge 11.00h.

Ràdio Malgrat de Mar (FM 107.4) diumenge 11.10h.

Ràdio Olot (FM 98.1) diumenge 9.00h.

Ràdio Tordera (FM 107.1) dissabte 9.05h.

Ràdio Vilafant (FM 107.3) diumenge 9.15h.

PUNT DE TROBADA: Programa magazine setmanal de 55 minuts de durada, que compta amb temes d'actualitat cristiana, social i humana amb diverses seccions. Presenten: Carles Sánchez i Àngel Rodríguez. L'emeten:

Cadena Cope Figueres-la Jonquera (dilluns 21.05h.)

PRODUCCIÓ DEL BISBAT DE SOLSONA

CONVERSA SETMANAL: missatge del bisbe Deig (es publica al «Full diocesà»).

L'emeten: Ràdio Balsareny, Ràdio Berga, Ràdio Cervera, Ràdio Puig-reig, La Veu de Navars, i també:

Ràdio Súrria (FM 107.8) diumenge 11.00h.

PRODUCCIÓ DEL BISBAT DE TORTOSA

FE I VIDA: missatge setmanal del bisbe Martínez Sistach (es publica al full «Vida diocesana»).

L'emeten:

Ràdio Antena Caro (Roquetes, FM 96.0) diumenge 09.00h.

Ràdio La Cala (l'Ametlla de Mar, FM 99) diumenge 12.00h.

Ràdio Deltebre (FM 107.6) dissabte de 9.00h.

Ràdio Flix (FM 102) dissabte de 9.30h.

Ràdio Gandesa (FM 107.9) dissabte de 13.00h.

Ràdio Infant (l'Hospitalet (FM107.9) dissabte 10.00h.

Ràdio Joventut de Masdenverge (FM 100.7) diumenge 10.00h.

Ràdio Mora d'Ebre (FM 87.6) divendres 10.00h.

Ràdio Nueva Vinaròs (FM 98.2) dissabte 22.30h.

Ràdio Onda Cero (Tortosa, FM 98.0) dissabte 13.05h.

La cançó del mar

Avui escriu per a tots nosaltres una nena «eixerida» de Girona. Té vuit anys. Es diu Montserrat. Però no vol que us digui els seus cognoms i la seva adreça. (Em sap greu Montserrat, perquè estic segur que a més d'un «eixerit» li hauria plagut escriure't.

Vaig llegir el teu escrit al pare, a la mare, a la meva germana, a l'avi. Els va agradar qui-sap-lo!

L'escrit de la Montserrat diu així: «L'altre dia, amb la meva família, vaig anar a una vila de la Costa Brava. A mi, Eixerit, m'agrada molt el mar, saps? És tan gran, tan immens que, mires a l'horitzó i sembla que no tingui fi. És tan blau i brillant amb el reflex del sol! Asseguda a la platja, vaig contemplar-lo en silenci durant una bona estona; ell venia falaguer a llepar-me els peus amb l'escuma de les seves ones. Allà lluny, es veia petit, petit, un vaixell. Semblava que no es movia; però

ell seguia mar endins, fins a convertir-se en un puntet i, finalment, desaparèixer del tot.

Però, el que més m'agrada fou escoltar la seva cançó. Una cançó d'aigua juganera, saltirona; sempre repetida i sempre nova, perquè cada ona és cada ona. Després, banyant-me, feia el mort, i em deixava gronxar per ell. El cel semblava un altre mar, perquè també és blau. Era tot tan bonic! Damunt la tauleta de nit tinc dues pedres fines i de colors que vaig robar-li. Quan acluco els ulls, em sembla sentir l'olor i la cançó del mar».

—Aquesta noia arribarà lluny, digué l'avi.

Montserrat, en nom de tots els nois i noies eixerits, molt bé i moltes gràcies. Adéu. Fins a sempre.

L'Eixerit

L'anell del pirata

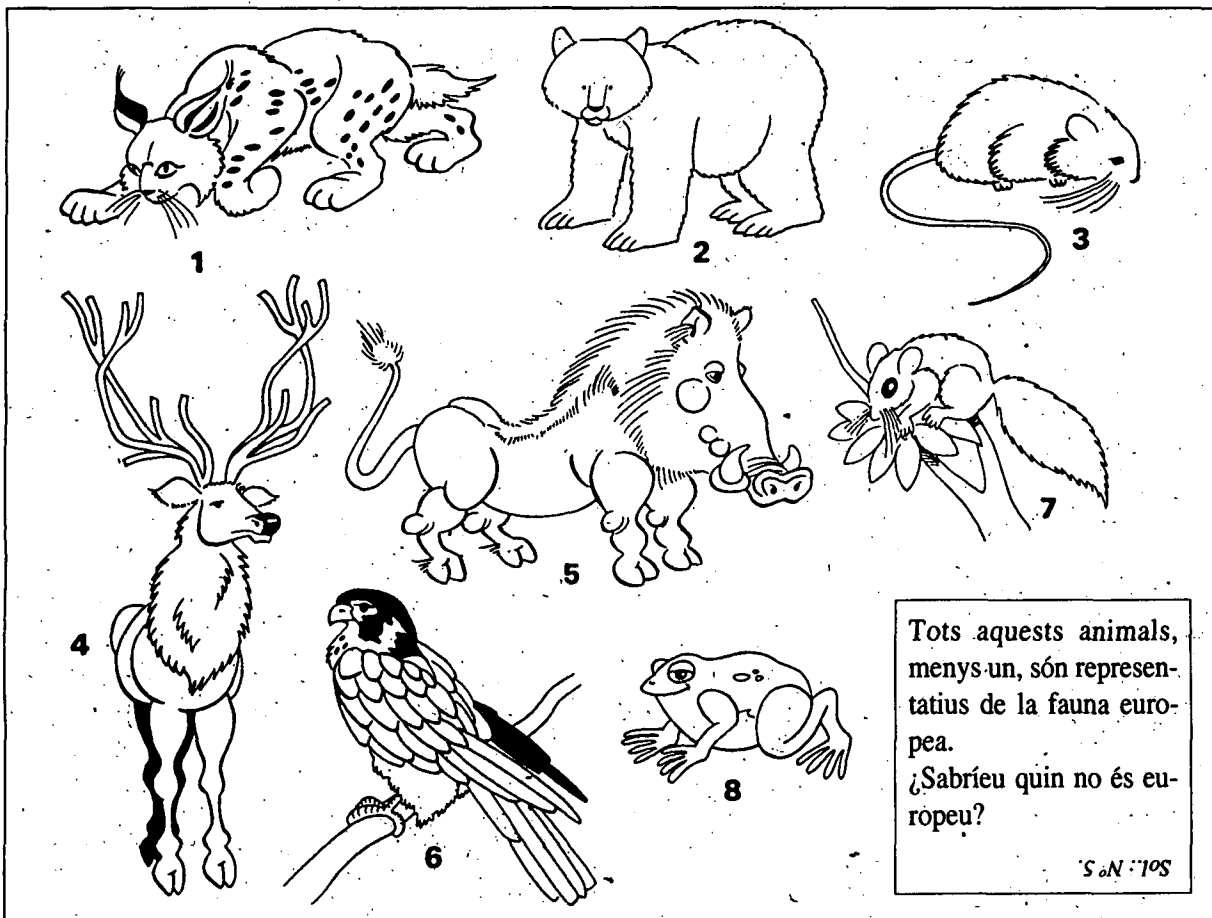
Aquella tarda feia molt mal temps, plovia a bots i barrals i la mare no va deixar-lo sortir. L'Ignasi s'avorria de mala manera fins que se li va acudir de pujar a les golfes. Allà dalt sempre s'ho passava força bé, hi havia tantes coses ben curioses...!, n'estava ben ple de sorpreses i aquella tarda n'hi guardava una de molt especial.

En un racó de les golfes va cridar-li especialment l'atenció un vell bagul tot cobert de pols. I de dins no us podeu imaginar la pila de coses que en va sortir: un barret amb una ploma, una ampolla de vidre amb un vaixell de fusta... Però el que més li va agradar va ser un anell d'or amb un segell amb dos lleons. No va trigar gaire a posar-se'l. I va ser llavors que va començar la seva història. Tot el que l'envoltava va desaparèixer i de sobte va trobar-se en el que semblava una bodega de vaixell. Hi havia un munt de baguls com el de les golfes. De sobte va sentir unes veus i va córrer a amagar-se dins d'un d'aquells baguls. I per una escletxa va poder veure dos pirates, ben bé com els de les pel·lícules, que es barallaven per un botí.

Però... un moment! Un d'aquells pirates duia el seu anell! Tot espantat va adonar-se que ja no duia l'anell posat. I l'havia de recuperar si volia tornar a casa. Aquells dos pirates continuaven barallant-se. I l'Ignasi esperava el seu moment amagat al bagul.

I haus aquí que enmig de la baralla els pirates van caure a terra i l'anell d'or va rodolar fins ben a prop de l'amagatall de l'Ignasi. Amb molt de compte va treure una mà. Els pirates no semblaven adonar-se de res. I l'anell era a tocar de la seva mà. Amb un últim esforç va allargar els dits i...

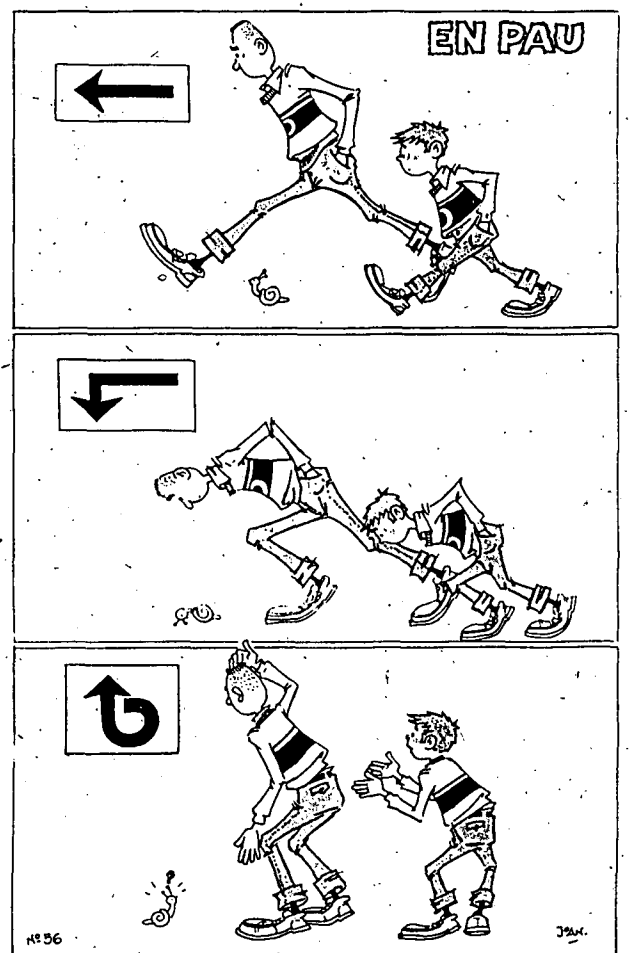
Un cop es va posar l'anell tot va tornar al seu lloc. L'Ignasi era a les velles golfes de la casa i la mare el cridava per sopar. I ja se sap: A la taula i al llit al primer crit!

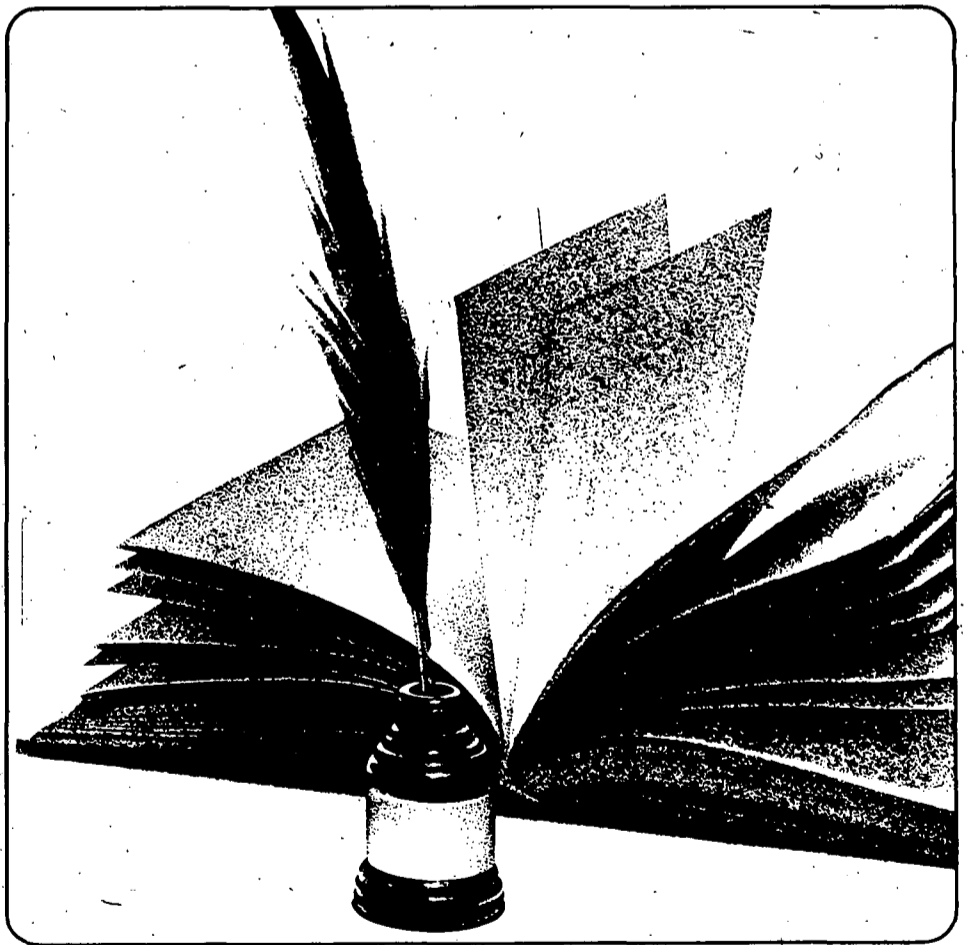
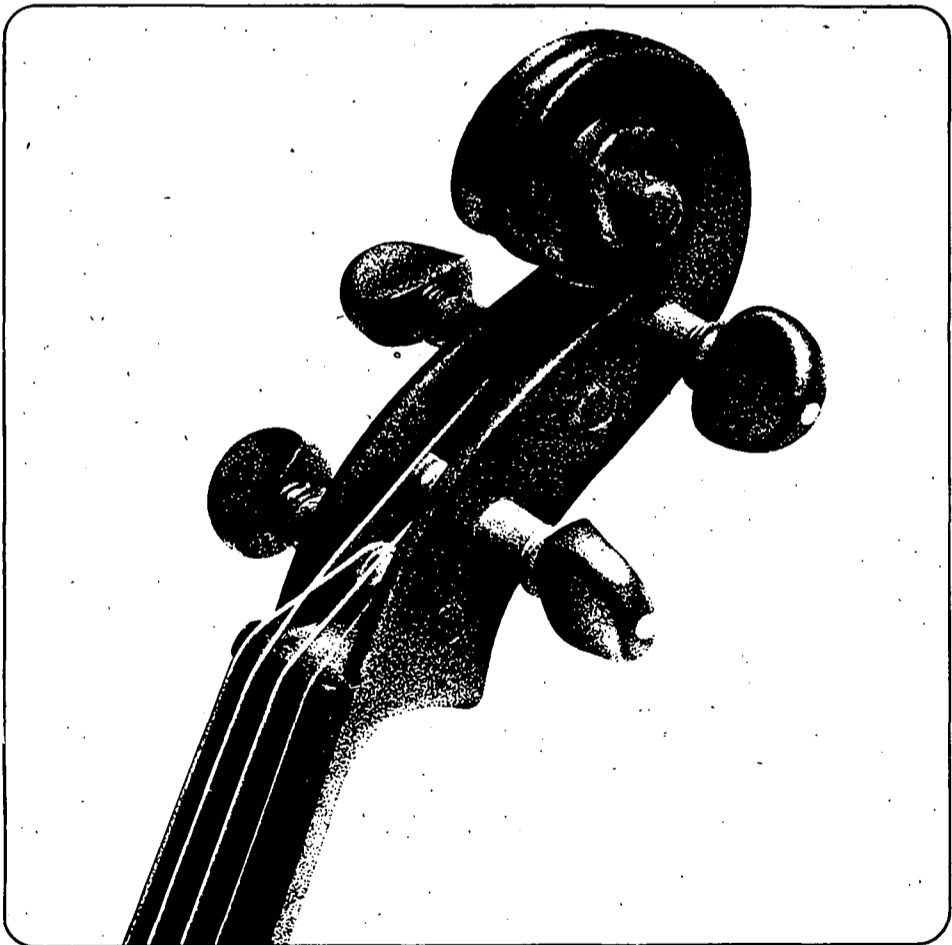
Tots aquests animals, menys un, són representatius de la fauna europea. ¿Sabríeu quin no és europeu?

S. N. 705

En Joan i en Quim

Amb la cultura

CAIXA DE TERRASSA

Persones. Servei. Qualitat.

afinant

Llindar

Suggeriments a partir del Concili

Manuel Valls i Serra
director

Sense detriment de tots els valors positius que es poden atribuir al Concili Provincial Tarragonense, recentment clausurat, faig aquests suggeriments com una contribució, també positiva, a tenir en compte davant la possibilitat d'una nova convocatòria conciliar en un futur no llunyà. De la que acabem de viure hem de donar-ne gràcies a Déu, ja que ha arribat feliçment a terme. Però no seria bo per a la nostra Església de Catalunya que, autocomplaguts pel relatiu èxit de l'última experiència conciliar i enduts per una certa eufòria, perdéssim el coratge d'una autocrítica que ens ajudés a fer les coses encara més bé. Espero, doncs, que el lector entengui el sentit constructiu d'aquests suggeriments. No és la meua intenció aigualir la festa a ningú. Més encara, desitjo de tot cor, i des de les meves pròpies responsabilitats, treballar amb alegria i amb tenacitat en l'aplicació de les propostes conciliars.

En el futur caldrà una major preparació espiritual. Hauríem d'exigir-nos una acollida més intensament religiosa de la celebració conciliar, més enllà de la retòrica eclesiàstica en ús. Que no sols els bisbes fessin un bon recés espiritual, sinó tots els membres de l'Assemblea. Que les vetlles de pregària s'estenguessin per totes les diòcesis. Que es proposessin celebracions penitencials, abans i durant el Concili. Que tothom es posés en actitud de conversió sincera i de més atenció a la veu de l'Esperit, de manera que les opinions pròpies passessin abans pel garbell de la pregària i del veritable discerniment i no es limitessin a ser un mer reflex d'idees personals o de posicions ideològiques. Totes les iniciatives en aquesta direcció seran bones i mai no seran suficients. Les celebracions, ben fetes —i aquest Concili les ha tingut— haurien d'anar precedides i acompanyades d'una més profunda preparació espiritual, de manera que hi hagi una major sintonia entre les actituds que inspiren l'oració i les que determinen el debat.

Respecte als elegits o designats per participar directament en l'Assemblea, seria desitjable en un futur Concili una millor i més consistent preparació doctrinal que els ajudés a percebre amb més claredat i a valorar més justament el sentit del desenvolupament orgànic de la

vida i del pensament de l'Església, per evitar així caure en aquell desgast d'energies al qual porta una ingènua comparació, o fins i tot una tensa i injusta contraposició, entre l'Església «primitiva» i l'actual, sempre amb Roma com a teló de fons. Un Concili no és un congrés ni una assemblea reivindicativa i tampoc un simposi. Està bé que el mateix Concili sigui una bona escola d'eclesiologia, com alguns han reconegut, però cal entrar-hi amb un més que acceptable bagatge eclesiològic, la qual cosa no significa merament un «saber» teològic sinó que exigeix, sobretot, una intel·ligència espiritual, que es mesura per la qualitat, la intensitat, l'ordre i el ritme intern de l'amor a Jesucrist i a la seva Església.

Estic segur que, com a conseqüència d'aquesta preparació espiritual i doctrinal, en el futur afloraran menys a la superfície els petits protagonismes, els personalismes, els antagonismes, i se superaran millor els recels, les desconfi-

ances i els prejudicis, encara que les tensions siguin moltes vegades inevitables, i fins i tot, necessàries. Però no podem arribar a un altre Concili sense haver superat d'una vegada per totes aquestes contencions Tarragona-Barcelona que sembla haver planat en tants moments sobre el que acabem de celebrar. A la meua manera de veure aquestes contencions reflecteix més els «tics» propis d'una època de cristiandat sociològica, quan l'Església comptava amb gran poder i influència, que no un problema real en consonància amb aquesta nostra actual situació de pobresa i de manca de recursos de tota mena. La Barcelona eclesial —i l'episcopal— no és el llop ferotge del qual cal guardar-se com alguns s'obstinaven a veure. Seria una llàstima que una qüestió de mera política eclesiàstica, susceptible com sempre d'alimentar petites mesquineses i estrets protagonismes, ens impedís afrontar junts els reptes de l'evangelització de la nostra societat. L'absèn-

cia d'una bona proposta sobre mitjans de comunicació social no deixa de ser una prova d'això.

Finalment, unes paraules sobre el paper dels bisbes. Crec que han sabut escoltar amb respecte i estima tot el que s'ha dit en la recent assemblea conciliar. Però sembla que hi han intervingut poc. El comentari és unànime en aquest sentit, malgrat que en alguna ocasió una mica confosa hi ha hagut, gràcies a Déu, més d'una intervenció episcopal clarificadora. És potser el temor a què les seves intervencions s'interpretessin com una limitació de la llibertat dels altres components, el que haurà determinat els seus silencis. Tanmateix, ningú no pot negar que la paraula i l'aportació dels bisbes és necessària en l'Església. En un futur Concili, ¿els bisbes no haurien de fer sentir la seva veu sense por i amb més claredat? Són els nostres mestres en la fe.

Dic tot això amb el major respecte i des de la profunda estima que tinc pels nostres bisbes. Que hagin volgut escoltar i donar llibertat total de paraula és quelcom que els honora. Un Concili no és veritablement un Concili si no hi ha aquesta llibertat d'expressió. Però crec que en el futur els nostres bisbes no hauran de tenir tanta por d'expressar el seu lideratge. El necessitem. I en aquesta fase del post-concili, amb més raó encara. És cert que després de cada sessió, els nostres bisbes s'han reunit a part i junts han comentat la marxa del Concili, però ¿no hauria estat potser necessari que una vegada acabat s'haguessin celebrat unes sessions més realment deliberatives?

Em refereixo evidentment a una deliberació que no es limités només a recollir o a ratificar el que s'ha dit a l'Assemblea sinó a aquella altra, gràcies a la qual ens haurien aportat col·legialment la seva específica visió sobre alguns temes. Segons sembla no ho han considerat necessari. Les seves raons hauran tingut. Probablement, per així subratllar millor el valor i la riquesa del que s'ha proposat majoritàriament per la mateixa Assemblea. Però no crec que ningú hagués objectat que s'haguessin afegit algunes consideracions o propostes concretes, amb la finalitat d'omplir, per exemple, algunes de les llacunes percebudes al llarg de les sessions consultives. I això, és clar, en virtut del servei i del carisma que l'Església els ha confiat.

Ara mateix

J. Carrera Planas
Bisbe auxiliar de Barcelona

Amb Ràdio Estel

Havia tingut un diumenge carregat: amunt i avall tot el dia, de confirmació en confirmació. Però em sentia de bon humor. El vespre esbargit, estiuenc, i la carretera sense entrebancs em convidaven a relaxar-me. Alehores se m'acudí de connectar Ràdio Estel i heus aquí que, amb ella, vaig anar passant, gairebé sense adonar-me'n, de la relaxació a la pregària. Una pregària fàcil, suggestiva. Luis Alfredo i Xavier Morlans oferien el seu programa setmanal *Contemporània* de cançó cristiana actual, de música *gospel*, si preferiu dir-ho així. Presentaven, en aquell moment, el cantant de Costa Rica, ara radicada a Mèxic, Martín Valverde. Una veu viva, càlida, que les «monicions» dels presentadors feien encara més propera.

Em va cridar l'atenció, d'entrada, la cançó *El comercial*. El cantautor hi explica que una vegada, escoltant la ràdio, va sentir un anunci que convidava a aprofitar «la ganga del mes». De sobte, li va sortir del cor una veu interior que apagava la de fora: «No vale la pena, no vale la pena, / tú, mejor confía en Dios». Era com si Déu interferís l'emissió amb un anunci seu... L'eficàcia d'aquesta mena de música —ja se sap— no ve tant d'una gran varietat d'idees com de la repetició, en modulacions diverses, d'una de sola, que va penetrant a poc a poc. Martín Valverde insistia alegrement: «Confía en Dios, confía en Dios, / este tiempo es una ganga del Señor». I adduïa raons profundes amb paraules i notes simples: «No se preocupe por el precio / pues ya Jesús pagó. / Tú sólo tienes que aceptarlo / en tu corazón. / Y creer en el Señor...».

Però la que em va entrar més va ser una altra: «Nadie te ama como yo». El cantant americà hi aconseguix de crear un clima d'intimitat personal, en el qual fa ressonar la veu del Senyor: «Cuánto he esperado este momento / cuánto he esperado que estuviera así / cuánto he esperado que me hablaras / cuánto he

...hi ha persones, no cal dir-ho, que no s'hi troben gens en aquesta música... Però no és menys cert que està feta en el llenguatge de molts, de moltíssims... més o menys savis, més o menys cultes... i és bo que també en aquest llenguatge pugui ser escoltada la Bona Notícia de Jesús.

esperado que vinieras a mí». També aquí es va repetint la tornada amb insistència, per a recordar-nos que cap amor no és com el que Ell ens té. «Yo sé bien lo que me dices / aunque a veces no me hablas. / Yo sé bien lo que en ti sientes / aunque nunca lo compartas.»

L'efecte espiritual d'aquests missatges depèn en una bona part de la receptivitat de qui els escolta, i és clar que aquesta pot variar segons els moments. També hi ha persones, no cal dir-ho, que no s'hi troben gens en aquesta música... Però no és menys cert que està feta en el llenguatge de molts, de moltíssims... més o menys savis, més o menys cultes... i és bo que també en aquest llenguatge pugui ser escoltada la Bona Notícia de Jesús.

A continuació va venir l'emissió de cant gregorià, dirigida per Joan Úbeda, un expert en la matèria. Una delícia, bé que diferent. Aquell dia oferia una bella varietat d'«*Agnus Dei*». Tota una altra cosa, però, en el fons, potser no tan distant com podria semblar de l'anterior... En tot cas, un vespre de diumenge propici a la pregària que Ràdio Estel posa a l'abast de tothom, setmana rera setmana.

Saber escoltar

Joan Guiteras i Vilanova

Cridat al sacerdoti

Un entrevistador de la tele demanava als entrevistats que li portessin alguns objectes significatius per a la seva vida. Un dia entrevistà un abnegat sacerdot que havia deixat enrere la seva brillant carrera d'enginyer per lliurar-se a Déu i exercir el seu sacerdoti entre els joves i determinades parròquies del món rural.

Aquell ministre del Senyor, de cabells blancs i ulls d'infant, va mostrar el calze amb què celebrà la primera missa. Després el llibret dels evangelis. Explicà com sentí la crida al sacerdoti llegint l'escena del jove ric, que complia els manaments i a qui Jesús li va dir: «Si vols ser perfecte, ven tot el que tens, dóna-ho als pobres i segueix-me».

Fou amb emoció que el sacerdot llegí aquest fragment evangèlic. A mi se'm van humitejar els ulls i vaig pensar en tants i tants nois creients que, al llarg de la història han sentit adreçades personalment a ells les paraules de Jesús al jove ric. Vaig recordar els qui han estat capaços de deixar un futur humanament brillant per lliurar-se a Déu i als germans a través del sacerdoti. Les paraules de Jesús continuen essent vives. Prossegueixen ressonant, com un eco vivent, per als joves d'avui. Perquè l'Església, el nou Poble de Déu, necessita pastors que li llesquin el pa de la paraula i dels sagraments.

Impromptu

Oriol Camps

Quina Teresa és la més important?

El meu pare era un home profundament cristià i quan en la seva professió d'escultor li encarregaven la imatge d'un sant, el primer que feia era buscar la seva hagiografia per conèixer el seu caràcter, les seves obres, els seus mèrits, per després transmetre, fins on fos possible, el seu carisma a la imatge... I quan les seves mans anaven donant forma al fang i anava perfilant-ne el rostre, sovint hi parlava com si ho fes amb un vell amic...

Una vegada modelant la cara de santa Teresa de l'Infant Jesús —una santeta que l'encantava i admirava, i havia passat hores llegint-ne la vida— intentant captar-ne els trets a través d'unes imperfectes fotografies de l'època, també li parlava i li preguntava: «Oi que no es morirà?»... Qui era en perill de mort era l'Adrià Gual un artista i crític teatral ben conegut al primer quart d'aquest segle, i que ell apreciava molt. I ves per on, el malalt es va revifar, va curar-se i després, força temps després, quan fou hora, va morir...

Tot això m'ha vingut a la memòria quan m'han consultat sobre si en català es deia santa «Tereseta» igual que en castellà li diuen «Teresita»... com si volguessin minimitzar-la, treure-li importància, que no fes ombra, ni de lluny, a la santa d'Àvila, fundadora, doctora de l'Església, caminadora incessant per terres de Castella. I és que aquest diminutiu aplicat a la Teresa de l'Infant Jesús no m'ha plagut mai, fins al punt que no vaig permetre que al registre civil inscrivissin així a la meua filla, i sé quant va costar-me de convèncer la saberuda buròcrata.

En tots els missals, llibres d'hores, etc., consta com a Teresa de l'Infant Jesús... I cal tenir en compte que al santoral hi ha actualment onze santes Teresa. I a veure qui és capaç de dir quina és la més gran!

Perquè totes s'han lliurat a Crist i a la seva Església, amb el carisma particular de cada una, i totes han assolit la santedat. Hi ha res més important? Seria injust buscar una «*prima inter pares*»...

Filtrant la notícia

Francesc Gamissans

Bernard Häring parla del sofriment humà

El redemptorista, pare Bernard Häring, un dels teòlegs moralistes més prestigiosos del món, ha complert 80 anys. En fa 17 que està privat de la laringe a causa d'un tumor (s'expressa per mitjà d'una tècnica ventríloqua); ha sofert dos ictus cerebrals i pateix d'altres dolències, a més dels sofriments morals produïts per diverses advertències del Vaticà sobre algunes de les seves opinions sobre moral catòlica. Viu retirat en un monestir de Baviera, on resa i escriu i fa arribar a tothom paraules de confort i d'esperança.

En unes declaracions a la revista italiana de gran tirada, *Messaggero di Sant Antonio*, Häring parla del dolor, del qual n'és víctima, i diu entre altres coses:

—El qui ha descobert el significat del dolor veu que hi ha un abisme entre el sofriment del creient i del qui no creu. Moltes vegades m'he preguntat per què puc gaudir jo de serenitat enmig de tants dolors físics i morals, personals i col·lectius (pensa en Somàlia i Bòsnia), i trobo la resposta en el fet de ser creient. Jo

no sofreixo sense sentit, sense esperança. Crist en la creu no ens dóna una resposta tècnica al dolor, sinó que ha mostrat el camí i ens ha donat una resposta vivencial. El qui descobreix el sentit profund del sofriment de Crist, descobrirà també el sentit de la seva pròpia malaltia i de la seva mort. La fe en Crist ens pot posar bons, però s'equivoca aquell qui pensa que la fe només pot guarir físicament, atès que pot aconseguir un efecte molt més profund i transcendent en l'esperit del qui pateix.

En la pastoral sanitària, el pare Häring hi troba a faltar la donà.

—A Alemanya, Anglaterra i França hi ha moltes dones en els hospitals i en les parròquies que exerciten el ministeri amb els malalts i fan un bé immens, gràcies a la seva sensibilitat típica, basada en la delicadesa professional i psicològica. No comprenc perquè l'Església no atorga a aquestes dones —que de fet són «capellanes» en els hospitals— la facultat d'administrar el sagrament de la Unció dels malalts.

**ANTONIETA
MATEUS I
GORGUES**

Directora de
l'Escola de
l'Esplai de la
diòcesi de Lleida

Educar la voluntat

Durant els darrers anys no ha estat gaire de moda parlar d'educar la voluntat. Però de nou es recupera la necessitat d'intervenir en l'educació d'aquesta dimensió de la personalitat. Avui tornem a sentir demanar «cal educar en l'esforç», «sense autodomini no s'aconsegueix res»...

La centralitat de la persona i dels seus ritmes és una descoberta clau en el món educatiu del segle XX. Cada infant és diferent i els aprenentatges estan al servei de la persona i no al revés. També han estat claus les recerques pel que fa a les necessitats de l'individu i al procés paulatí en la construcció de la seva identitat.

Les teories motivacionals de la conducta ens han permès descobrir els mòbils dels aprenentatges i com aquests s'incorporen a l'experiència individual. Ens indiquen allò que incita a l'organisme a una acció determinada i a continuar-la responen a determinats estímuls del medi.

El nivell instintiu del comportament humà, el que ens marca la pròpia naturalesa queda completat pel nivell intel·ligent. Aquest darrer, es basa en l'anàlisi que fem de la situació i en una decisió que té per tant un comportament valoratiu. I és aquí quan entra en joc la voluntat: «No en tinc ganes» «el que m'agrada», «això costa massa»... es posa al costat de «què cal fer?» «què és el millor?» «què és l'important?»... «què és l'adequat per aquesta situació?» El comportament influeix per l'emotivitat ho està també pel desig d'efectivitat.

La dimensió més subjectiva, és a dir, més centrada en la situació concreta de cada persona i dels moments en què aquesta pugui estar: animosa o desanimada, treballadora o peresosa, polida o grollera, ...cal tenir-la en consideració. Influeix en les possibles respostes que cada persona, infant o adult pot donar. La naturalesa de cada persona té les seves formes d'expressar-se. Cal conèixer les manifestacions que té en cadascú: sentiments, emocions... Des del coneixement del propi jo, puc

aprendre a conduir-lo.

Però la consideració *objectiva* de la realitat ens fa plantejar: què convé? Què cal? On hi ha valors que hom considera importants i que han d'orientar la pròpia conducta? Descobrim per tant l'aparició de la dimensió ètica, valorativa a la qual cal *orientar la intel·ligència* per mitjà d'actes concrets de la voluntat.

Què vol dir educar la voluntat? Crec que implica posar-la *al servei de la intel·ligència*. En les decisions quotidianes cal escollir amb freqüència. Contrastem, analitzem, valorem... decidim, en funció del que considerem que va bé. Però també a més de la veritat, en els nostres actes hi influeixen les ganes que tenim o no de fer-ho, la comoditat que ens impedeix posar-nos en marxa... I llavors és quan la voluntat s'ha de decidir.

Una mala comprensió de la motivació porta a pares i educadors a considerar que l'infant ha de fer el que *li ve de gust, és agradable*. Tots estarem en acord en considerar que quan sigui possible, doncs bé, però que sovint *cal* fer el que ni ve de gust, ni és agradable. El punt de referència és el que hom considera el *bé* per la persona. El que és *bo* per a ella.

Educar la voluntat vol dir situar les decisions que hom va prenent en el projecte de persona que es vol aconseguir ser. La voluntat és com una eina de canalització d'energies. Els instints no brollen desordenadament i menen la vida, si hom no vol. La voluntat els empra, els domina o els deixa emergir... I per tant *en funció del que la intel·ligència li presenta*.

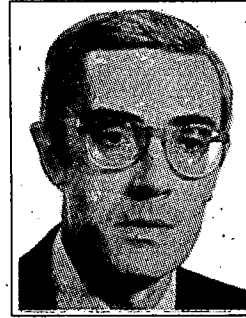
Però sovint primer es dóna la *pràctica* que la *comprensió* del que es fa. Tots hem après primer a lluitar per aconseguir el que ens proposàvem, que no hem descobert el valor de l'esforç. En la infantesa compta com ho viuen els adults educadors, per la manera en com ho transmeten als infants d'aquella generació.

Davant un *nou rousseauianisme* en voga que presenta com a positiu tot allò que surt de dins l'infant, cal considerar la perspectiva que en el seu cor, com en el de tota persona hi ha la *barreja* que emergeix a la mesura que li permet l'edat. L'educació, segons l'opció que es prengui posarà accents segons el corrent educatiu elegit.

Aprendre a orientar els actes en funció del bé, representa esforç, vèncer tendències naturals cap a la comoditat... domini de tot allò que sigui disgregador. Destriar el negatiu del positiu, comença per saber descobrir què és què.

«Educar la voluntat vol dir situar les decisions que hom va prenent en el projecte de persona que es vol aconseguir ser. La voluntat és com una eina de canalització d'energies».

IGNACIO ARÉCHAGA

Director d'Acepresa

Dogmatisme en allò que és accessori

D'uns anys ençà la imatge pública de l'Església anglicana és la d'una comunitat de doctrina insegura i moral acomodaticia. La diversitat doctrinal s'ha ampliat fins al punt que alguns bisbes posen en dubte la resurrecció de Crist o la virginitat de Maria. Després de vint segles de cristianisme descobreixen que la no admissió de la dona al sacerdoci respon només a un prejudici cultural. Es rebutja l'avortament, però s'accepten excepcions i circumstàncies. Es planteja el problema de l'homosexualitat dels seus ministres i es troben martingales per acceptar-lo. Però els qui l'acusen de permissivisme ara hauran de reconèixer la ferma posició i la doctrina neta d'alguns bisbes en un afer polèmic d'actualitat: l'exportació d'animals vius. En els darrers temps, alguns grups s'han manifestat contra la manera com es transporta el bestiar boví al continent, per ser-hi sacrificat. Addueixen que aquest transport suposa que els animals pateixin un llarg viatge en condicions que qualifiquen de cruels. Fins ara el debat se circumscribia a si veritablement existia aquesta crueltat i si es podien millorar aquestes condicions de transport.

Però els bisbes que s'han llançat al debat han tret l'artilleria teològica. Segons ells, aquest comerç és ni més ni menys «una ofensa a Déu». En una cerimònia per beneir animals domèstics, el bisbe de Dover va dir que seria «irresponsable» per la seva part predicar a la concurrència sense denunciar que aquestes exportacions ofenien a Déu.

En altres casos, encara que es proposi un ideal, se sol apel·lar a la llibertat de consciència per tal que els poders públics no imposin un determinat criteri. En canvi, aquest cas ha de ser molt més decisiu, ja que aquests bisbes demanen que el govern britànic «doni una directriu moral a Europa» prohibint aquest comerç.

Un diputat, que pensa que aquests bisbes han anat massa enllà, ha respost que «els animals han viatjat per mar des de l'arca de Noè». Sense remuntar-se a tan lluny, la història eclesiàstica transmet una altra experiència: quan hi ha més dubtes sobre el que és essencial, el dogmatisme es trasllada a allò que és accessori.

Pinzellades

Justo López Melús

Una tenda per a l'emperador

Fàtima era filla d'un filador i va aprendre l'ofici molt bé. Navegaren per vendre la mercaderia. Naufragaren i el seu pare va morir. A Fàtima la recolliren uns teixidors i aprengué a teixir. També navegaren i naufragaren. Un amo la va recollir, la va portar a Istanbul i li va ensenyar a fer màstils. Navegaren vers Java, però naufragaren a les costes de la Xina...

Segons una llegenda, arribaria una bella estrangera que sabia fer una sòlida tenda per a l'emperador. No hi havia ni cordes ni tela ni màstils. Fàtima preparà les cordes amb la seva filosa, va teixir la tela, tallà els màstils, i presentà la tenda a l'emperador... i es va casar amb el príncep hereu. — Déu treu bé dels mals. Confiar en Déu, però no romandre amb els braços creuats. Tres terribles naufragis no pogueren doblegar l'energia emprenedora de Fàtima.

Acudit

«Nigra Sum», i la més catalana de les Verges

Montserrat inaugura la primera mostra d'art sobre la Moreneta

Guillem Farré

MONTESERRAT.—L'escolania encara cantava després de les vespres del dimecres 14 de juny, quan els germans i pares benedictins de Montserrat s'afanyaven per arribar a l'entrada del museu de la basílica. Amb ells, un grup de visitants que s'havien quedat dalt de la muntanya esperaven l'abat Sebastià Bardolet perquè obrís oficialment la mostra *Nigra Sum*.

El prior va declarar que «és un goig poder inaugurar una exposició com aquesta sobre la iconografia de la Mare de Déu de Montserrat, ja que en aquestes dimensions no s'ha fet mai». Realment, el fons de *Nigra Sum* és important. Es recullen unes cent peces de tots els estils artístics des del romànic original de la talla, del segle XII, fins al 1947.

El títol, *Nigra Sum*—sóc negra—, que es pren d'una cita del cantic dels càncties, és completa amb «sed formosa»—que vol dir «però bonica»—i se sol atribuir a la verge Maria, especialment en les nombroses advocacions *morenes* que hi ha.

Segons el pare Josep Laplana, director del

Museu de Montserrat, l'esdeveniment s'ha d'emmarcar en «les festes i activitats per l'acabament de les obres de restauració de la basílica»—tot i que a l'interior continuaran fins al febrer del 96.

Alhora, es concreta la voluntat de potenciar el patrimoni històric i artístic del monestir, ja que la majoria de les obres exposades són de la comunitat. Precisament aquestes poden quedar permanentment a la vista després que a finals d'any es tornin les peces cedides per particulars o altres museus.

El «Llibre Vermell»

La peça més important de la mostra és el *Llibre Vermell*, un document del segle XV que recull anècdotes, costums i esdeveniments de l'època relacionats amb la vida del monestir. El llibre és el centre de l'exposició, i mostra una miniatura molt delicada que il·lustra l'explicació de la proclamació d'indulgència plenària que l'Església va concedir a Montserrat, per als pelegrins que hi anessin l'octava de la festa del 8 de setembre, nativitat de Maria.

L'oportunitat de veure el *Llibre Vermell*

és excepcional, perquè el públic no hi té accés. L'altre pilar de la sala és un quadre barroc atribuït a fra Juan Andrés Ricci, que representa Santa Maria de Montserrat asseguda en un tron, amb la muntanya de fons, i guarnida com una reina.

La selecció de peces permet fer un recorregut per l'art seguint les variacions sobre un mateix tema al llarg de 800 anys. Teresa Macià, comissària de l'exposició, s'alegrava d'haver tingut aquesta oportunitat, ja que permet «donar una lliçó magistral d'història de l'art». «Pois portar alumnes—suggeria Macià—i explicar-los com es representa una imatge i els trets característics de cada període i moviment».

Seguint aquesta característica, la mostra no s'ha compartimentat en èpoques, sinó en representacions. Així doncs, es parteix de la concepció medieval, quan es convertia la Verge en una princesa ideal, seguint l'ideari cavalleresc.

Durant el Renaixement es consoliden símbols típics com l'orbe, o els tres lliris—que signifiquen la virginitat de Maria abans, durant i després del part—i les representacions de la muntanya creixen en realisme.

Una obra significativa d'aquest període és la Mare de Déu asseguda en cadira de fra [?], esculpida en alabastre el segle XVI.

Però no és fins el barroc que la imatge de la Moreneta queda fixada i unida definitivament a Montserrat, i es dota d'atributs romànics. En aquest temps, i fins a començament d'aquest segle, les formes romàniques de talla original es dissimulaven amb vestits folgats, alguns dels quals van ser regalats per Isabel-II.

De fet la talla original va ser fotografada per primera vegada el 1920, i la imatge no va exposar a la veneració dels fidels sense cap indumentària accessòria fins al 1930. Eren anys en què es revaloritzaven els peccats medievals i sorgia l'afició científica.

Els compartiments restants són les representacions de l'advocació com a patrona de Catalunya el segle passat—amb obres romàniques molt delicades i dolces, com la Mare de Déu de la Santa Cova—, i les fetes fins al 1947, quan per subscripció popular va fer un nou tron d'argent que embolcallava la imatge, afavorint la visió completa.

«Sacre negoci»

En l'apartat de curiositats, destaca un gravat fet a Tolosa el 1601, on es representa la muntanya amb els personatges propis d'un centre europeu de pelegrinatges, i entre ells es troba un venedor de medalles. Aquesta *sacre negoci* està documentat del segle XV. La raó del seu floriment va ser la ràpida difusió de la devoció a la Verge de Montserrat per Europa.

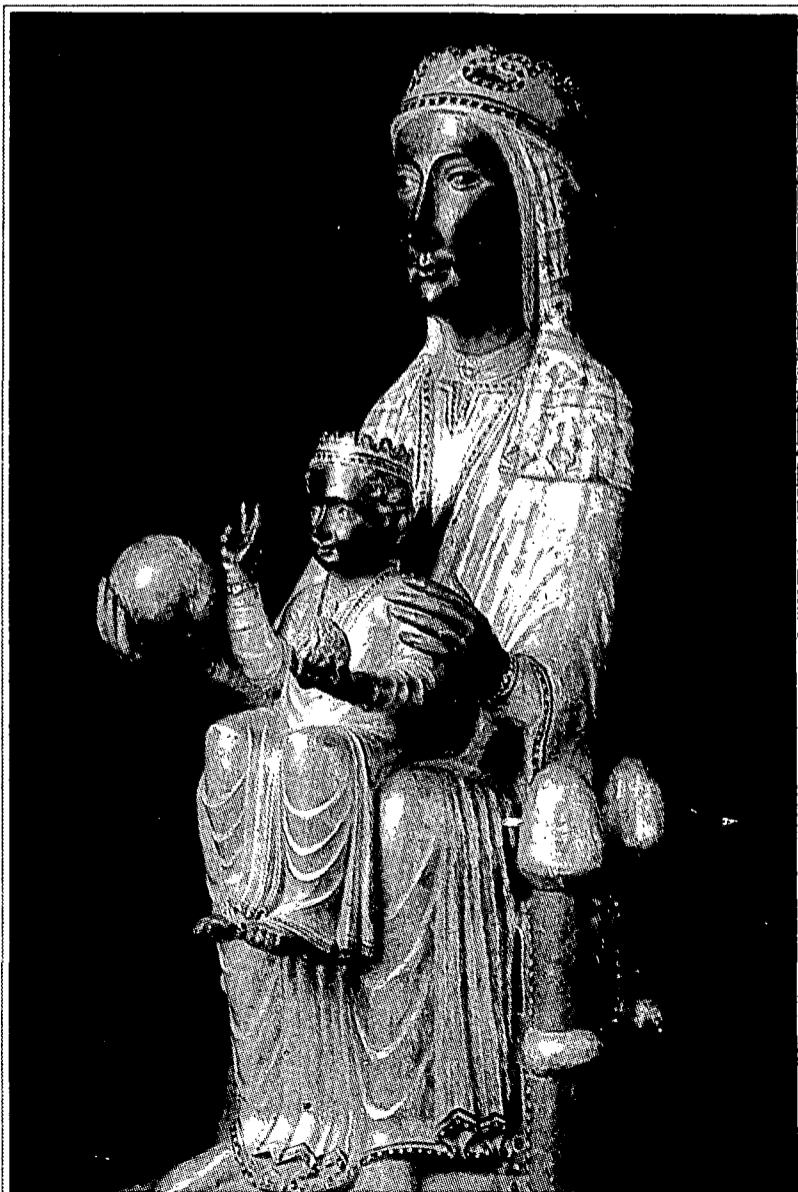
D'una banda hi havia el convenciment que «es concedien totes les gràcies», afirma el pare Laplana, i com a conseqüència quan els pelegrins tornaven s'emportaven un imatge per reproduir-la als seus llocs d'origen.

D'altra banda, hi ha la progressiva identificació dels catalans amb la Moreneta, de manera que «allà on vivien no hi faltava mai la capella o l'església de la Mare de Déu de Montserrat». Per exemple, la catedral de Medina, a l'illa de Malta, té dos altars dedicats, pagats per les famílies catalanes Guevara i Desguanechs durant el segle XV.

L'assignació de la Verge de Montserrat com a patrona de les diòcesis catalanes és relativament recent, ja que el nomenament eclesiàstic no va arribar

«Mare de Déu de la Santa Cova»
Marbre, 96 x 62 x 60 cm
Atribuïda Josep Cerdà, 1864 o 1868
— Abadia de Montserrat

El director del Museu de Montserrat ha manifestat que no es coneix el color original de la talla romànica venerada a la basílica. L'exposició «Nigra sum» és un bon moment per endegar un estudi científic sobre la imatge

El veritable color de la Moreneta

El pare Josep Laplana, director del Museu de Montserrat, ha reconegut que no es coneix el color original de la talla romànica venerada a la basilica. Alhora assegura que l'exposició *Nigra Sum* representa un bon moment per iniciar «un estudi científic sobre la imatge».

Aquesta investigació pretendria —segons Laplana— «conèixer les vicissituds que ha tingut, i la sèrie de restauracions de què ha estat objecte», com les practicades després dels estralls que, com tot el monestir, va patir durant les guerres de la primera meitat del segle XIX.

El to cromàtic que es veu actualment és l'aconseguit després dels treballs fets sobre la talla el 1823. «Anteriorment sabem que era de color fosc —explica el benedictí— però no sabem exactament com havia estat l'evolució de la policromia».

Per portar a terme aquest projecte, el responsable del Museu demana un acord, d'entrada, dins de la comunitat benedictina entre els monjos i l'abat, i es mostra confiat en la voluntat d'aconseguir-ho. Sebastià Bardolet ha declarat que actua com l'exposició *Nigra Sum* «sempre poden anar ajudant». «Tant de bo —afirmava— que poguéssim fer un estudi exhaustiu». A la pràctica, però, considera que és un tema per plantejar més endavant.

La llegenda

Mentre la ciència aclareix l'afer, la tradició mítica ha donat explicacions des de fa molt de temps. En el *Llibre Vermell* de Montserrat, dels segles XIV-XV, hi havia una anècdota que s'ha perdut, però que ha arribat als nostres dies per unes notes preses el 1806.

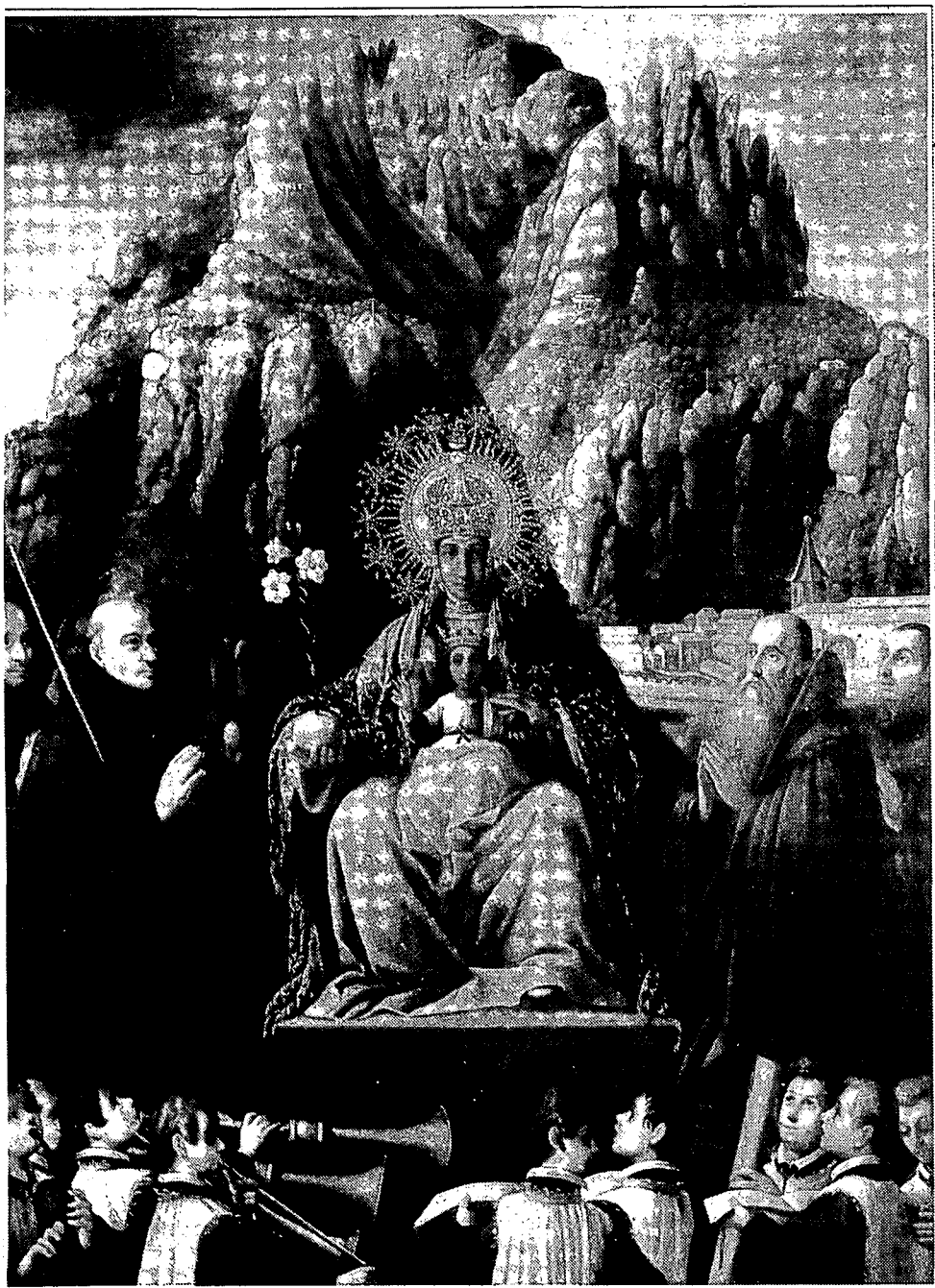
Segons el manuscrit, mentre els pelegrins vetllaven Santa Maria durant la festa de la Passió del Senyor, cap a mitjanit baixà una llum molt clara que es posà sobre la imatge. Els fidels, espantats, van cridar els monjos pensant que l'estàtua es cremava, però aleshores el fenomen es va esvaïr.

Aquesta experiència podia haver enfosquit la fusta, però la narració assegura que la figura va quedar *illesam et incorruptam*. Entre altres relats de miracles del segle XIV, s'explica que quan un prior va voler policromar de nou l'estàtua, el pintor contractat va quedar cec en començar la feina, i no va recuperar la vista fins després de moltes pregàries. Des d'aleshores, els monjos no es van atrevir a repintar-la.

Hipòtesis pseudo-històriques localitzen l'origen de la imatge a Jerusalem, on l'evangelista Sant Lluc la va fer amb les seves mans. Després, representen Sant Pere portant la Moreneta a les costes catalanes per evangelitzar-les, i suscitant una gran devoció a Santa Eulàlia, el bisbe Sant Sever i Sant Pacià, que construí un temple en el seu honor, sota l'advocació de la Jerosolimitana (de Jerusalem).

Josep Laplana, per la seva banda, assegura en el catàleg de l'exposició que el més gran prodigi «ha estat la constant i incessant corrua de pelegrins que

s'han succeït al llarg dels segles. La imatge de la Mare de Déu —conclou el director del Museu— continua suscitant la fe i l'amor de les generacions presents que continuen proclamant-la benaurada i es confien a la maternal protecció de Santa Maria».

Quadre de la Mare de Déu de Montserrat. Oli sobre tela, 189 x 144 cm. Atribuït a Juan Andrés Ricci (1600-1681) c. 1639-1641. Museu de Montserrat

«Mare de Déu de Montserrat amb els pelegrins». Miniatura sobre pergami, 14,6 x 22 cm. Primera del segle XV. Biblioteca de Montserrat

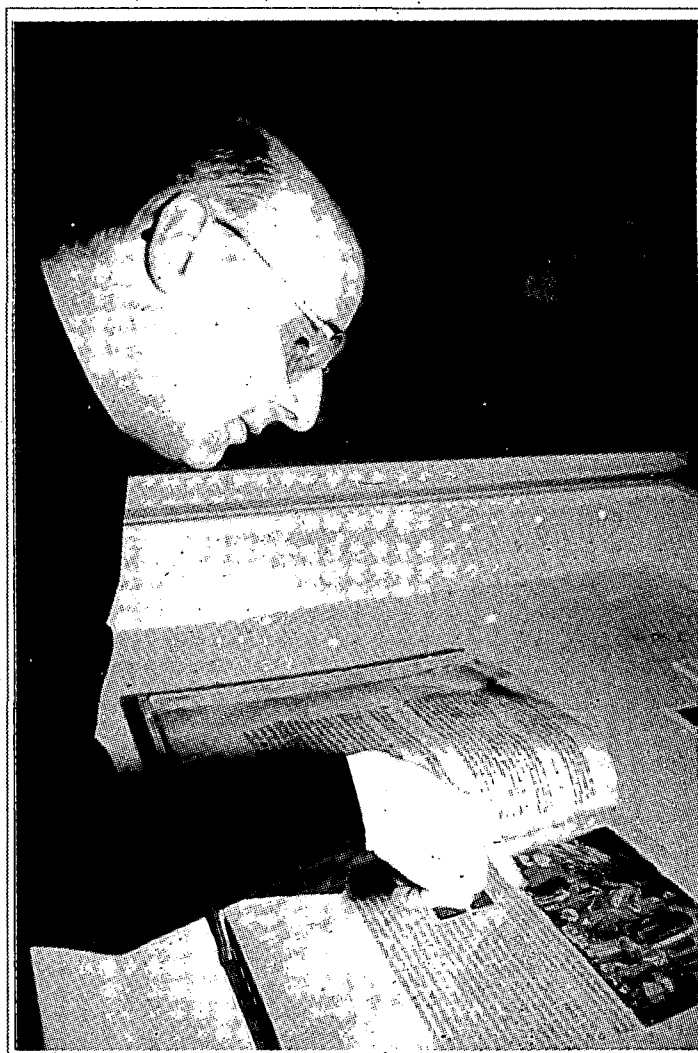
fins al 1881, quan reconeguts prohoms del Principat —com Verdaguer o el bisbe Urquinaona— van adreçar la petició al papa Lleó XIII.

Així i tot, la penetració en la consciència catalana ha estat ràpida i profunda. Laplana assegurava que Santa Maria de Montserrat «ha estat molt estimada durant molts segles pels catalans i per molta gent, i això ha estat el motiu que la volguessin tenir molt a prop seu a través de medalles, quadres o escultures».

Per la seva banda, l'abat Sebastià Bardolet qualificava l'exposició *Nigra Sum* «d'ho-

menatge a tot el que aquestes peces signifiquen de devoció profunda a la nostra patrona», a més d'un reconeixement als artistes, populars o cultes, que han plasmat aquesta imatge de la Mare de Déu de Montserrat.

La mostra ha estat concebuda segons el criteri de la senzillesa —les parets de la sala són blanques i el muntatge invisible— i d'una acurada il·luminació, que incideix en cada obra segons les seves característiques, i que deixa l'espai del públic en una certa penombra, per centrar l'atenció en les peces exposades.

El pare Laplana, consultant el «Llibre Vermell» que excepcionalment, s'exposa per primer cop al públic

Cartes

◆ Sant Isidre, ¿un sant importat?

Sr. Director,

Cada any per aquestes dades llegeixo a C.C. un article sobre si Sant Isidre és patró dels pagesos catalans o no, si és un sant importat... Vul aclarir que «Saint Isidore le laboureur», com aquí li diuen, és el patró dels pagesos francesos, fins i tot al Roselló, ja que aquí no hi ha divisions en res.

També tinc notícies que és el patró dels pagesos de gairebé tots els països catòlics. I dic això perquè no tinc notícies que cap país tingui com a patró dels pagesos altre sant. He parlat amb pagesos francesos i d'altres països de Sant Galderic i encara no he conegut ningú que el tingui per patró dels pagesos del seu país.

ALBERT PLONCHE
París

◆ Recordant Joaquim Prat

Sr. Director,

Ens ha deixat Joaquim Prat, el conegut presentador de ràdio i televisió que després de diversos oficis va esdevenir un home popular. El seu estil podia agradar o no agradar, però el que és innegable és la seva gran professionalitat davant el micròfon o la càmera. Sempre se'l veia segur en aquests dos mitjans de comunicació; era un mestre

en el seu ofici, sabia improvisar i mai no se'l veia desanimat. Tenia un entusiasme fora de mida, encara que no el vaig conèixer personalment, però això és el que transmetia, tant per ràdio com per la petita pantalla. Hauria de ser un exemple tant per als radiofonistes i la gent de televisió, com per a tots nosaltres, per la seva feina ben feta. I tal com va dir Salvador Escamilla, a més de company era un amic. Recordo que en una entrevista deia que estava content de l'educació rebuda als jesuïtes a la seva terra valenciana. Que al cel sia!

JOAQUIM RENOM i BLANCH
Barcelona

◆ Un suggeriment al Concili

Sr. Director,

L'any passat vaig assistir a la diada d'Amistat Catalano-Aranesa, a Vielha. Dues coses em van deixar perplexa: que a la capital de la Vall, segons l'anunciat de les misses, la llengua en què menys se'n deien era en la pròpia del país, i que, per més que en aquella ocasió l'ordinari fos en gascó, les lectures es fessin en català.

«L'episcopat de Lleida o de la Seu, no es deu haver preocupat mai de tenir leccionaris en occità. Vaig pensar, però, que això es podria arranjar amb un xic de bona voluntat: que contactin amb els bisbes de la resta de la

Gascunya. Un llibre litúrgic, bé pot passar la ratlla fronterera». Ara, quan va tenir lloc a Barcelona, l'Exposició, i vaig fer el mateix comentari amb els responsables del stand comarcal de la Val d'Aran, la resposta fou fatalista: «Sí que tenim contactes culturals amb els gascons, però són ells qui en surten beneficiats, car allí encara estan pitjor. Si, doncs, nosaltres no disposem d'un leccionari en la nostra llengua, és impensable que n'existeixi una l'altra banda de la frontera».

Així que la tasca dependrà exclusivament dels bisbes catalans. Jo demanaria humilment al Concili que és preocupés d'aquesta qüestió, i que els gascons del Principat poguessin fer les lectures de la missa i de la Litúrgia de les Hores, en la seva llengua pròpia.

I ara, no seria bufetejar els aranesos, ometre allò que nosaltres ja hem aconseguit, o sigui, una normalització lingüística, en les celebracions litúrgiques?

ROSA RASPALL
Barcelona

◆ El nunci papal, Mario Tagliaferri

Sr. Director,

Amb aquest títol hem refereixo a la intervenció del Nunci Papal en la clausura del Concili de la Tarraconense, que va tenir lloc en la festivitat de la Pentecosta, recordant

que la unitat pastoral, que formen les vuit diòcesis catalanes, no pot tenir un sentit polític, sinó estrictament eclesial, tot recordant les paraules del Papa sobre el ressorgiment de nacionalismes exacerbats. El qui subscriu ha estat un col·laborador en les respostes dels temaris presentats a través d'un grup parroquial on ha treballat força gent il·lusionada, i com a tal, volem manifestar la nostra estranyesa i decepció per tals expressions, a part de ser poc ajustades a la realitat de Catalunya i als propis creients, perquè no tenen res a veure amb els esforços fets. Crec que no estem pas sols en el desconcert, del que ha donat a entendre, que en lloc de situar-se en la realitat pastoral d'una Església en Concili, l'únic que atent són els editorials i articles de l'ABC, El Mundo o els opinadors de la COPE, que contràriament al que confessen, esdevenen sembradors de l'odi i de la violència. Ens agradaria, doncs, que el Sr. Nunci Papal ens indiqués de quin nacionalisme exacerbant parlava. Ell mateix, doncs, en una manifestació tan fora de lloc, ha polititzat el recent acabat Concili, i ha contribuït, amb intenció o sense, al clima de catastrofisme que els sectors més radicals del patriotisme espanyol pretenen crear al nostre país, intentant emmetzinar, fins i tot, l'esforç pastoral que ha intentat fer l'Església a Catalunya.

LEONCI PETIT
Barcelona

Retalls

The Toronto Sun
(10-IV-95)

El que s'espera d'un catòlic

Recordo haver llegit fa quatre o cinc anys un article d'algú que estava indignat per un pronunciament del Papa. Era catòlic, però no volia que li diguessin com havia de viure. Pensava que això no era democràtic. A més a més preguntava retòricament, si el

Papa se n'adonava que el Canadà era un país lliure.

Nom'atreveria a parlar per boca de Sa Santedat, però sospito que el Papa sempre ha sabut que el Canadà és lliure. El que em pregunto és si la persona que deia això se n'adonava del que se suposa que és un catòlic.

La peculiaritat de ser catòlic, tal com jo l'entenc, és que hom no duu sol la càrrega de saber el que està bé i el que està malament. L'església no s'oposa a que tu pensis sobre aquestes qüestions si hi ets tan afeccionat, però

en el cas que et perdís en la complexitat d'aquests afers metafísics i espirituals, t'ofereix sempre un pal indicador. (...)

L'Església catòlica és aquí per mediar entre la teva consciència i Déu. Suposo que és una mena d'arbitratge obligatori. Quan acceptes la fe t'hi compromets. Si no estàs disposat a acceptar això; si prefereixes que la teva consciència s'entengui directament amb Déu, aleshores el que vols és ser protestant. En aquest cas, també tindràs predicadors que interpretin la Bíblia per a tu, i si no estàs

d'acord amb algun d'ells podràs sempre acudir a un altre. Hi ha moltes sectes o esglésies protestants, i segur que en trobaràs alguna que estigui d'acord amb la teva consciència. I si, fins i tot, això et sembla massa programat per al teu gust, pots elegir ser una persona religiosa que no pertany a cap església; o ser agnòstic, com jo.

Però si ets catòlic, escoltes Déu a través del Sant Pare de Roma. Aquest és el tracte. Pots fer preguntes, demanar consell i certament pregar, però no necessites tenir la teva pròpia teologia. L'Església mai no ha pretès ser una societat de debat, no és una democràcia. El Papa no compta els vots en matèria de fe i doctrina. Això no significa que vulgui restringir la llibertat de cadascú pel que fa a ciutadà d'Estat secular.

El Papa no té divisions (direm adoptant una frase d'Stalin). L'únic que té és autoritat moral, voluntàriament reconeguda per milions de creients i amb el suport de dos mil·lennis d'història.

El Papa fa allò que està cridat a fer. El meu parer sobre aquest o aquell detall de la seva ensenyança no té importància. Tampoc no la tindria en el cas que jo fos un columnista catòlic. La meva tasca llavors no seria ensenyar-lo sinó acceptar la seva ensenyança. Si no ho pogués fer, hauria d'escollir. I deixaria l'Església catòlica.

Alguns catòlics actuals, tanmateix, prefereixen assaltar l'Església. No creuen que l'Esperit Sant parli a través del Papa, però per alguna raó no tenen cap inconvenient a creure que l'Esperit Sant parla per boca d'ells.

Volent convertir el Vaticà al seu propi criteri (que té tendència a ser més social que espiritual), sense preocupar-se que en el procés puguin destruir l'Església que afirmen estimar. La meua simpatia per aquesta gent és nul·la, estigui o no d'acord amb ells en matèria d'avortament o contracepció.

Georges Jonas

«CATALUNYA CRISTIANA» ALS QUIOSCOS DE CATALUNYA

Podeu trobar-la, setmanalment, a:

Editorial Claret S.A	Roger de Llúria, 5	08010	Barcelona
Euro-Paper Llibreria	Major de Gràcia, 129	08012	Barcelona
Jordi Serranó Poy	Pl. Lesseps (enfront n. 31)	08023	Barcelona
Kiosko Ferrer	República Argentina, 233	08023	Barcelona
La Formiga d'Or, S.L.	Av. Portal de l'Àngel, 3	08002	Barcelona
Llibreria Balmes	Duran i Bas, 11	08002	Barcelona
Llibreria Obradors	Ctra. de Berga, 59	08670	Navàs (BCN)
Llibreria Ramon Llull	La Palma, 9	25002	Lleida
Salvadora Camps Borja	Diputació, 354	08013	Barcelona

Reserva el teu exemplar, ara!

Residència Geriàtrica BON VITURE

Estem a Horta, en una torre amb jardí, alimentació adequada, calefacció, ascensor, sala repòs, control sanitari i teràpia humana. Estadades per sempre, i per convalsescències. Poques places.
Tel. 427 44 53.

El seguiment absolut

Pere Tena
bisbe auxiliar de Barcelona

Diumenge passat, el dia 25 de juny, vam tornar al que anomenem «diumenges durant l'any». Hem acabat el llarg període que comprèn la Quaresma i la Cinquantena, i aquests altres dos diumenges que els segueixen: la Trinitat i el Corpus, que són com un resplendor encara de les celebracions pasquals. Ara, i fins a començar els diumenges d'Advent, serà només diumenge. Ni més ni menys.

És molt important celebrar el diumenge. El Concili Provincial tarraconense ha accentuat fortament aquest valor, i cal esperar que això signifiqui un nou impuls per celebrar-lo en les nostres comunitats cristianes.

El cicle dels Evangelis

Entre els valors de la celebració dominical avui en vull destacar un: el de la lectura semi-contínua dels evangelis sinòptics. És cosa sabuda i experimentada ja de temps i actualment. Hom té cada any l'agradable companyia d'un dels evangelistes sinòptics durant els diumenges del temps ordinari, o de «durant l'any». Enguany és l'evangelista Lluc.

Diumenge passat fou el 12è durant l'any,

després de la interrupció dels passats temps forts. I val a dir que hem retrobat la lectura de Lluc en el moment oportú per situar-nos: just al moment en què esclata la professió de fe de Pere (diumenge 12) abans d'iniciar Jesús el camí decididament cap a Jerusalem (diumenge 13), al qual, per altra banda, Jesús ha convidat tots els deixebles, en un seguiment de comunió, portant la pròpia creu, cada dia (diumenge 12).

Els exegetes destaquen unànimement la importància que té, en la narració evangèlica de Lluc, el tema del camí de Jesús cap a Jerusalem. Amb el ben entès que el pujar a Jerusalem és només el primer pas per pujar al cel. És un camí que recorda el de l'èxode, iniciat per Jesús en el desert, després del baptisme. Ja aleshores Jesús és presentat com algú que l'Esperit conduïa pel desert durant quaranta dies. El camí vers Jerusalem és tot el temps del ministeri de Jesús, i només acabarà quan el Ressuscitat desapareixerà, amagat per un núvol, mentre beneïx els deixebles que el miren com se'n va vers el cel.

El seguiment de Jesús

Els sinòptics són unànimes en unir la confessió de fe de sant Pere amb la invitació

de Jesús al seguiment, després de l'anunci del misteri pasqual (vegeu diumenge 12, cicle C). A continuació, quan Lluc descriu la decisió de Jesús d'encaminar-se vers Jerusalem, es presenten uns personatges que, tot i volent seguir-lo, posen condicions no compatibles amb el caràcter d'absolut que té la crida del Mestre (vegeu evangeli del diumenge 13).

Aquestes vocacions i les respostes de Jesús són, sempre que les trobem en l'evangeli, un motiu de contrast i de reflexió. D'una banda, la decisió de Jesús de pujar vers el cel, vers el Pare —a través de la creu!—. D'altra banda, el desig de seguiment per part de persones que ho condicionen a realitats temporals: el repòs, la família... Les respostes de Jesús no fan més que destacar el valor d'absolut que comporta el seguiment de la seva persona.

El seguiment cristià és quelcom més que un voluntariat benèvol que s'ofereix a termini fix, o acaba simplement quan altres ocupacions no permeten continuar-lo. La vida cristiana, la fe en Jesucrist, no pot ser un «ara sí, ara no». Si Jesucrist ha estat el Sí definitiu de Déu a la humanitat, només pot ser correspost amb un Amén, amb un altre Sí, hi crec.

A l'interior d'aquest seguiment fonamental que és la fe cristiana, l'Esperit posa en el cor dels fidels altres crides. El Missal Romà parla de «les llavors que Déu escampa en el camp de l'Església». Són les vocacions al

ministeri sacerdotal, o les vocacions a la vida consagrada, en les seves diverses formes. Tothom sap que, en els nostres dies, i en les nostres Esglésies, el seguiment de Crist en aquesta dimensió no és gens abundant. Els joves que es presenten al seminari per iniciar el camí de preparació al ministeri són en nombre ben escàs. I els monestirs i les congregacions religioses es troben igualment en una situació d'escassetat, que les porta en molts casos a renunciar a tasques que els eren ben pròpies i estimades.

Qui sap si el problema de fons no és un problema de perspectiva. Jesús exigia l'absoluta dedicació perquè sabia que el terme vers on s'encaminava era absolut: la glòria del Pare. En la mesura en què el seguiment de Jesús no és vist en funció de la glòria del Pare, sinó en funció de realitats terrenes a servir, a transformar, a promoure... resulta també més difícil justificar la decisió absoluta.

Això té una aplicació important per al ministeri pastoral, però també per la vida consagrada. El seguiment de Jesús, el contemplem en funció de la terra o del cel? Hom pot dir que és una pregunta espiritualista, o potser fonamentalista. Ho seria si separéssim tant una cosa de l'altra que resultessin dividides i àdhuc contradictòries. Però mirant de no caure en aquesta trampa, és important aclarir i reafirmar la raó absoluta per la qual el seguiment de Jesús mereix que sigui absolut.

Lectures Bíbliques

Diumenge XIII de durant l'any

Lectura primera

1R 19:16b,19-21

amb ell a la dreta, mai no cauré. R.

Eliseu se n'anà amb Elies, i era el seu ajudant

Lectura del primer llibre dels Reis

En aquell temps, el Senyor digué a Elies: «Ungeix Eliseu, fill de Safat, d'Abel-Mehulà, perquè sigui el teu successor com a profeta». Elies se n'anà, i trobà Eliseu, fill de Safat, que llaurava amb dotze parelles de bous. Ell mateix guiava la dotzena parella. Elies, va fer com si passés de llarg, i li tirà a sobre el seu mantell de profeta. Eliseu deixà els bous, corregué darrera Elies i li digué: «Vaig a besar el pare i la mare i vindré amb tu». Elies li digué: «Vés, torna a casa teva. Què t'he fet jo per impedir-t'ho?». Ell se'n tornà, prengué la parella de bous, els matà, va coure la carn amb la fusta dels arreus, convidà la gent i se'ls van menjar. Després se n'anà amb Elies i era el seu ajudant.

Salm responsorial

15:1-2 i 5, 7-8, 9-10, 11 (R.: 5a)

Guardeu-me, Déu meu, en vós trobo refugi.

Jo dic: «Senyor, ningú com vós no em fa feliç».

Senyor, heretat meva i calze meu,
vós m'heu triat la possessió.

R.: Senyor, heretat meva i calze meu.

Beneït sigui el Senyor que em dona seny:

Fins a les nits m'amonesta el meu cor.

Sempre tinc present el Senyor.

El meu cor se n'alegra i en faig festa tot jo,
fins el meu cos reposa confiat:

no abandonareu la meva vida enmig dels morts,
ni deixareu caure a la fossa el qui us estima. R.

M'ensenyareu el camí que duu a la vida:

joia i festa a desdir a la vostra presència;
al vostre costat, delícies per sempre. R.

Lectura segona

Ga 5:1,13-18

Heu estat cridats a ser lliures

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Galàcia

Germans, Crist ens ha alliberat de l'esclavatge i vol que siguem lliures. Mantingueu-vos així. No us sotmeteu altra vegada al jou de l'esclavatge. Vosaltres, germans, heu estat cridats a ser lliures. Mireu només de no convertir la llibertat en un pretext per a fer el vostre propi gust. Si us estimeu, poseu-vos al servei els uns dels altres. Perquè la Llei es troba tota en un sol precepte: «Estima els altres com a tu mateix». Però si us mossegueu i us devoreu mútuament, penseu que acabareu destruint-vos. Ara, doncs, us dic: Deixeu-vos guiar per l'Esperit, i no satisfieu els capricis de la carn. Perquè la carn es deleix contra l'Esperit i l'Esperit contra la carn. Esperit i carn lluiten l'un contra l'altre, per no deixar-vos fer allò que voldríeu. Si us deixeu conduir per l'Esperit, no esteu subjectes a la Llei.

Al·leluia

1S 3:9; Jo 6:68b

Parleu, Senyor, que el vostre servent us escolta;
vós teniu paraules de vida eterna.

Evangelí

Lc 9:51-62

Resolgué decididament d'encaminar-se a Jerusalem.

Us seguiré pertot arreu on anireu

Lectura de l'evangeli segons sant Lluc

Quan s'acostaven els dies en què Jesús havia de ser endut al cel, ell resolgué decididament d'encaminar-se a Jerusalem. Envià alguns que s'avancesin, i ells, tot fent camí, entraren en un poblet de samaritans per buscar-hi allotjament. Però la gent no el volgué rebre, perquè s'encaminava a Jerusalem. Em veure això, els seus deixebles Jaume i Joan li digueren: «Senyor, voléu que manem que baixi foc del cel i els consumeixi?» Però Jesús es girà i els renyà. I se n'anaren en un altre poblet.

Mentre feien camí algú li digué: «Us seguiré pertot arreu on anireu». Jesús li respongué: «Les guineus tenen caus, i els ocells, nius, però el Fill de l'home no té on reposar el cap».

A un altre, Jesús li digué: «Vine amb mi». Ell li contestà: «Senyor, permeteu-me primer d'anar-me'n a casa, fins que hauré enterrat el meu pare». Jesús li diu: «Deixa que els morts enterrin els seus morts, i tu vés a anunciar el Regne de Déu».

Un altre digué a Jesús: «Vinc amb vós, Senyor, però permeteu-me primer que digui adéu als de casa meva». Jesús li respongué: «Ningú que mira enrera quan ja té la mà a l'arada no és apte per al Regne de Déu».

Calendari de la setmana

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions

(Cicle Dominical: C; ferial, I)

Setmana XIII de durant l'any

(Salteri: setmana 1)

JULIOL

2. **Diumenge XIII de durant l'any.** Lectures: 1 Reis 19:16b.19-21 / Salm 15 / Gàlates 5:1.13-18 / Lluç 9:51-62.

ALTRES CELEBRACIONS: Sts. Otó, b. b.; Procés i Martíria, mrs. Vidal, Felicíssim i Eutiquià, mrs.; Sta. Monegunda, casada.

3. **Dilluns. Sant Tomàs (F).** Lectures: Efeis 2:19-22 / Salm 116 / Joan 20:24-29.

ALTRES CELEBRACIONS: Sts. Lleó II, p.; Anatoli, Heliodor i Dat, bs.; Jacint, mr.; Eulogi i comps. mrs.; Sta. Mustiola, vg. mr.

4. **Dimarts. Fèria.** Lectures: Gènesi 19:15-29 / Salm 25 / Mateu 8:23-27. Si es vol: *Sta. Isabel de Portugal* (MLI). TARRAGONA: Dedicació de la Catedral (catedral, S / diòcesi, F).

ALTRES CELEBRACIONS: Sts. Laureà, arq. mr.; Osees i Ageu, profetes; Uldaric, b.; Innocenci i Jucundià, mrs.; Sta. Berta, ab.

5. **Dimecres. Fèria.** Lectures: Gènesi 21:5.8-20 / Salm 33 / Mateu 8:28-34. Si es vol: *St. Antoni Maria Zaccaria, fund.* (MLI). VIC: *St. Miquel dels Sants, trinitari* (ciutat, S / diòcesi, MO).

ALTRES CELEBRACIONS: St. Numerià, b.; Stes. Filomena, vg.; Zoa, Trifina i Cirila, mr.

Festa Major: a Vic.

6. **Dijous. Fèria.** Lectures: Gènesi 22:1-19 / Salm 114 / Mateu 9:1-8. Si es vol: *Sta. Maria Goretti*, vg. i mr. (MLI).

ALTRES CELEBRACIONS: Sts. Isaïes, prof.; Ròmul, b. mr.; Tranquil·lí, Severí, Diodor i Dion, mrs.; Goar, pvre.; Stes. Lúcia, mr.; Dominica, vg. mr.

7. **Divendres. Fèria.** Lectures: Gènesi 23:1-4.19;24:1-8.62-67 / Salm 105 / Mateu 9:9-13. URGELL: *Sant Ot, bisbe*. (ciutat, S / diòcesi, MO). SOLSONA: *St. Ot* (MLI). *Primer divendres del mes*.

ALTRES CELEBRACIONS: Sts. Fermí, b. de Pamplona; Ildi i Edda, bs.; Pelegrí i Germà, mrs.; Sta. Edilburga, vg.

Festa Major: a Flaçà.

8. **Dissabte. Fèria.** Lectures: Gènesi 27:1-5.15-29 / Salm 134 / Mateu 9:14-27.

ALTRES CELEBRACIONS: Sts. Adrià II i Eugeni III, papes; Quilià, b.; Procopi, mr.; Auspici, mr.; Sta. Priscil·la, mr.

Retrats bíblics intencionats

La Bíblia en segells

P-J Ynaraja

Capellà de La Llobeta

Avui no parlaré d'un personatge, us parlaré sobre un llibre que ha sortit fa poc. Però la finalitat serà la mateixa que la dels altres dies, sempre pretenc engrescar i convidar a la lectura de la Bíblia.

Molts pares actuals, aquells que fa unes dècades eren joves *progres*, s'horroritzen en comprovar que els seus fills tenen un desconeixement total dels continguts religiosos d'una bona part del nostre art més tradicional. Pensen en aquestes ocasions que el fet de carregar-s'ho tot, i la manera com ho van fer, fou una actitud massa radical i equivocada, i tenen raó de pensar així.

La insistent irrupció en la vida domèstica dels Testimonis de Jehovà amb les seves alarmants i pesades advertències apel·lant a la Bíblia, sembren una certa inquietud interior i un

cert interès vers el Gran Llibre. He sentit afirmar a persones que deien estar molt de tornada de la fe d'aquells temps, que si alguna creença havien de tenir seria aquella que va donar sentit als seus primers anys.

Em ve a la ment en aquesta i d'altres ocasions la constatació que han oblidat els continguts de la seva religiositat, que no saben què és el que sabien.

Els qui per aquesta o altres raons tornen a agafar el llibre cauen sovint en el fracàs o tenen una gran decepció. Uns escullen la lectura pel començament i en trobar-se amb la narració dels set dies de la creació els sona a fet superconegut i deixen la lectura. Cosa semblant els passa els que comencen pel final, per l'Apocalipsi. Les descripcions del llibre són massa complicades i aviat n'abandonen la lectura.

Els meus escrits setmanals pretenen estimular, però no sé si ho aconsegueixen. Avui proposo un altre mètode.

Al P. Agripino Cabezon crec que me l'han presentat en

Vocació d'Eliseu

(1 R 19:16b.19-21)

Josep M. Aragonès

Rector de Torrelavit i canonge de la seu de Barcelona

«Torna a posar-te en camí»

Després de l'èxit del Carmel, on Jahveh s'havia mostrat com el vertader Déu d'Israel (c. 18), es desencadenà la persecució de Jezabel contra Elies, que havia exterminat els profetes de Baal. El profeta fugí i és pres d'una gran depressió. Un àngel del Senyor el redreça i es refugia a la muntanya de l'Horeb. Allí, hi és reconfortat per Jahveh amb una teofania i rep l'ordre de tornar avall: «Torna a posar-te en camí i vés cap al desert de Damasc» (v. 15). El qui creia que ja havia arribat el final dels seus dies i demanava morir (v. 4b), veu com Jahveh compta amb ell i assegura la continuïtat de la seva lluita. Per això li ordena que, arribat al desert de Damasc ungeixi el rei dels arameus i el rei d'Israel. «Ungeix també Eliseu, fill de Xafat, d'Abel-Meholà, com a profeta successor teu» (v. 16). Aquests tres personatges constitueixen com una mena de mur contra el qual s'estavellaran els afectats d'idolatria (v. 17). «Però jo deixaré a Israel una resta de set mil homes: tots els genolls que no s'han doblegat davant de Baal i tots els llavis que no l'han besat» (v. 18). Així entrem en la nostra perícopa.

La crida

«Elies se n'anà, i trobà Eliseu, fill de Safat, que llaurava amb dotze parelles de bous. Ell mateix guiava la dotzena parella» (v. 19a). La versió de la BIC diu: *Eliseu havia de llaurar dotze joves de terra i ara llaurava la darrera*. El futur profeta procedeix de la pagesia benestant: disposar de dotze parelles de bous o de dotze joves de terra, així sembla indicar-ho. Totalment alié al voler de Déu, que havia de canviar la seva vida, Eliseu, veu irrompre Elies enmig del camp. «Elies va fer veure com si passés de llarg, i li tirà a sobre el seu mantell de profeta» (v. 19b). El gest d'Elies més que una vocació —no pronuncia ni el nom d'Eliseu ni cap altre mot— és un gest d'investidura. El mantell de pèl que usaven els profetes era un signe de la seva missió i de la seva dignitat, i per altra part, es creia que els vestits que estaven en contacte directe amb el cos d'alguna persona, participaven de la seva força i de la seva personalitat. Tirant damunt d'Eliseu, el seu mantell, Elies

La Bíblia a l'abast

li dona a entendre sense paraules que ha estat escollit per succeir-lo en la seva missió profètica. I així ho ha entès Eliseu, que deixant els bous va córrer darrera Elies bo i dient-li: «Vaig a besar el pare i la mare i vindré amb tu» (v. 20a). La resposta d'Elies sembla un desdeny, com si el profeta rebés de mal grat la manifestació de tendresa i bona educació d'Eliseu envers els seus progenitors. En realitat el text hebreu és obscur i obre el camí a diferents interpretacions: *Vés, i torna! car, què t'he fet?* (Montserrat): *Vés, i torna! Pensa el que he fet per tu* (FBC): *Vés, torna-te'n! A què t'obligo jo?* (BIC). El significat més adient sembla ser: Pots anar-hi però després torna, perquè ja saps el que t'he fet tirant-te el meu mantell de profeta a sobre: t'he investit successor meu.

Ruptura amb el passat

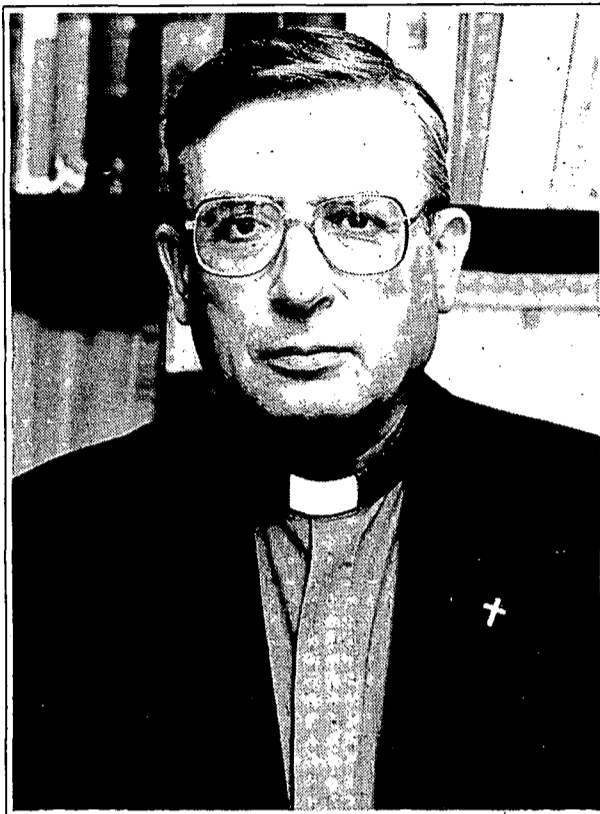
Una de les característiques manifestades en els relats de vocació en l'A.T., sol ser el capgirament del rumb de la vida del cridat. Déu irromp en la seva vida i, sense llevar-li la llibertat, el pren i l'orienta cap a la missió que li encomana. La vocació no té en compte les qualitats de la persona cridada ni necessàriament s'encamina al seu perfeccionament personal. La iniciativa, que arrenca de Déu, simplement diu *vés a fer tal cosa*, i, si la persona cridada accepta la crida, va i fa el que li han encomanat. L'acceptació de la crida per part de l'home és sempre una resposta de fe: enmig de la incertesa del futur creu que Déu li donarà la força necessària i que sempre serà amb ell. Així es consagra a la realització de la missió encomanada. En la nostra perícopa, Elies enviat per Jahveh va a l'encontre d'Eliseu i el crida a la tasca profètica, a través del signe del mantell. I Eliseu, un cop ha complert amb els deures de la pietat filial, trenca amb el seu passat familiar i laboral i se'n va amb Elies. «Ell se'n tornà, prengué la parella de bous, els matà, va coure la carn amb la fusta dels arres, convidà la gent i se'ls van menjar. Després se n'anà amb Elies i era el seu ajudant» (v. 21). Així ho indica el fet de sacrificar els bous, trencar els arres i oferir un banquet de comiat als seus. Eliseu deixa la seguretat de la família i el poble i, amb fe, marxa cap a un futur desconegut. Al seu davant té la missió profètica que l'espera. Serà un itinerant al costat d'Elies, el servirà, fins que, desaparegut el profeta, ell el substituirà en la missió que Jahveh li ha confiat. Amb aquest relat de la vocació d'Eliseu som introduïts en la lectura evangèlica d'aquest diumenge (Lc 9:51-62), en la qual Jesús ens diu com en el N.T. la vocació pren una dimensió nova: la radicalitat i la urgència a seguir-lo, que no sols no admet dilacions en la resposta sinó que també s'orienta al perfeccionament de la persona cridada.

alguna de les meves visites a Terra Santa, però no n'estic gaire segur. Aquest franciscà ha escrit un llibre que té per títol *Filatèlia Bíblica* (Ed. Verbo Divino) i que és un llibre encisador. Segurament els primers destinataris han de ser els col·leccionistes de segells i jo no en sóc, de manera que ignoro el seu valor en aquest camp, però ha de ser bo. El llibre descriu i reproduïx tots els segells que de tema bíblic han sortit a Israel. En primer lloc en fa una detallada anàlisi de les característiques tècniques i després recorda d'una manera amena, però molt seriosa, tant la referència bíblica com els detalls que ell pot aportar, com a estudiós que és una persona que habita a Terra Santa. L'atracció de les imatges està, crec, en el fet que són dissenys moderns i d'artistes que no han tingut les nostres referències històriques i estètiques. El disseny per tant està molt lluny dels gravats de G. Doré o dels relleus dels nostres claustres romànics. És només un exemple. Veient la reproducció del segell i llegint el comentari, entren ganes de prendre novament la Bíblia i repassar-la. Això m'ha passat a mi, que he llegit més de quatre vegades tota la Bíblia i que he pelegrinat onze vegades a la terra d'Israel. És un llibre interessantíssim, que en afegir una bona presentació el fa molt apte per a un regal selecte, amb la seguretat que serà ben rebut.

Terrassa i vida eclesial

És per mitjà de les obres que podem conèixer com són i com podem valorar les persones i les institucions. Per això, a l'hora de parlar de la vida cristiana de Terrassa o de la vitalitat de les seves parròquies, ens podem fixar en algunes de les obres que les fan més significatives.

Una acció, que és un bon signe del testimoni cristià en el qual a Terrassa s'hi posa un particular accent, és l'atenció que s'ha prestat, des de fa més de deu anys, perquè tota escola, tingui les característiques que tingui, no hi manqui la classe de religió. Per assolir aquest objectiu es va facilitar la formació d'aquells cristians i cristianes més aptes per a dur-la a terme i, un cop fet això, tant les escoles com els pares dels alumnes es van interessar perquè, d'acord amb la normativa vigent,

tothom pogués accedir a la classe de religió.

Aquesta iniciativa i aquesta acció, duta a terme sota el tutelatge de la Federació de Cristians de Catalunya, que a Terrassa s'ha mantingut activa al llarg de la història d'aquesta entitat, és exponent de l'anhel de concretar el testimoni cristià per mitjà d'accions específiques que són un veritable ajut i una manera eficaç d'anar

plantant la llavor de l'Evangelí en el si de la nostra societat.

Encara, en aquest mateix ordre de coses podem parlar d'una altra iniciativa que ha pres cos a Terrassa —tot i que el seu abast s'estén actualment al conjunt de les diòcesis catalanes—: és el Concurs Bíblic, que promou el coneixement de la Sagrada Escripura en l'àmbit dels infants i dels joves per mitjà dels treballs que se'ls estimula a fer, personalment o en grup. Això els familiaritza amb els textos i amb els temes que, per mitjà de la Paraula de Déu, facilita el creixement de la vida cristiana. És, aquest, un exemplar servei dels cristians de Terrassa.

Esmentem, encara, el que pot comportar, per a la vida cristiana de Terrassa, la renovació que s'ha fet durant aquest curs del Consell Pastoral Arxiprestal. És significatiu, en aquest sentit, l'objectiu del nou Consell: mirar de donar resposta, des de l'Església, a les necessitats globals que presenta Terrassa en el seu conjunt. Per això s'ha proposat de conèixer millor aquestes necessitats i revisar els serveis que des de cada parròquia o institució eclesial es poden oferir per ajudar a tothom a viure en la fe i manifestar-la en la caritat als germans. Tot això, tenint present els objectius prioritaris que brollin del Concili Provincial i del Pla Pastoral de la nostra Arxidiòcesi i amb una clara atenció a la pastoral pròpia del món juvenil.

Heus aquí unes realitats que ens donen l'índex de la vida cristiana de Terrassa i de les esperances que desvetlla el veure el fruit que poden anar donant en aquests anys més immediats o en el futur més pròxim.

Carles Soler i Perdigo

Bisbe auxiliar de Barcelona, responsable de la demarcació del Vallès

L'egarenc castell-cartoixa de Vallparadís

De primer antuvi, les esglésies visigòtico-romàniques de Sant Pere de Terrassa, o d'Egara, integren el monument històric i artístic més important d'aquesta vital població i, a la

vegada, és un dels més preuats del món cristià. Les esglésies radiquen al costat del torrent de Vallparadís. A l'altre costat del verd paratge, hi ha ubicat el que fou castell-cartoixa bastit

entre els segles XII i XIII a fi d'assegurar la defensa de Terrassa. Aquest edifici fortificat d'estil gòtic després, passats els temps dels perills àrabs, es va convertir en el monestir de Sant

Jaume de Vallparadís. A mitjan del segle XX, aquest castell que estava en ruïnes i els seus pocs murs servien de casa de pagès fou adquirit per l'Ajuntament que el féu reconstruir per utilitzar-lo, des de 1959, com a Museu Municipal d'Art.

La seva arquitectura externa, molt simètrica i quadrada amb sis torres que sobrepugen, ha fet suposar a algun historiador la possible ascendència sarraïna tot i que no hi ha cap documentació fidedigne. Quant als interiors, cal destacar l'airós i bell espai que fou l'església de la cartoixa, el claustre central amb arcs ogivals com a la galeria superior, tots del segle XIV, fins i tot altres estances que, hàbilment restaurades, formen

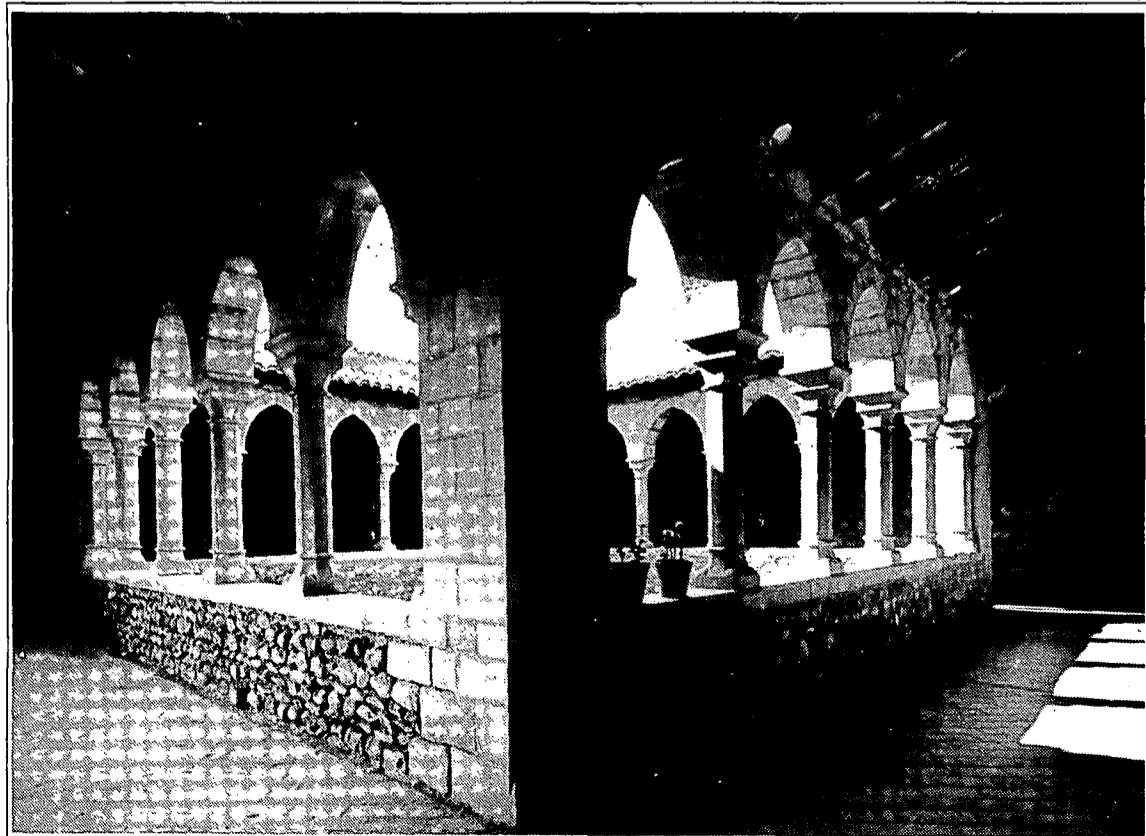
les actuals sales del museu.

I a la vessant oposada al castell-cartoixa, seguint la singlatura del torrent de Vallparadís, encara queden alguns signes, il·lustres i expressius, de la Torre de la Castlània, edificada el segle XIV, pel *castlà* o procurador dels tributs, i a càrrec de Blanca de Centelles o de Calders, propietària o sobirana del Castell Palau de Terrassa i del Castell de Vallparadís.

Si més no, cal arribar-nos a la cartoixa de Santa Maria de Montalegre, prop de Tiana (Maresme), antigament vinculada a la terrassenca cartoixa de Sant Jaume de Vallparadís on Blanca de Centelles, quasi al final de la seva vida, va decidir establir, dintre l'al·ludit castell, un orde de cartoixans. Transcorreguts bastants anys, és a dir, a l'any 1432, i ja morta Blanca de Centelles, la Cartoixa de Vallparadís es va fusionar amb la de Montalegre. En el moment del canvi quedaven, a Terrassa, sols dos monjos i tres germans.

Josep Boix i Gené

Urbanista i crític d'art

Galeria superior del claustre del castell-cartoixa de Vallparadís

Al Centre Cultural de la Caixa de Terrassa

Exposició de les pintures de Mon Repòs de Torres-Garcia

La presentació pública de les pintures murals de Mon Repòs, de Joaquim Torres-Garcia, és un dels esdeveniments destacats de les Arts Plàstiques a Catalunya durant aquest any 1995. La crítica, el públic i el gran ressò ciutadà de l'exposició així ho fa palès.

Més de 20.000 persones van visitar-la al Museu d'Art Modern de Barcelona del 17 de gener al 22 de març, una mostra que va coincidir amb la gran exposició del Noucentisme, moviment dins el qual Torres-Garcia va ser un dels principals artistes i teòrics.

La presentació dels murals recrea el Mon Repòs dels anys 10, una casa als afores de Terrassa que era com un temple grec pels seus elements arquitectònics, decoratius i artístics, que reflectien el sentiment i devoció de l'artista per la cultura clàssica.

Expressió pura i lliure de la pintura classicista

Com explicà Cristina Mendoza, directora del Museu d'Art Modern, a la inauguració de l'exposició a Barcelona, aquests murals són el paradigma de la pintura noucentista més genuïna, la inspirada en la pintura grega arcaica i en els clàssics en general. En aquest sentit, les pintures van acompanyades d'unes llegendes llatines extretes de textos d'Horaci, Virgili, Juvenal i Ciceró. «Torres-Garcia va realitzar

aquestes obres —explica la senyora Mendoza— a la intimitat de casa seva i per tant va poder expressar d'una manera pura i lliure allò que creia havia de ser la pintura classicista».

L'exposició consta d'un primer àmbit on es presenten dibuixos preparatoris i una fotografia de grans dimensions de l'artista amb la seva família, asseguts a l'entrada de Mon Repòs. L'àmbit central ofereix les quatre pintures que s'han col·locat i orientat de la mateixa manera que en la lluernia de la casa. Com a complement, un video explica el més significatiu de l'etapa catalana de Torres-Garcia. En el disseny i muntatge s'ha volgut reproduir l'ambient de Mon Repòs utilitzant els colors ocres i terrosos en la decoració de les parets de les sales.

Difondre el patrimoni artístic, preservar-lo i dignificar-lo

El president de la Caixa de Terrassa, Oriol Badia, a l'acte inaugural al Museu d'Art Modern, manifestà que les quatre pintures són un exponent clar d'un moment brillant per a la cultura del país i una mostra de l'important paper que en aquell moment jugava la ciutat de Terrassa, anomenada llavors «l'Atenes catalana». «Recuperar elements d'identitat local i nacional, difondre el patrimoni artístic, preservar-lo i dignificar-lo —deia el senyor Badia— són funcions pròpies d'una entitat com la nostra».

L'alcalde de Terrassa, Manuel Royes, i el president de la Caixa de Terrassa, Oriol Badia, presidint la inauguració de l'exposició a Terrassa

L'alcalde de Barcelona, Pasqual Maragall, agrai a la Caixa de Terrassa «la seva acció cultural tan important que ens permet veure aquesta joia immensa, com són aquests murals».

Esdeveniment cabdal a la història de l'art terrassenc

Des del 20 d'abril, l'exposició dels murals és al Centre Cultural de la Caixa de Terrassa. L'alcalde de Terrassa, Manuel Royes, presidí la inauguració i manifestà que era un dels esdeveniments cabdals en la història de l'art a Terrassa. El senyor Royes afegí que els terrassencs «ens hem de felicitar perquè aquest tresor es quedi a la ciutat gràcies a l'esforç i sensibilitat de la Caixa de Terrassa».

L'any 1993 la Caixa de Terrassa va adquirir aquests frescos per tal d'assegurar la seva permanència a la ciutat i a Catalunya i evitar així el risc que poguessin sortir del País.

Tot i estar catalogats i reproduïts en les monografies de Torres-Garcia, els murals són poc coneguts pel públic en general a causa de l'accés restringit que suposa el fet d'haver estat ubicats fins ara en un domicili particular. L'adquisició realitzada per la Caixa de Terrassa permetrà, doncs, l'apropament d'aquestes obres als seguidors de l'art, estudiants i investiga-

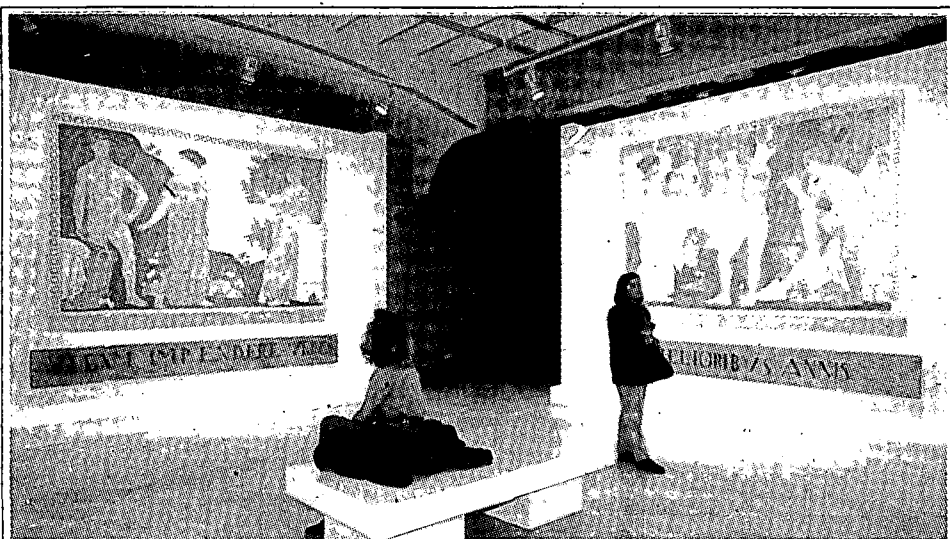
dors. Aquesta iniciativa artística ha estat valorada com una de les repercussions més importants que s'han fet als últims anys en el patrimoni cultural català.

Després de formalitzada la compra, al setembre de 1993 es va iniciar el procés de recuperació consistent en el despreniment de les pintures de les parets i el seu posterior condicionament en un suport fix. Els treballs han estat realitzats per un equip dirigit per la doctora Maria Antonia Heredero, especialista en restauració de pintura mural, que ha realitzat importants treballs de restauració a Catalunya en encàrrecs rebuts per la Generalitat, la Diputació i l'Ajuntament de Barcelona.

Exposició pública i permanent al Centre Cultural

Una vegada finalitzada l'exposició, les obres de Torres-Garcia quedaran ubicades al Centre Cultural de la Caixa de Terrassa, a l'espera del seu emplaçament definitiu en el nou edifici de Serveis Centrals de l'entitat. L'exposició pública i permanent de les pintures de Mon Repòs esdevindrà un punt d'interès més dins del circuit cultural i artístic de la ciutat i de Catalunya.

Francesc Xavier Closa
Cap de premsa de Caixa de Terrassa

Entre els mesos de gener i març l'exposició es presentà al Museu d'Art Modern de Barcelona

Concurs de disseny i creació de joguines inspirat en Torres-Garcia

Paral·lelament a l'exposició, la Caixa de Terrassa ha organitzat un concurs de disseny i creació de joguines destinat a escolars d'arreu de Catalunya. Per aquest motiu, s'han incorporat a la mostra un conjunt de joguines realitzades per Torres-Garcia, en les quals s'inspira el concurs.

El guanyador del primer premi en la categoria de 10 a 12 anys ha estat Pere Moya Rodano, de 10 anys, del col·legi Vedruna, de Terrassa, amb el treball titulat *Carrera de vaixells*. El primer premi en la categoria de 13 a 16 anys ha correspost a Cristina Pacho Pacho, de 13 anys, de l'Escola Belsaïda, de Badalona, amb l'obra titulada *Rata*. Al concurs s'han presentat una quarantena de joguines.

En col·laboració amb el departament d'Ensenyament de la Generalitat s'ha organitzat també un programa de visites d'escolars i s'ha editat un dossier pedagògic, que recull el més significatiu sobre la figura de l'artista i el moviment Noucentista.

F. X.C.

Terrassa

Especial

Fa quatre dies de la cloenda del Concili Tarraconense. Mesos de treball i de reflexió dels qui han participat directament a les sessions de Sant Cugat. Prèviament, tants i tants grups que van participar en la fase prèvia de recollida de propostes i suggeriments.

També a Terrassa, com arreu de Catalunya, una pila de grups diversos es van afanyar, amb més o menys il·lusió i amb més o menys convenciment, a aportar-hi el seu gra de sorra. L'any passat, la nostra ja tradicional vetlla de Pentecosta, a la basílica del Sant Esperit, va ser ocasió perquè cada un d'aquells grups exposés el seu treball i es pogués fer una mena d'estadística del conjunt de l'aportació del nostre arxiprestat a la fase prèvia del Concili. Una aportació que es va constatar abundant i diversa en cada un dels quatre àmbits que el Concili volia afrontar: evangelització, paraula de Déu i sacraments, atenció als marginats i la coordinació interdiocesana.

Van ser 80 els grups que es van constituir amb aquesta finalitat, amb un total de 783 persones que s'hi van integrar. Alguns d'aquests grups van centrar la seva atenció en un sol tema dels quatre proposats. Altres van treballar més d'un tema. 40 grups van centrar-se en el tema de l'evangelització, 22 grups van estudiar el de la Paraula i els Sacraments, uns altres 25 grups el tema de l'atenció als marginats, i el menys nombrós, 8 grups, van dedicar la seva atenció al tema de la cooperació interdiocesana.

Ara, acabat el Concili, és natural que entre els cristians de Terrassa hi hagi actituds ben diverses a l'hora de valorar-lo: els qui els ha passat desapercebut, els qui han sentit com fracassades les seves expectatives, els qui creuen que ara tot anirà bé... i els més nombrosos: els que hi veuen la possibilitat d'un nou alè per a la nostra església, condicionat certament a l'esforç que hi posem tots plegats per assumir l'esperit i les propostes sorgides del treball conciliar. La solemne cloenda del Concili a Tarragona, i especialment el missatge dels bisbes als cristians de Catalunya i «a tots els qui els volguessin escoltar» —malgrat unes altres paraules fora de context i inoportunes que també vam sentir i que ens cal oblidar— va ser per a tots un bon motiu d'esperança i de compromís.

Replantejar la vida eclesial

Ara, a Terrassa com arreu de Catalunya, ens caldrà revisar i replantejar, a la llum del Concili, els quatre temes que han configurat el treball conciliar. Ben mirat, ens caldrà revisar i replantejar tota la vida eclesial. Ens caldrà fer-ho en les trobades de preveres, en els consells parroquials i entre

els responsables de grups i institucions, i sobretot en el consell arxiprestal.

Pel que fa a l'evangelització, Terrassa no és pas una excepció. Com totes les ciutats del seu nivell, i més en les que han rebut un contingent immigratori molt nombrós, sofreix un procés molt marcat del que s'ha volgut anomenar *descristianització*. Sempre deu ser difícil de fer una estadística de la vida cristiana. Qui pot avaluar la fe, l'esperança i la caritat que hi ha en cada persona? Ben mirat, ni la pròpia persona pot definir quin és el seu nivell de vida cristiana. Només el Senyor sap el que hi ha al fons del cor de

positivament o negativament, influeixen en la situació de les persones davant el fet cristià i la vida cristiana: arrelament en la ciutat, nivell cultural, edat, ambient laboral, vida familiar...

Missió evangelitzadora

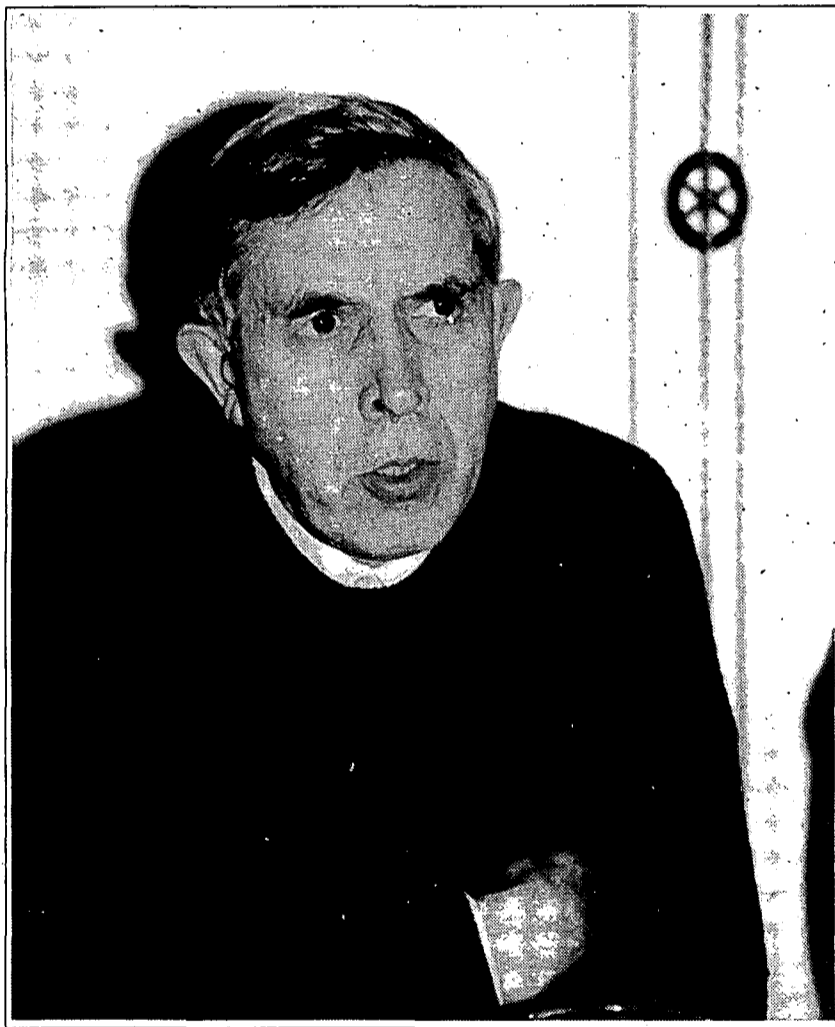
Mentre aquesta estadística no es faci, el que ens queda clar és que Terrassa, si més no en alguns sectors —fent servir una expressió que va fer fortuna anys enrera— també és terra de missió. És a dir, també aquí l'església ha de complir la seva *missió* evangelitzadora. Afegir-hi encara que el bisbe de la

i de cada una de les nostres parròquies i institucions.

Ben mirat, la resta de temes que ha tractat el concili i les conclusions que se'n puguin derivar poden ser i han de ser un bon instrument evangelitzador de la nostra societat concreta.

El tema de la paraula de Déu i dels sacraments ja ens suggereix la necessitat de fer que les nostres celebracions, que encara són una bona ocasió de contacte privilegiat amb els qui ocasionalment vénen a l'església, hauran de ser més entenedores, més participatives, més pròximes, més portadores del missatge de Jesús, que el

A la llum del Concili

facin més creïble i il·luminador per a l'home d'avui.

Testimoniatge de caritat

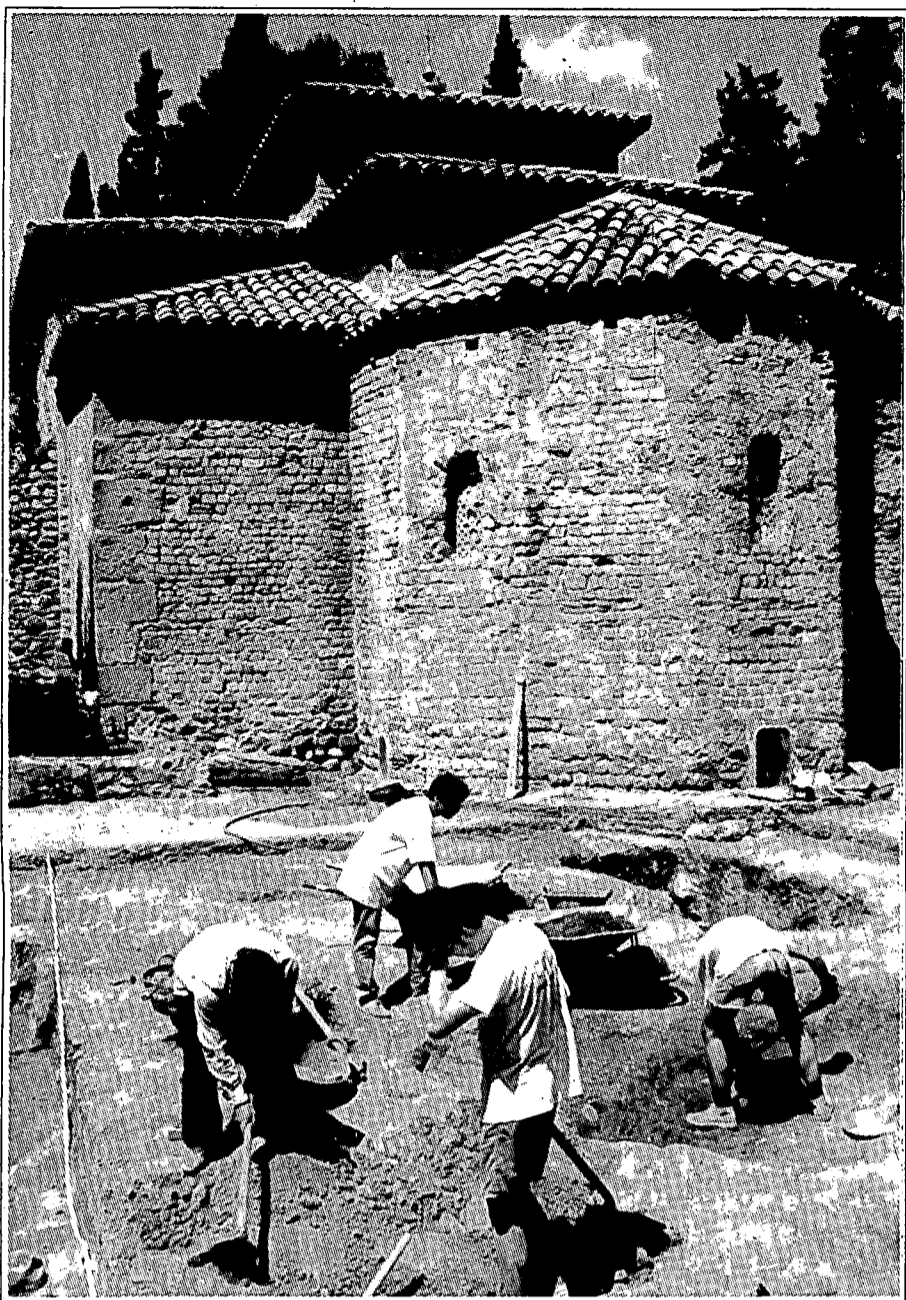
També el testimoniatge d'una caritat autèntica, l'atenció als germans més necessitats i als marginats hauria de ser motiu d'interrogant per als qui miren l'església des de lluny, com ho era l'actuació de Jesús per a la gent del seu temps: «Tot ho ha fet bé...». Això val tant per a cada un dels cristians en la seva actuació personal, com a nivell institucional. La gratuïtat i el desinterès d'actuacions quotidianes en institucions d'inspiració netament cristiana —pensem en la Fundació Busquets, l'atenció a les dones magribines, les càritas parroquials i càritas interparroquial, i tantes altres—, que sovint sense fer gaire soroll haurien de ser el millor ressò de l'evangeli a casa nostra.

I per acabar no podem oblidar la força evangelitzadora que ha de tenir el fet d'una col·laboració sincera entre tots, d'una autèntica comunió eclesial. Si en l'àmbit de les diòcesis catalanes es veu tan fonamental la comunió eclesial, o no ha de ser menys en l'àmbit del nostre arxiprestat. Cert que ja hi és, però hem de trobar camins que la facin molt més intensa i eficaç, cal superar tota mena de compartiments, aconseguir una veritable unitat en la diversitat, tal com apunta el missatge del concili. Potser en aquest aspecte hi té molt a dir el consell arxiprestal, on són representades totes les parròquies i institucions eclesials. Tant de bo que aquest consell, en sintonia amb les directrius del concili, sigui un bon instrument que impulsi i dinamitzi l'evangelització a Terrassa.

Mn. Joaquim Lluverol
Arxiprest de Terrassa

cadascú. Fins i tot, quan parlem de descristianització, inevitablement ho fem en relació a altres èpoques. I, qui pot dir que aleshores hi havia més «vida» cristiana? En tot cas, l'únic que podem avaluar és el nivell de pràctica religiosa. Molts anys enrera se n'havia fet una estadística exhaustiva aquí a Terrassa. També la podríem fer —i potser convindrà que la fem— de la situació d'avui. I ja a cop d'ull, en aquest sentit, ens adonem que la diferència és molt remarcable. Serà bo de saber quin és l'abast dels cristians *practicants*, quin el dels *ocasionals* i quin el dels *allunyats*. I adonar-nos de la diversitat de circumstàncies que,

nostra demarcació, Mons. Soler, ens demana que en aquest aspecte de l'evangelització posem especial interès en el món dels joves, tot i la dificultat addicional que comporta el reduït nombre de capellans joves i de laics capacitats per treballar en aquest camp. Per això el primer tema del concili és el que ens afecta més directament i amb més urgència. Ens agradaria que les conclusions del concili ens ajudessin a trobar camins i mitjans adequats per realitzar millor aquesta missió, cosa que ja sabem que no ens eximirà pas de posar-hi el nostre esforç i la nostra responsabilitat. Dir «nostra» vol dir la de cada un dels fidels

Els treballs d'excavació arqueològica ja han començat

Terr

Esp

Aquest conjunt d'esglésies ens permet veure l'evolució de l'arquitectura religiosa

En marxa un projecte de desenvolupament integral que en garanteix la restauració i conservació

El conjunt monumental de les esglésies de sant Pere recupera l'esplendor

L'Ajuntament de Terrassa en col·laboració amb l'Arquebisbat de Barcelona i la Parròquia de Sant Pere, i amb el Departament de Cultura de la Generalitat, promou un projecte de desenvolupament integral del conjunt monumental de les tres Esglésies de Sant Pere de Terrassa, que garanteixi la conservació i la correcta interpretació del monument, i alhora la seva incardinació amb el teixit urbà de la ciutat i amb el veí Parc de Vallparadís.

Un projecte ambiciós

Aquest projecte integral ja endegat, contempla, a més de la recerca arqueològica, un pla museològic, un pla especial d'integració urbana i un pla de

projecció exterior d'aquest conjunt únic a tota la península ibèrica. En efecte, les tres esglésies de Sant Pere constitueixen un dels exponents més interessants de l'evolució de l'arquitectura religiosa de tot l'occident europeu. Des de les arrels íberes i romanes, la perduració del culte des del bisbat de l'Ègara paleocristiana, passant per les etapes visigòtica, preromànica, romànica i gòtica arriba fins els nostres dies. Totes les grans corrents artístiques de l'Europa occidental s'hi troben representades.

El projecte integral museístic i d'integració urbana és una vella aspiració de la ciutat de Terrassa que el seu reelegit alcalde, Manuel Royes, decidí emprendre tenint present les conclusions del Simposi Internacional de les Esglésies de

Sant Pere que se celebrà a Terrassa el mes de novembre de 1991 organitzat pel Centre d'Estudis Històrics.

Conveni de col·laboració

Per tal de fer possibles les diferents actuacions el conseller de Cultura de la Generalitat Joan Guitart i l'alcalde de Terrassa Manuel Royes, van ampliar i actualitzar el passat mes d'abril el conveni de col·laboració establert l'any 1991, entre l'Ajuntament, la Generalitat i l'Arquebisbat de Barcelona amb la parròquia de Sant Pere, per a la restauració i la difusió del conjunt monumental de les Esglésies. El text del conveni recull la intervenció urgent en alguns sectors de les esglésies i reconeix que el conjunt

monumental i el seu entorn constitueixen un complex històric, artístic i arqueològic d'extraordinària importància per al coneixement de la història europea.

Els pactes establerts afirmen que l'objecte del conveni és el portar a terme un projecte de desenvolupament cultural prèvia la restauració i conservació del conjunt monumental. En el decurs de la primera fase, prevista per aquest any 1995 es desenvoluparan les intervencions arqueològiques de verificació de les estructures, i la redacció del Pla Especial del conjunt monumental i el seu entorn.

En definitiva es pretén respectar la funcionalitat de les esglésies i el seu culte però alhora valoritzar el monument i dotar-lo dels complements necessaris per a l'acollida dels visitants.

el segle V

Un conjunt monumental únic

El conjunt monumental de les tres esglésies de Sant Pere d'Egara constitueix el testimoni pre-romànic més important de la península ibèrica. La continuïtat de poblament des d'època ibèrica i del culte, ininterromput des d'època romana, amb un període visigòtic en què Sant Pere d'Egara va ser un Bisbat amb àmplies possessions, es fan un enclau únic a estudiar i que constitueix encara un enigma pels científics.

La realització enguany d'una primera fase d'excavacions a la capçalera de l'església de Santa Maria a càrrec d'un equip dirigit pel Dr. Francesc Tuset amb

els arqueòlegs Antoni Rico i Antoni Moro i capdavant, continua estenent-se vers la capçalera de l'església de Sant Miquel.

L'excavació arqueològica de la capçalera i l'entorn del temple de Santa Maria, encara al descobert, ha aportat noves dades per a la interpretació del monument a l'equip de científics encapçalat pels Doctors Eduard Carbonell i Josep Maria Gurt, catedràtics d'Història de l'Art medieval de la UAB i d'Arqueologia Cristiana de la Universitat de Barcelona, respectivament.

Aquestes excavacions continuen les realitzades per Josep Puig i Cadafalch, Antoni Martorell i Josep de C. Serra Ràfols durant aquest segle i es complementen

amb la realització de plantes i alçats dels paraments de les esglésies.

Encàrrec del Pla Especial del Conjunt Monumental

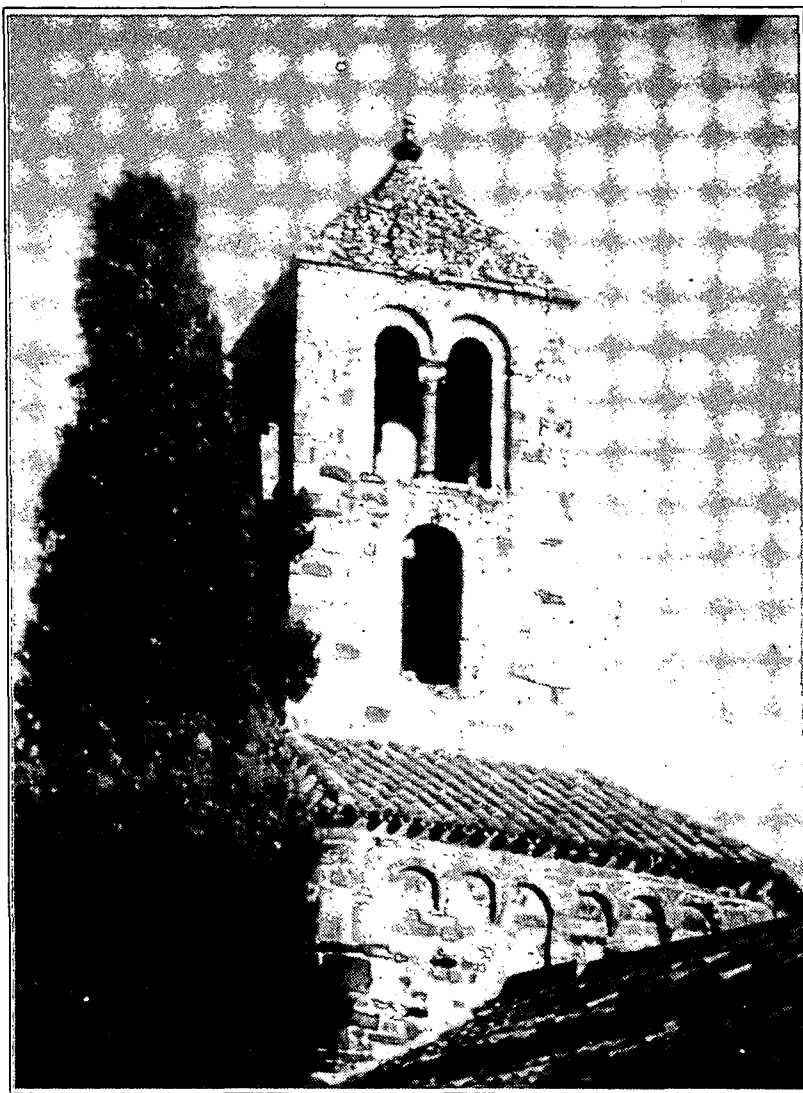
Un ampli i competent Jurat multidisciplinar presidit per l'alcalde de Terrassa Manuel Royes i integrat per representants de les institucions promotores: l'Arquebisbat, la Generalitat i l'Ajuntament, i del qual en formaren part els científics membres de la Comissió Assessora, els membres de la Comissió tècnica i representants de la parròquia de Sant Pere, l'Associació de veïns del barri, el FAB, l'English Heritage, i representants dels arquitectes es va reunir el 31 de març a la Torre de Mn. Homs de Terrassa per decidir entre els tres equips que van ser invitats a presentar les seves propostes al concurs.

El jurat decidí, després d'una àmplia deliberació, encarregar el projecte del Pla Especial que ha de regir les actuacions, als autors de la proposta guanyadora, l'equip de Riera, Gutiérrez i Associats, S.A., arquitectes.

El Pla Especial que projecta aquest equip, estableix una proposta de desenvolupament cultural integral per valoritzar el monument i, alhora, completar la seva integració urbana dins la Terrassa actual incardinada amb el Parc de Vallparadís i que estableix una presentació museogràfica del clos de les esglésies.

Una visita al Conjunt Monumental de Sant Pere de Terrassa i al nou Parc de Vallparadís, són del tot recomanables.

J.V.

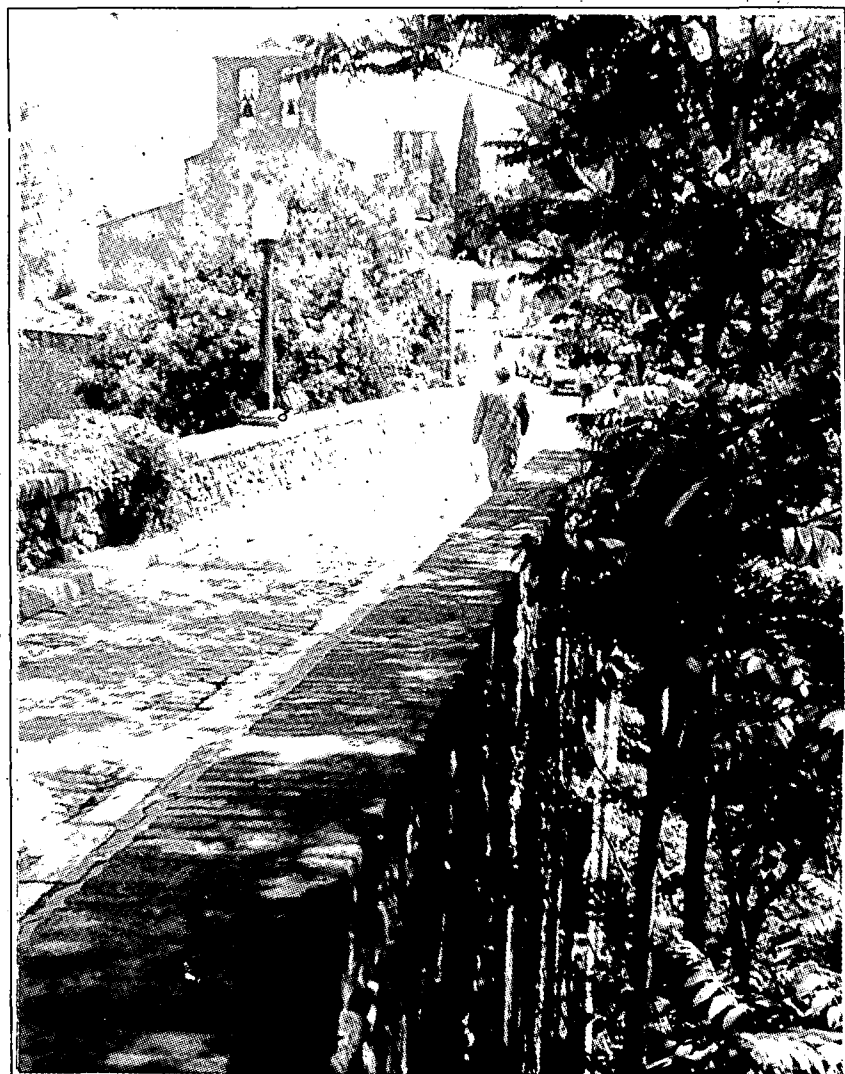
Terrassa vetlla per la conservació del seu patrimoni

❑ *Les esglésies de sant Pere constitueixen un dels exponents més interessants de l'evolució de l'arquitectura religiosa de tot l'occident europeu*

❑ *L'objectiu és respectar la funcionalitat de les esglésies i el seu culte i alhora valoritzar el monument i dotar-lo dels complements necessaris per a l'acollida dels visitants*

Visió general del conjunt de Sant Pere, declarat Monument Nacional

La història d'aquestes esglésies és la de 15 segles de culte a Terrassa

Terrassa

Especial

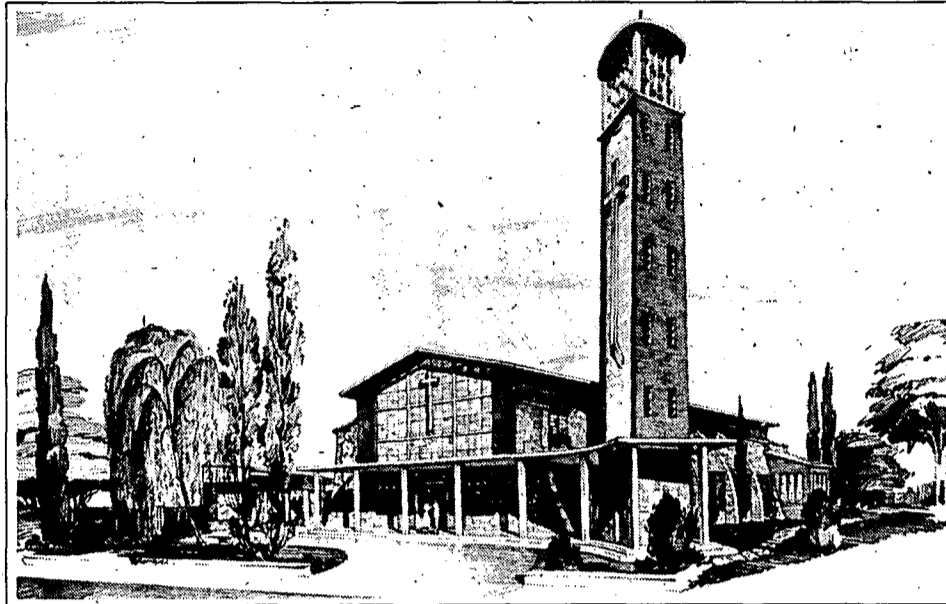
Dissabte 3 de juny, a les 10 del vespre, a la parròquia de la Santa Creu de Terrassa, es va celebrar la Vetlla de Pentecosta, presidida pel Sr. bisbe de la demarcació, Mons. Carles Soler i Perdigó.

Aquesta Vetlla és un acte de comunió de totes les parròquies de l'arxiprestat i de totes les institucions d'Església, especialment de les persones més vinculades a les comunitats, amb els seus respectius preveres, per demanar la vinguda de l'Esperit Sant sobre l'Església que és a Terrassa.

La Vetlla va consistir en una missa concelebrada, presidida pel bisbe Carles Soler.

Després de la salutació inicial, del cant del Glòria i de l'Oració Col·lecta, hi va haver una petita projecció de diapositives (al presbiteri) per significar que, des dels orígens, l'Esperit de Déu té cura de la creació.

Tot seguit hi tingué lloc una lectura amb representació escènica del passatge de la Torre de Babel, per presentar la dispersió de la humanitat, fruit de l'orgull. Dispersió que l'Esperit contrarestarà amb la unitat el dia de Pentecosta. A continuació, es va llegir la lectura pròpia del dia, dels Fets dels Apòstols, amb un quadre plàstic de la vinguda de

Parròquia de la Santa Creu de Terrassa

Després de la pregària dels fidels, totes les parròquies i entitats d'Església van presentar un petit cartell amb una frase on es constata la diversitat dels dons de l'Esperit. Aquestes frases van ser posades en una cartellera al teatre del Centre Parroquial, on es va celebrar un ressopó després de la celebració de l'Eucaristia.

Vetlla de Pentecosta a la parròquia de la Santa Creu de Terrassa

l'Esperit Sant sobre Maria i els Apòstols.

Abans de la segona lectura, un representant del Consell Pastoral Arxiprestal va llegir un manifest sobre la manera en què, enmig de la diversitat dels dons de

l'Esperit, l'Església de Terrassa troba camins d'unitat. És propi de l'Esperit, no la uniformitat, sinó la diversitat en vistes a una riquesa i unitat en la fe i en la caritat.

A la celebració hi van assistir unes 300 persones que, després de compartir la fe, van compartir la fraternitat i l'amistat.

Mn. Joan Gras Figueras
Rector de la parròquia de la Santa Creu

Un bon terrassenc us recomana que us feu subscriptors de Catalunya Cristiana

Federació de Cristians de Catalunya

Agradece la participación en el IX Concurso Bíblico de todos los colegios, profesores y alumnos y también la colaboración de todas las personas y entidades que con su esfuerzo y ayuda lo han hecho posible.

¡Muchas gracias a todos!

Vetlla de Pasqua de la Pentecosta a la parròquia de la Santa Creu de Terrassa

Manifest del Consell Pastoral Arxiprestal

Pare:

En aquesta nit santa de la Pentecosta, volem, expressar-vos i oferir-vos tots els anhels de la vostra Església de Terrassa. El Consell Pastoral, representant els diversos moviments i els diferents grups i comunitats parroquials, en comunió amb el nostre Bisbe, amb els preveres, diaques, religioses i religiosos, portem al cor «els goigs i les esperances, les tristesses i les angoixes dels homes del nostre temps, sobretot dels pobres i dels qui pateixen». (*Gaudium et spes*, 1)

També hi portem, Senyor, la inquietud urgent del vostre evangeli. Veiem que «la collita és abundant, però els segadors són pocs» (Mt 9,37), i sentim dins nostre com ens encomaneu la vostra obra: «Aneu a tots els pobles... i prediqueu la bona nova...» (Mt 28,19). Ho volem fer, Senyor, però no en sabem gaire i ens falta coratge.

Serviu amb encert

Voldríem servir amb encert la vostra Església de Terrassa que ens heu confiat; tenir les idees clares per ser eficaços en acompanyar la fe dels nostres germans: saber encoratjar els qui la tenen, estimular els que estan a punt de perdre-la, des-

pertar-la en els qui la tenen dormida. Ens agradaria poder-vos dir que les nostres parròquies són com cases pairals, obertes i acollidores, amples i alegres, perquè, petits i grans hi poguessin trobar el seu lloc, especialment els vostres fills més febles i necessitats.

Desitjaríem ser servidors atents i diligents vers tots els moviments i grups; respectuosos amb les diferents maneres de fer i de pensar, sensibles als signes dels temps, perquè cap ble que vacil·la, s'apagui, ni cap canya escardada s'acabi de trencar. Diferents i diversos, Senyor, però bevint tots en les arrels d'una sola fe, banyats en les aigües d'un mateix baptisme i hereus de la casa del mateix Senyor i Pare, que estima apassionadament a tots els seus fills. Diferents i diversos sí, però units en comunió amb Crist, com els sarments al cep, perquè en veurèns, el món cregui en Vós. Diferents i diversos, sí; però mai tancats i isolats en capelletes i grups impermeables, en comunitats allunyades de la realitat i parròquies amb més gent de sagrament que gent d'Església.

Església plural i rica

Voldríem, Senyor, que l'Església de Terrassa tingués els sentiments del vostre Fill, que

fou humil i senzill de cor. I així, poder-vos presentar una Església terrassenca plural i rica, oberta i generosa, fidel i esperançada, lliure i entregada, acollidora, evangèlica i pasqual. Una Església *enviada* al món, no per jutjar-lo ni per condemnar-lo, sinó per donar testimoni del vostre amor i salvació.

Que el nostre bisbe amb què ens heu beneït i ens heu donat per pastor, sigui el pare proper que coneix els seus fills pel seu nom; l'home de Déu que acull, anima, consola, estimula, amonesta i perdona; el cap visible de la unitat entre nosaltres i de la nostra unitat amb l'Església universal.

Que els nostres preveres siguin, Senyor, senzills i propers, lliurats a la Paraula i als Sagraments, per alimentar la nostra fe, la nostra esperança i la nostra caritat.

Senyor, també us volem dir com estimem les dones i homes de vida consagrada; que siguin persones que acompanyin el nostre caminar; que ens

engresquin amb el seu exemple en el seguiment de les benaurances; que despertin en altres homes i dones de la nostra societat, desitjos de seguir els consells evangèlics, especialment el de compartir amb alegria tots els bens.

Calze de pregària

Finalment, Pare, feu que els cristians de Terrassa siguem dones i homes de fe, que lluitem amb esperança per una terra nova, hereus de la vostra caritat, que ens donem als germans com ens va ensenyar el vostre Fill estimat. Que sapiem assumir compromisos i *serveis* a les parròquies, i estar sempre disposats per ajudar els preveres, sobretot en les tasques catequètiques i en moviments juvenils.

Sabem que ens falta molt, i per això, no us podem expressar gran cosa més que desitjos. Desitjos i anhels que volem transformar en calze de pregària en aquesta nit de Pentecos-

ta. Una pregària que neix de la nostra pobresa, però és moguda pel vostre Esperit que sempre ens reconforta.

Esperit Sant, vós que sou foc i pluja suau, vent impetuós i brisa de capvespre, coratge i esperança, consol, saviesa, pau, fortalesa i joia d'esperit, veniu sobre tots nosaltres i revestiu-nos dels vostres dons. Accepteu, Senyor, l'afany de renovar i reconstruir la vostra Església de Terrassa que tant estimeu i que ens heu encomanat. Acolliu la innocència dels més petits; la desorientació dels adolescents; les inquietuds dels joves; l'amor dels pares i esposos; les dificultats de les famílies (en especial de les que passen per dolorosos trencaments); les pors, l'oblit i la soledat dels vells i dels malalts; de tot, Pare amorós, per l'Esperit que ens va donar, feu-ne una Església nova. Amén.

Text redactat i llegit per Ramon Rius, membre de la Comissió Permanent

«Voldríem, Senyor, que l'Església de Terrassa tingués els sentiments del vostre Fill, que fou humil i senzill de cor.»

PROGRAMA FESTA MAJOR '95

Del 30 de juny al 5 de juliol

DIVENDRES, 30 DE JUNY

A les 6 de la tarda

• **Baixarà el Drac de Terrassa**, des de la seva cova de Sant Llorenç, per convidar tothom a participar a la Festa Major. Itinerari: *ctra. Matadepera, Major de Sant Pere, plaça del Rector Homs, Creu Gran, Nou, Sant Pere i raval de Montserrat.*

A les 8'05 del vespre

• **Pregó de la Festa Major 1995** des del balcó de l'Ajuntament, a càrrec de l'actor **Pep Ferrer**.

A 1/4 de 9 del vespre

• **La música de La Maturranga** acompanyarà els tradicionals **ball de gegants, ball de bastons i ball de nans** que precediran el moment sempre esperat del **bateig del cap-gros de l'any**. (El cap-gros ha estat realitzat i donat a la ciutat per l'artesà Jordi Grau).

A 2/4 d'11 de la nit

• **El Raval Infernal** tornarà a omplir de foc el **raval de Montserrat**. Amb la participació dels grups: **Drac de Terrassa, Diablers de Terrassa, la Pàjara de Terrassa, Balrogs** i, com a grups convidats, **Drac d'Horta - El Carmel i Diablers de Cervera**.

(Aquest acte no és recomanable per als infants. Cal que porteu roba adient, barret, mocador i les sabates ben lligades).

A les 12 de la nit

• **Umpah-pah**, el grup més en forma del rock actual, en un gran concert al **parc dels Catalans**.

DISSABTE, 1 DE JULIOL

A les 10 del matí

• **VIII Pedalejada popular «Festa de la Bicicleta»**, amb sortida del **bulevard de la Rambla** i arribada a la **plaça de Lluís Companys**.

A 2/4 de 2 del migdia

• **Aperitiu de Festa Major**, al **raval de Montserrat**, ofert per la **Corporació Municipal**.

A partir de les 6 de la tarda

• **Benji** al **parc dels Catalans**. Atreveix-te a provar aquest espectacular esport d'aventura saltant amb una corda elàstica des de 50 m. d'alçada. Amb la col·laboració de **Grues Nasarre**.

A les 6 de la tarda

• **La Cercavila** omplirà els carrers del centre de la ciutat amb la participació dels grups de cultura popular i tradicional de Terrassa.

A partir de les 7 de la tarda i fins a les 2 de la matinada

• **Circulació nocturna del Circuit de tren en miniatura del parc de Vallparadís**. Or-

ganització: **Club Ferroviari de Terrassa**.

A 2/4 de 8 del vespre

• **XVI Cursa Atlètica Popular** amb sortida del **bulevard de la Rambla** i amb dos recorreguts: 1'5 km. per als més petits, i 6 km. per als adults.

A 2/4 d'11 de la nit

• **La Traca** anunciarà per tot el **bulevard de la Rambla** que comença **La gran revetlla** de Festa Major al **parc dels Catalans**. Amb les orquestres **Pàgina 6 i Ebanó's**.

A les 12 de la nit

• **Tomeu Penya**, el cantautor més popular del moment, presenta el seu nou disc «**Anuats**» en un gran concert a la **plaça Vella**.

A la 1 de la matinada

• «**Homes**», la revelació de la darrera temporada teatral, a càrrec de la companyia **T de Teatre**, i amb direcció de **Sergi Belbel**, a l'**Amfiteatre del Parc de Sant Jordi**.

• **El Corre-foc**. Els grups **Balrogs, Diablers de Sant Llorenç, Diablers de Terrassa, Drac Baluk Astharot de Ca n'Aurell, Drac de Terrassa, la Pàjara de Terrassa i Minotaures de la Maurina**, ens conviden al **Corre-foc** de la Festa Major. Sortirà de la **plaça Didó**.

DIUMENGE, 2 DE JULIOL

A 2/4 d'11 del matí

• **Solemne celebració eucarística** a la **Basilica del Sant Esperit**, en honor dels patrons de la ciutat: **sant Pere, sant Cristòfol i sant Valentí**.

A 2/4 de 12 del migdia

• **Gran tornada**, a la sortida de l'ofici. Després dels pilars de les colles castelleres, la **Corporació Municipal** obrirà el tradicional **Ball de plaça a Terrassa**, que continuarà l'**Esbart Egarenc**, amb la **Cobla La Principal de Terrassa**.

A 2/4 d'1 del migdia

• **Exhibició castellera** al **raval de Montserrat**. Tots a fer pinya amb els **Castellers de Terrassa** i els **Minyons de Terrassa**.

• **Concert de Festa Major** amb el **Krakowski Chór Kameralny**, cor i orquestra de Cracòvia (Polònia), a la **Casa Alegre de Sagrera**.

A 2/4 d'11 de la nit

• **Gran Ball** de Festa Major, fins a la matinalda, amb l'orquestra **La Fania** i l'orquestra **Girasol**. Al **parc dels Catalans**.

A les 11 de la nit

• **La Vella Dixieland** amb **Josep M. Farràs** oferiran una única actuació per presentar el seu nou disc, a la **Nova Jazz Cava**. Preu: 1.000 ptes. Organització: **Club de Jazz d'Amics de les Arts**.

A les 12 de la nit

• **Nass Marrakech**, un dels grups «gnaues» (antics esclaus centreafricans dels àrabs) més coneguts al seu país (Marroc) i interna-

cionalment, tancarà la **Festa Multicultural** de la **plaça Vella**.

A la 1 de la matinada

• **Sessió Golfa** a l'**Amfiteatre del Parc de Sant Jordi**.

DILLUNS, 3 DE JULIOL

A partir de 2/4 d'11 del matí

• **Festa Major Infantil** al **parc de Sant Jordi**. Començarà amb una **Gran Xocolatada** a la **plaça Freixa i Argemí** i després el **parc de Sant Jordi**.

A les 12 del migdia

• **I Mostra Popular de cuina terrassenca de Festa Major**. Tots els terrassencs i terrassenques hi són convidats a presentar les seves millors creacions culinàries, al **parc de Vallparadís** i s'oferirà un **aperitiu a tots els assistents**.

A les 10 de la nit

• La companyia **Dagoll Dagom** presenta la seva última gran producció **T'odio amor meu**, al **Centre Cultural de la Caixa de Terrassa**. Preu: 2.000 ptes. Organització: **Caixa d'Estalvis de Terrassa**.

A 2/4 d'11 de la nit

• **Festa Country** amb la música cent per cent festiva i genuïna dels **Country Joe & His Perfect Show**, a la **plaça Vella**.

DIMARTS, 4 DE JULIOL

A les 10 de la nit

• **Rosario** en un gran concert a l'**Estadi Olímpic Municipal de Terrassa**. Preu: 1.500 ptes. venda anticipada, 1.800 ptes. taquilla. Producció: **La Traca**.

DIMECRES, 5 DE JULIOL

A 2/4 d'11 de la nit

• **Gran Castell de foc piromusical** al lloc habitual de la cruïlla **Av. Abat Marçet, av. Josep Tarradellas**, a càrrec de la **Pirotècnia igual**. Amb música de **Falla, Turina, Fucik, Mozart, Verdi, Vangelis, Grieg, Saint Saëns, J.M. Jarré i Txaikovski**.

A les 11 de la nit

• El tradicional **Rom cremat**, servit per la **Corporació Municipal**, acompanyat de les **Havaneres del Grup Vallparadís**, a la **plaça de Lluís Companys**.

Venda d'entrades anticipades

• **Homes i sessió golfa**: A l'**estand d'informació de la Rambla**, a partir de dilluns 26 de juny, de 7 a 9 del vespre.

• **Rosario**: A l'**estand d'informació de la Rambla**, a partir del dilluns 26 de juny, de 7 a 9 del vespre, al **Centre Cultural de la Caixa de Terrassa** (rambla d'Egara, 340), al **Corte Inglés de Sabadell**, a l'**IMCET** (Sant Quirze, 2), el **dimarts 4 de juliol**, al mateix **Estadi Olímpic Municipal de Terrassa**, des de les 7 de la tarda i al **servicaixa de la Caixa de Pensions**.

• **T'odio amor meu**: A les taquilles del **Centre Cultural de la Caixa de Terrassa**, de 10 del matí a 9 del vespre, i a **totes les oficines de la Caixa de Terrassa**.

Informació:

Institut Municipal de Cultura i Esports de Terrassa (IMCET), Sant Quirze, 2. Tel. 783 27 11.

INDUSTRIAL GRADHERMETIC, S. A. E.

ELEMENTS D'ALUMINI
PRELACAT PER A LA CONSTRUCCIÓ

PERSIANES
FALSOS SOSTRES
GELOSIES

Fàbrica i Oficines:

Béjar, 345
Tel.: 735 44 08
Fax 735 65 43
08226 TERRASSA

DELEGACIÓ BARCELONA:

Secretari Coloma, 119
Tel.: 219 47 00
Fax 213 58 98
08024 BARCELONA

quemadores

BERALMAR S. A.

Cremadors de fuel-oil
combustibles sòlids i gas natural
recuperador de calor dels fums de combustió
generadors d'aire calent
ventiladors
equips piromètrics

Avda. del Vallès, s/n
Tel.: 751 22 00 - Fax: 731 44 83
Polígon Industrial «Els Bellots»
08227 TERRASSA (Barcelona)